

2025
ŘÍJEN–PROSINEC

Sv. 101, č.4
Sobotní biblické úkoly
Pro dospělé

4. ČÁST

Evangelium podle Jana

Závěrečné scény Kristovy pozemské služby –
a naše odpověď...

Sv. 101, č. 4

Sobotní biblické úkoly

Evangelium podle Jana

4. ČÁST

2025
ŘÍJEN-PROSINEC

1. Ježíš před Annášem a Kaifášem	7
2. Jidáš Iškariotský	12
3. Ježíš před Pilátem	18
4. Ježíš před Heródesem	23
5. Ježíš zbičován a odsouzen	29
6. Golgota	34
7. Ježíšův pohřeb a vzkříšení	39
8. Ježíš se zjevuje učedníkům	44
9. Změny v povaze	49
10. Milovaný učedník	55
11. Velké pověření	60
12. Praktické oslovování	65
13. Vítání žně duší	71

Sobotní biblické úkoly jsou denním studijním programem, založeným pouze na Bibli a Duchu proroctví bez dalších komentářů. Citáty mají co nejstručněji poskytnout výstižné, přímé myšlenky. [Text v hranatých závorkách] je v některých případech dodatečně přidán k zajištění jasnosti, správného kontextu a plynulého čtení. Velice se doporučuje další studium ve zdrojových materiálech.

Sobotní biblické úkoly (USPS 005–118), sv. 101, č. 4, říjen–prosinec 2025. Čtvrtletně vydává Oddělení Sobotní školy Generální konference Reformního hnutí adventistů sedmého dne. Copyright © 2025, tiskne a rozšiřuje Reformation Herald Publishing Association, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019–5048, U.S.A. Periodické poštovné hrazeno v Roanoke, Virginia 24022–9993..

Předmluva

Na závěr této série lekcí z Evangelia podle Jana vstupujeme do závěrečných scén – posledního týdne – Kristova života na zemi. Téměř polovina celého Janova evangelia je věnována této době. Jan „se zdá, že se těšil, v prvořadém smyslu, z Kristova přátelství.“ — *The Sanctified Life*, p. 53.

S takovou blízkostí jdou apoštolovy postřehy o Spasitelově oběti do velké hloubky.

Po nanebevstoupení Páně nakonec „byl Jan . . . povolán do Říma, aby byl souzen pro svou víru. Zde před autoritami bylo apoštolovo učení překrucováno. Falešní svědkové ho obviňovali z učení buřičských kacířstev. Jeho nepřátelé doufali, že těmito obviněními přivodí uřednickou smrt.

„Jan odpovídal sám za sebe jasně a přesvědčivě a s takovou prostotou a upřímností, že jeho slova měla mocný účinek. Jeho posluchači byli ohromeni jeho moudrostí a výmluvností. Čím přesvědčivější však bylo jeho svědectví, tím hlubší byla nenávist jeho odpůrců. Císař Domitianus byl naplněn hněvem. Nemohl ani popřít uvažování Kristova věrného obhájce, ani se vyrovnat moci, která provázela jeho vyslovování pravdy; přesto se rozhodl, že jeho hlas umlčí.

„Jan byl vhozen do kotle s vroucím olejem; ale Pán zachoval život Svého věrného služebníka, stejně jako zachoval tři Hebrejce v ohnivě peci. Když byla řečena slova: Tak zahynou všichni, kdo věří v tohoto podvodníka, Ježíše Krista Nazaretského, prohlásil Jan: Můj Mistr se trpělivě podroboval všemu, co Satan a jeho andělé mohli vymyslet, aby Jej ponížili a mučili. Dal Svůj život, aby spasil svět. Jsem počtěn, že mi bylo dovoleno trpět pro Něho. Jsem slabý, hříšný člověk. Kristus byl svatý, nevinný neposkrvněný. Neučinil žádný hřích, aniž je nalezena lest v ústech Jeho.

„Tato slova měla svůj vliv a Jan byl vytažen z kotle těmi samými muži, kteří ho do něj uvrhli.“ — *The Acts of the Apostles*, pp. 569, 570.

Vítězný Křesťanský život, jaký žil Jan Milovaný, je nám k dispozici i dnes. Pamatujme, že „by bylo pro nás dobré, abychom každý den trávili hodinku zamyšlení přemítáním o životě Kristově. Měli bychom Jeho život brát bod po bodu a nechat představivost, aby pochopila každou scénu, zejména ty závěrečné. Když se budeme takto zabývat Jeho velkou obětí za nás, bude naše důvěra v Něho stálejší, naše láska bude oživena a budeme hlouběji prodchnuti Jeho duchem. Chceme-li být nakonec spaseni, musíme se naučit lekcí pokání a ponížení u paty kříže.“ — *The Desire of Ages*, p. 83.

Kéž Duch Svatý vede naše srdce a myslí, když rozjímáme o těchto závěrečných scénách pozemského života našeho drahého Vykupitele!

Oddělení Sobotní Školy Generální Konference

Sbírka první Soboty

Sobota 4. října 2025

MISE LESOTHO V JIŽNÍ AFRICE

Lesotho je malý vnitrozemský stát na geografickém území Jihoafrické republiky, přesto byl v roce 1822 založen jako samostatný, nezávislý stát. Zdejší oblast je velmi hornatá a má jedinečný vzorec počasí, v zimě zažívá velmi chladná období, často se sněhem.

Mezi populací téměř 2,3 milionu je více než 49 % Římských Katolíků, následovaných různými křesťanskými i nekřesťanskými vyznáními. V roce 2021 bylo v Lesothu prostřednictvím misionářů ze Zimbabwe představeno Reformní Hnutí ASD. Tito bratři dojíždějí tam a zpět ze své rodné země, aby se podělili o poselství s dušemi v západních městech Maseru a Mafeteng, aby odpověděli na výzvu k dodržování čtvrtého přikázání, jak je zjeveno v Písmu.

Více než 600 duší bylo osloveno a potvrdilo své chápání Soboty a 259 z nich navštívilo církev. V dubnu 2023 bylo z Boží milosti pokřtěno 14 duší jako první ovoce tohoto evangelizačního úsilí. Církev je nyní registrována a oficiálně působí v této zemi.

Nyní je velká potřeba modlitebny, protože církev funguje z pronajatých domů a bytů. Naši největší výzvou je, že tato země velmi trpí nezaměstnaností a naši členové nemají práci, a navíc jsou občané silně zakořenění ve svých kulturních zvyklostech.

Proto se pokorně obracíme na všechny bratry po celém světě, aby nám laskavě podali pomocnou ruku, abychom:

- koupili pozemek a postavili skromnou modlitebnu s kanceláří, která bude sloužit jako zářící světlo pro návštěvníky a zainteresované duše;
- založili školu na pomoc mládeži. V Lesothu je bohužel mnoho zahálčivých teenagerů, kteří jsou finančně znevýhodněni, což je vede k předčasnému ukončení školní docházky;
- koupili stan a židle pro pořádání táborových shromáždění;
- zajistili dodávkové vozidlo pro 18 cestujících, které bude přivážet duše na naše shromáždění; a
- pořídili si tiskárnu na literaturu.

Nechť ti, kterých se dotkl Duch Svátý, z daleka i blízka, staří i mladí, muži i ženy, štědře přispívají na tyto zvláštní potřeby – a Bůh jim jistě naplní kapsy.

Kéž vám Pán i nadále předem žehná za vaše srdečné příspěvky na zdejší modlitebnu a misijní projekty. Amen.

Vaši bratři a sestry z Lesotha

Ježíš před Annášem a Kaifášem

„Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabítí veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji střihou, oněměl, aniž otevřel úst svých“ (Izaiáš 53:7).

Doporučená četba: *The Desire of Ages*, pp. 698–715.

„Kristus neselhal ani nezmalomyslněl a Jeho následovníci mají projevovat víru téže trvalé povahy. Mají žít tak, jak žil On, a pracovat tak, jak pracoval On, protože jsou na Něk závislí jako na velkém Mistru Pracovníků.“ — *The Desire of Ages*, p. 679.1.

1. PŘED ŽIDOVSKÝMI ÚŘEDNÍKY

Ne 28. 9.

a. Před koho byl Ježíš po Svém zatčení v Getsemany násilně vzat? Jan 18:12–14; Matouš 26:57.

Jan 18:12–14. Tedy zástup a hejtman a služebníci Židovští jali Ježíše, a svázali jej. 13. A vedli ho k Annášovi nejprve; nebo byl test Kaifášův, kterýž byl nejvyšším knězem toho léta. 14. Kaifáš pak byl ten, kterýž byl radu dal Židům, že by užitečné bylo, aby člověk jeden umřel za lid.

Matouš 26:57. A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi nejvyššímu knězi, kdež zákonníci a starší byli se sešli.

„Annáš byl hlavou úřadující kněžské rodiny a vzhledem ke svému věku byl lidem uznáván jako nejvyšší kněz. Jeho rada byla vyhledávána a vykonávána jako hlas Boží. On první musí vidět Ježíše jako zajatce kněžské moci. Musí být přítomen při výslechu vězně z obavy, že by méně zkušený Kaifáš mohl selhat při zajišťování cíle, pro který pracovali. Při této příležitosti je třeba použít jeho chytrosti, prohnání a lstivosti.“ — *The Desire of Ages*, p. 698

b. Kteří učedníci sledovali zpovzdálí Kristův soud? Jan 18:15.

Jan 18:15. Šel pak za Ježíšem Šimon Petr a jiný učedník. A ten učedník byl znám nejvyššímu knězi, i všel s Ježíšem do síně nejvyššího kněze.

„Poté, co opustili svého Mistra v zahradě, odvážili se dva z učedníků zpovzdálí následovat dav, který měl Ježíše na starosti. Tito učedníci byli Petr a Jan. Kněží poznali Jana jako dobře známého Ježíšova učedníka a uvedli ho do síně, doufajíce, že když bude svědkem ponížení svého Vůdce, bude opovrhovat myšlenkou, že takový člověk je Syn Boží. Jan mluvil ve prospěch Petra a získal vstup i pro něj.“ — *The Desire of Ages*, p. 7102.

a. Kam se Petr postavil? Jan 18:16, 18.

Jan 18:16, 18. Ale Petr stál u dveří vně. I vyšel ten druhý učedník, kterýž byl znám nejvyššímu knězi, a promluvil s vrátnou, i uvedl tam Petra. . . . 18. Stáli pak tu služebníci a pacholci, kteříž oheň udělali, nebo zima bylo, i zhřívali se. A byl s nimi také i Petr, stoje a zhřívaje se.

„Někteří z učedníků získali důvěru, aby mohli vstoupit tam, kde byl Ježíš, a být svědky Jeho soudu. Očekávali, že On projeví svou Božskou moc a vysvobodí Sebe z rukou Svých nepřátel a potrestá je za jejich krutost vůči Němu. . . . Nemohli uvěřit, že zemře. Doufali, že ještě povstane v moci a Svým velitelským hlasem rozpráší tento krvežiznivý zástup, jako když vstoupil do chrámu a vyhnal ty, kteří z domu Božího dělali místo kupecké, když před Ním prchali, jako by byli pronásledováni oddílem ozbrojených vojáků. Učedníci doufali, že Ježíš projeví Svou moc a přesvědčí všechny, že On je Král Izraelský.“ — *Early Writings*, p. 171.

„V síni byl zapálen oheň; neboť byla nejchladnější noční hodina, jsouc těsně před úsvitem. Kolem ohně se shromáždila skupina lidí a Petr sebevědomě zaujal své místo s nimi. Nechtěl, aby byl poznán jako Ježíšův učedník. Tím, že se bezstarostně vmísil do zástupu, doufal, že bude považován za jednoho z těch, kteří byli přivedli Ježíše do síně.“ — *The Desire of Ages*, p. 710

b. Jak Petr zapřel svého Pána? Jan 18:17, 25–27; Lukáš 22:56–60.

Jan 18:17, 25–27. Tedy řekla Petrovi děvka vrátná: Nejsi-liž i ty z učedníků člověka toho? Řekl on: Nejsem. . . . 25. Stál pak Šimon Petr; a zhříval se. Tedy řekli jemu: Nejsi-liž i ty z učedníků jeho? Zapřel on a řekl: Nejsem. 26. Dí jemu jeden z služebníků nejvyššího kněze, příbuzný toho, kterémuž Petr utál ucho: Zdaž jsem já tebe neviděl s ním v zahradě? 27. Tedy Petr opět zapřel. A hned kohout zazpíval.

Lukáš 22:56–60. A uzřevši ho jedna děvečka, an sedí u ohně, a pilně naň pohleděvši, řekla: I tento byl s ním. 57. On pak zapřel ho, řka: Ženo, neznám ho. 58. A po malé chvíli jiný, vida jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak řekl: Ó člověče, nejsem. 59. A potom asi po jedné hodině jiný potvrzoval, řka: V pravdě i tento s ním byl, nebo také Galilejský jest. 60. I řekl Petr: Člověče, nevím, co praviš. A hned, když on ještě mluvil, kohout zazpíval.

„Petr následoval svého Pána po Jeho zrazení. Byl dychtivý vidět, co se s Ježíšem stane. Avšak když byl obviněn, že je jedním z Jeho učedníků, strach o vlastní bezpečnost ho vedl k prohlášení, že toho člověka nezná.“ — *Early Writings*, p. 169.

„Petr nechtěl, aby byla známa jeho skutečná povaha. Tím, že se tvářil lhostejně, postavil se na půdu nepřítelů a stal se snadnou kořistí pokušení. Kdyby byl povolán, aby bojoval za svého Mistra, byl by statečným vojákem; když však na něj někdo ukázal opovržlivým prstem, projevil se jako zbabělec. Mnozí, kteří se nezaleknou aktivního boje za svého Pána, jsou posměchem dohnáni k tomu, aby zapírali svou víru. Tím, že se stýkají s těmi, kterým by se měli vyhýbat, vystavují se pokušení. Lákají nepřítelů, aby je pokoušel, a jsou vedeni k tomu, aby říkali a dělali to, čím

by se za jiných okolností nikdy neprovinili. Kristův učedník, který v dnešní době zakrývá svou víru strachem z utrpení nebo pohanění, zapírá svého Pána stejně skutečně, jako to činil Petr v soudní síni.“ — *The Desire of Ages*, p. 712.

3. PETROVO OBRÁCENÍ

Út 30. 9.

a. Když Petr potřetí zapřel Mistra a uslyšel kohoutí zakokrhání, na co si vzpomněl a co udělal? Matouš 26:75; Marek 14:72.

Matouš 26:75. I rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo, kterýž jemu byl řekl: Prvé než kohout zazpívá, tříkrát mne zapříš. A vyšed ven, plakal hořce.

Marek 14:72. A hned po druhé kohout zazpíval. I rozpomenul se Petr na slovo, kteréž byl řekl jemu Ježíš: Že prvé než kohout dvakrát zazpívá, tříkrát mne zapříš. A vyšed, plakal.

„Zatímco degradující přísahy byly čerstvé na Petrových rtech a v uších mu stále znělo pronikavé kohoutí kokrhání, odvrátil se Spasitel od zamračených soudců a pohlédl na svého ubohého učedníka. Ve stejnou chvíli byly Petrovy oči přitaženy k jeho Mistrovi. V té něžné tváři četl hlubokou lítost a smutek, ale nebyl v tom žádný hněv.

„Pohled na tu bledou, trpící tvář, na ty chvějící se rty, na ten pohled soucitu a odpuštění, to vše mu probodlo srdce jako šíp. Probudilo se svědomí. Paměť byla v činnosti. Petr si vzpomněl na svůj slib z doby před několika málo hodinami, že půjde se svým Pánem do vězení a na smrt. Vzpomněl si na svůj zármutek, když mu Spasitel v horní místnosti řekl, že téže noci tříkrát zapře svého Pána. Petr právě prohlásil, že Ježíše nezná, ale nyní si s hořkým zármutkem uvědomil, jak dobře jeho Pán znal jej a jak přesně četl v jeho srdci, o jehož falešnosti nevěděl ani on sám.“ — *The Desire of Ages*, pp. 712, 713.

b. Kam ten ponížený učedník šel? Lukáš 22:62. Co bylo příčinou jeho velkého hříchu?

Lukáš 22:62. I vyšed ven Petr, plakal hořce.

„[Petr] spěchal do samoty a tmy, nevěděl a nestaral se o to, kam. Nakonec se ocitl v Getsemany. Živě se mu vybavila scéna z doby před několika hodinami. Trpící tvář jeho Pána, potřísněná krvavým potem a zmítaná úzkostí, povstala před ním. S hořkými výčitkami svědomí si vzpomněl, že Ježíš plakal a trápil se v modlitbě sám, zatímco ti, kteří se s Ním měli v této těžké hodině spojit, spali. . . .

„Právě ve spánku, když ho Ježíš vyzval, aby bděl a modlil se, připravil Petr cestu pro svůj velký hřích. Všichni učedníci spali v této kritické hodině a utrpěli velkou ztrátu. Kristus znal ohnivou zkoušku, kterou měli projít. Věděl, jak Satan ochromí jejich smysly, aby nebyli připraveni na zkoušku. Právě proto je varoval. Kdyby byl Petr tyto hodiny v zahradě trávil bděním a modlitbami, nebyl by odkázán na své vlastní slabé síly. A nebyl by zapřel svého Pána.“ — *The Desire of Ages*, pp. 713, 714.

a. Jakou otázku položil Annáš Ježíšovi? Jan 18:19.

Jan 18:19. Tedy nejvyšší kněz tázal se Ježíše o učedlnících jeho a o učení jeho.

„Pokud by byl usvědčen z pobuřování, zajistilo by to [Kristovo] odsouzení Římány. Druhé obvinění se Annáš pokusil prokázat jako první. Vypτάval se Ježíše na Jeho učedníky a na Jeho učení, doufaje, že vězeň řekne něco, co mu poskytne materiál, na kterém by pracoval. Napadlo ho vytáhnout nějaké prohlášení, které by dokázalo, že se snaží založit tajnou společnost za účelem založení nového království. Pak by Jej kněží mohli vydat Římanům jako rušitele pokoje a tvůrce vzpoury.“ — *The Desire of Ages*, p. 699.

b. Vyprávějte o zkoušce trpělivosti, kterou Ježíš vydržel. Jan 18:20–23; Izaiáš 53:7.

Jan 18:20–23. Odpověděl jemu Ježíš: Já zjevně mluvil jsem světu, já vždycky učival jsem v škole a v chrámě, kdež se odevšad Židé scházejí, a tajně jsem nic nemluvil. 21. Co se mne ptáš? Ptej se těch, kteříž slychali, co jsem jim mluvil. Aj, tiť vědí, co jsem já mluvil. 22. A když on to pověděl, jeden z služebníků, stoje tu, dal hůlkou Ježíšovi, řka: Tak-liž odpovídáš nejvyššímu knězi? 23. Odpověděl mu Ježíš: Mluvil-li jsem zle, svědectví vydej o zlém; pakli dobře, proč mne tepeš?

Izaiáš 53:7. Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabítí veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.

„Annáš byl umlčen rozhodností [Ježíšovy] odpovědi. . . . Jeden z jeho úředníků, naplněný hněvem, když viděl, že Annáš je umlčen, udeřil Ježíše do tváře, řka: „Tak-liž odpovídáš nejvyššímu knězi?“ . . .

„[Kristus] nepronesl žádná planoucí slova odplaty. Jeho klidná odpověď přišla ze srdce bezhříšného, trpělivého a mírného, které se nenechá vyprovokovat.

„Kristus velmi trpěl pod urážením a tupením. Z rukou bytostí, které stvořil a za které přinášel nekonečnou oběť, přijímal každou potupu. A trpěl úměrně dokonalosti Svě svatosti a Svě nenávisti k hříchu. Jeho soud lidmi, kteří jednali jako ďáblové, byl pro Něj trvalou obětí. Být obklopen lidmi pod nadvládou Satanovou bylo pro Něj odporné. A věděl, že v jediném okamžiku by mohl zábleskem své Božské moci položit Svě kruté trýznitele do prachu. O to těžší bylo soudní přelíčení snášet.

„Židé očekávali, že Mesiáš se zjeví ve vnější podívané. Očekávali, že jediným zábleskem přemáhající vůle změní tok myšlenek lidí a vynutí si od nich uznání Svě svrchovanosti. Věřili tedy, že si má zajistit své vlastní vyvýšení a uspokojit jejich ctižádostivé naděje. A tak, když se s Kristem zacházelo s opovržením, přišlo na něj silné pokušení projevit Svůj Božský charakter. Slovem, pohledem, mohl přimět své pronásledovatele, aby vyznali, že je Pánem nad králi a vládci, kněžími a chrámem. Avšak Jeho obtížným úkolem bylo udržet si postavení, které si zvolil jako jedno s lidstvem.“ — *The Desire of Ages*, p. 700.

- a. Když Kaifáš nenašel žádné přesvědčivé důkazy, které by Ježíše odsoudily, jakou otázku položil Spasiteli? Matouš 26:63.**

Matouš 26:63. Ale Ježíš mlčel. I odpovídaje nejvyšší kněz, řekl jemu: Zaklínám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li ty Kristus Syn Boží?

- b. Jaká byla Kristova odpověď Kaifášovi a jak byla tato odpověď použita jako údajný důkaz proti Němu? Matouš 26:64–66.**

Matouš 26:64–66. Dí mu Ježíš: Ty jsi řekl. Ale však pravím vám: Od toho času uzříte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží, a přicházejícího na oblacích nebeských. 65. Tedy nejvyšší kněz roztrhl roucho své, řka: Rouhal se. Což ještě potřebujeme svědků? Aj, nyní jste slyšeli rouhání jeho. 66. Co se vám zdá? A oni odpovídajíce, řekli: Hoden' jest smrti.

„Nakonec Kaifáš, pozvedaje svou pravou ruku k nebi obrátil se na Ježíše formou vážného zaklínání: ‚Zaklínám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li ty Kristus Syn Boží.‘

„K této výzvě nemohl Kristus mlčet. Byl čas mlčení a čas mluvení. On nemluvil, dokud nebyl přímo dotázán. Věděl, že kdyby nyní odpověděl, učinil by svou smrt jistou. Avšak tato výzva byla učiněna nejvyšší uznávanou autoritou národa a ve jménu Nejvyššího. Kristus by neopomněl projevit náležitou úctu k zákonu. A co víc, byl zpochybněn Jeho vlastní vztah k Otcí. Musí jasně vyličit Svůj charakter a poslání. Ježíš řekl Svým učedníkům: ‚Kdožkoli tedy vyzná Mne před lidmi, vyznámt' i já jej před Otcem svým, kterýž jest v nebesích.‘ (Matouš 10:32.) Nyní poučení zopakoval Svým vlastním příkladem.

„Každé ucho bylo napnuto k naslouchání a každý pohled byl upřen na Jeho tvář, když odpovídal: ‚Ty jsi řekl.‘ Zdálo se, že Jeho bledou tvář ozářilo nebeské světlo, když dodal: ‚Ale však pravím vám: Od toho času uzříte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží, a přicházejícího na oblacích nebeských.‘“ — *The Desire of Ages*, pp. 706, 707.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 3. 10.

- 1. Jakým pokušením bych měl(a) odolat, abych se mohl(a) vyhnout zapírání svého Pána?**
- 2. Jakého hříchu bych se dopustil(a), kdybych skrýval(a) svou víru?**
- 3. Rozumím, stejně plně jako Petr, významu pravého pokání?**
- 4. Vyprávějte o rozhovoru mezi Annášem a Ježíšem.**
- 5. Jaké proroctví bylo zahrnuto v Kristově odpovědi Kaifášovi?**

Jidáš Iškariotský

„Odpověděl jim Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest. A to řekl o Jidášovi Šimona Iškariotského; nebo ten jej měl zraditi, byv jeden ze dvanácti“ (Jan 6:70, 71).

Doporučená četba: *The Desire of Ages*, pp. 716–722.

„I když [Jidáš] přijal postavení Kristova služebníka, nepodřídil se Božskému utváření. Cítil, že si může uchovat svůj vlastní úsudek a názory, a pěstoval si sklon ke kritice a obviňování.“ — *The Desire of Ages*, p. 717.

1. PRVNÍ KONTAKT

Ne 5. 10.

a. Jak se Jidáš setkal s Ježíšem na začátku Jeho služby a co ho přitahovalo k Mistrovi? Matouš 8:19.

Matouš 8:19. A přistoupiv jeden zákonník, řekl jemu: Mistře, půjdu za tebou, kamžkoli půjdeš.

„Zatímco Ježíš připravoval učedníky na jejich vysvěcení, jeden z těch, kteří nebyli povoláni, prosazoval svou přítomnost mezi nimi. Byl to Jidáš Iškariotský, muž, který tvrdil, že je následovníkem Krista. Nyní předstoupil, žádaje o místo v tomto vnitřním kruhu učedníků.“ — *The Desire of Ages*, p. 293.

„Jidáš se připojil k učedníkům, když zástupy následovaly Krista. Spasitelovo učení pohnulo jejich srdci, když nadšeně viseli na Jeho slovech, pronášených v synagoze, u moře, na hoře. Jidáš viděl, jak se nemocní, chromí a slepí hrnou k Ježíšovi z městeček a měst. Viděl umírající kladené k Jeho nohám. Byl svědkem mocných skutků Spasitele, když uzdravoval nemocné, vyháněl demony a křísil mrtvé. Cítil na své vlastní osobě důkaz Kristovy moci. Poznal, že Kristovo učení je lepší než všechno, co kdy slyšel. Miloval Velkého Učitele a toužil být s Ním. Cítil touhu po změně charakteru a života a doufal, že to zažije skrze spojení s Ježíšem.“ — *The Desire of Ages*, pp. 716, 717.

2. PŘIJAT DO APOŠTOLSTVÍ

Po 6. 10.

a. Jak Ježíš reagoval na Jidášovu nabídku, aby zaujal místo mezi dvanácti, a jak na to reagovali ostatní učedníci? Matouš 8:20.

Matouš 8:20. I dí jemu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.

„Jidáš věřil, že Ježíš je Mesiáš; a doufal, že když se připojí k apoštolům, zajistí si vysoké postavení v novém království. Tuto naději zamýšlel Ježíš odstranit prohlášením o Svě chudobě.

„Učedníci si přáli, aby se Jidáš stal jedním z nich. Byl velitelského vzhledu, byl to muž bystrého rozlišování a výkonných schopností a oni ho doporučovali Ježíši jako někoho, kdo Jemu bude velmi pomáhat v Jeho díle. Byli překvapeni, že ho Ježíš přijal tak chladně.

„Učedníci byli velmi zklamáni, že se Ježíš nepokusil zajistit spolupráci vůdců v Izraeli. Cítili, že bylo chybou neposílit Jeho věc zajištěním podpory těchto vlivných mužů. Kdyby byl Jidáše odmítl, pochybovali by ve svých myslích o moudrosti svého Mistra. Pozdější Jidášova historie jim ukáže, jak nebezpečné je připustit, aby jakékoli světské ohledy měly váhu při rozhodování o způsobilosti lidí pro dílo Boží. Spolupráce takových lidí, které si učedníci chtěli zajistit, by byla vydala dílo do rukou jeho nejhorších nepřátel.“ — *The Desire of Ages*, p. 294.

b. Co je psáno o Jidášovi jako apoštolovi? Matouš 10:2–4; Jan 6:64.

Matouš 10:2–4. Dvanácti pak apoštolů jména jsou tato: První Šimon, kterýž slove Petr, a Ondřej bratr jeho, Jakub Zebedeův a Jan bratr jeho, 3. Filip a Bartoloměj, Tomáš a Matouš, kterýž býval celný, Jakub Alfeův a Lebbeus, přímím Taddesus, 4. Šimon Kananiťský, a Jidáš Iškariotský, kterýž i zradil ho.

Jan 6:64. Ale jsouť někteří z vás, ješto nevěří. Nebo věděl Ježíš od počátku, kdo by byli nevěřící, a kdo by ho měl zraditi.

„Spasitel Jidáše neodmítl. Dal mu místo mezi dvanácti. Věřil mu, že bude dělat práci evangelisty. Obdařil ho mocí uzdravovat nemocné a vyhánět demony. Jidáš však nedospěl k tomu, aby se plně odevzdal Kristu. Nevzdal se své světské ctižádosti ani své lásky k penězům. I když přijal postavení Kristova služebníka, nepodřídil se Božskému utváření. Cítil, že si může uchovat svůj vlastní úsudek a názory, a pěstoval si sklon ke kritice a obviňování.“ — *The Desire of Ages*, p. 717.

c. Jak byla zrada předpovězena? Jan 6:70, 71; 13:9, 10; Žalm 41:10.

Jan 6:70, 71. Odpověděl jim Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás d'ábel jest. 71. A to řekl o Jidášovi Šimona Iškariotského; nebo ten jej měl zraditi, byv jeden ze dvanácti.

Jan 13:9, 10. Dí jemu Šimon Petr: Pane, netoliko nohy mé, ale i ruce i hlavu. 10. Řekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist jest všecken. I vy čisti jste, ale ne všickni.

Žalm 41:10. Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem se dověřoval, a kterýž jidal chléb můj, pozdvihl paty proti mně.

a. Popište rozdíl mezi obrazem Jidášovým vykresleným mezi učedníky, a jeho skutečnými pohnutkami a povahou. Jan 12:6.

Jan 12:6. To pak řekl, ne že by měl péči o chudé, ale že zloděj byl, a měšec měl, a to, což do něho kladeno bylo, nosil.

„Jidáš byl učedníky vysoce ceněn a měl na ně velký vliv. On sám měl vysoké mínění o svých vlastních schopnostech a pohlížel na své bratry jako na velmi podřadné v úsudku a schopnostech. Myslel si, že oni nevidí své příležitosti a nevyužívají okolností. Církev nebude nikdy prospívat s takovými krátkozrakými muži jako vůdci. Petr byl zbrklý; jednal by bez uvážení Na Jana, který si shromažďoval pravdy, které vycházely z Kristových úst, pohlížel Jidáš jako na chudého podporovatele. Matouš, jehož výchova ho naučila přesnosti ve všech věcech, si velmi zakládal na poctivosti a stále rozjímal o Kristových slovech a byl jimi tak pohlcen, že, jak si Jidáš myslel, se mu nedalo věřit, že by dělal ostré a prozíravé věci. Takto Jidáš hodnotil všechny učedníky a namlouval si, že církev by byla často uvedena do zmatků a potíží, nebýt jeho schopnosti jako vedoucího. Jidáš se považoval za schopného, kterého nelze překonat. Podle svého vlastního mínění byl poctou pro věc, a jako takový vždy zastupoval sám sebe. . . .

„Malé částky, které se mu dostaly do rukou, byly neustálým pokušením. Často, když vykonával malou službu pro Krista nebo věnoval nějaký čas náboženským účelům, zaplatil sám sobě z tohoto skrovného fondu. V jeho vlastních očích tyto záminky sloužily k ospravedlnění jeho činu; ale v Božích očích byl zlodějem.“ — *The Desire of Ages*, p. 717.

b. Při jaké konkrétní příležitosti se Jidášův charakter projevil otevřeně? Jan 12:3–5; Matouš 26:14–16. Jak se mu Ježíš snažil pomoci?

Jan 12:3–5. Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytřela vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té masti. 4. Tedy řekl jeden z učedníků jeho, Jidáš Šimona Iškariotského, kterýž jej měl zraditi: 5. Proč tato mast není prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým?

Matouš 26:14–16. Tedy odšed k předním kněžím jeden ze dvanácti, kterýž sloul Jidáš Iškariotský, 15. Řekl: Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni odvážili jemu třiceti stříbrných. 16. A od té chvíle hledal příhodného času, aby ho zradil.

„Jidáš byl zaslepený ke své vlastní povahové slabosti a Kristus ho postavil tam, kde by měl příležitost to vidět a napravit. Jako pokladník pro učedníky byl povolán, aby se staral o potřeby malé skupiny a pomáhal chudým. . . . Při sloužení druhým si Jidáš mohl vypěstovat nesobeckého ducha. Avšak zatímco denně naslouchal Kristovým ponaučením a byl svědkem Jeho nesobeckého života, oddával se Jidáš své chamtivé povaze.“ — *The Desire of Ages*, p. 717.

a. Jak se Kristus snažil zapůsobit na chamtivého apoštola? Jan 12:7, 8.

Jan 12:7, 8. Tedy řekl Ježíš: Nech já, ke dni pohřbu mého zachovala to. 8. Nebo chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky mítí budete.

„Spasitel četl v Jidášově srdci; znal hloubky nepravosti, do nichž Jidáš klesne, pokud nebude vysvobozen milostí Boží. Když spojil tohoto člověka se Sebou samým, postavil ho tam, kde by se mohl den co den dostávat do styku s proudem Jeho vlastní nesobecké lásky. Kdyby otevřel své srdce Kristu, Božská milost by zahнала démona sobectví, a také Jidáš by se mohl stát poddaným království Božího.

„Bůh bere lidi takové, jací jsou, s lidskými prvky v jejich povaze, a vychovává je pro Svou službu, budou-li ukáznění a učit se od Něho. Nejsou vyvoleni proto, že jsou dokonalí, ale přes svou nedokonalost, aby se skrze poznání a uplatňování pravdy, skrze milost Kristovu, proměnili k Jeho obrazu.

„Jidáš měl stejné příležitosti jako ostatní učedníci. Naslouchal stejným vzácným lekcím. Ale uplatňování pravdy, které Kristus vyžadoval, bylo v rozporu s Jidášovými touhami a záměry, a on se nechtěl vzdát svých myšlenek, aby přijal moudrost z Nebe.“ — *The Desire of Ages*, pp. 294, 295.

b. Popište pastýřský charakter, který náš Dobrý Pastýř projevil vůči Jidášovi. Žalmy 77:10; 86:15.

Žalm 77:10. Zdali se zapomněl smilovávat Bůh silný? Zdaž zadržel v hněvě milosrdenství svá? Sélah.

Žalm 86:15. Ale ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a hojný v milosrdenství, i pravdomluvný.

„Jak něžně jednal Spasitel s tím, který měl být Jeho zrádcem! Ve Svém učení se Ježíš zabýval zásadami laskavosti, které zasahovaly až k samým kořenům chamtivosti. Předkládal Jidášovi ohavnou povahu chamtivosti a mnohokrát si učedník uvědomil, že jeho povaha byla vyličeána a že byl ukázán jeho hřích; ale nechtěl vyznat a opustit svou nepravost. Byl soběstačný a místo aby odolával pokušení, pokračoval ve svých podvodných praktikách. Kristus byl před ním, živý příklad toho, čím se musí stát, jestliže sklízí užitek z Božského prostřednictví a služby; ale lekce za lekcí dopadala na uši Jidášovy bez povšimnutí.

„Ježíš mu neudělal žádné ostré pokárání za jeho chamtivost, ale s Božskou trpělivostí snášel tohoto bloudícího muže, i když mu dával důkaz, že čte v jeho srdci jako v otevřené knize. Předložil mu nejvyšší podněty ke správnému jednání; a odmítnutím nebeského světla bude Jidáš bez výmluvy.“ — *The Desire of Ages*, p. 295.

- a. Kdy Ježíš vynaložil Své poslední úsilí ve prospěch Jidáše – a co nešťastný apoštol nakonec udělal? Jan 13:1–5, 10–14; 18:2–5.**

Jan 13:1–5, 10–14. Před svátkem pak velikonočním, věda Ježíš, že přišla hodina jeho, aby šel z tohoto světa k Otci, milovav své, kteříž byli na světě, až do konce je miloval. 2. A když večeřeli, (a ďábel již byl vnukl v srdce Jidáše Šimona Iškariotského, aby jej zradil), 3. Věda Ježíš, že jemu Otec všecko v ruce dal, a že od Boha vyšel a k Bohu jde, 4. Vstal od večeře, a složil roucho, a vzav rouchu, přepásal se. 5. Potom nalil vody do medenice, i počal umývati nohy učedníků a vytírati rouchou, kterouž byl přepásán. . . . 10. Řekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist jest všecken. I vy čistí jste, ale ne všickni. 11. Nebo věděl o zrádci svém; protož řekl: Ne všickni čistí jste. 12. Když pak umyl nohy jejích, a vzal roucho své, posadiv se za stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co jsem učinil vám? 13. Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť zajisté. 14. Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývati.

Jan 18:2–5. Věděl pak i Jidáš, zrádce jeho, to místo; nebo často chodíval tam Ježíš s učedníky svými. 3. Protož Jidáš pojav zástup, a od předních kněží a farizeů služebníky, přišel tam s lucernami a s pochodněmi a s zbrojí. 4. Ježíš pak věda všecko, což přijíti mělo na něj, vyšed, řekl jim: Koho hledáte? 5. Odpověděli jemu: Ježíše Nazaretského. Řekl jim Ježíš: Jáť jsem. Stál pak s nimi i Jidáš, zrádce jeho.

„Když dav vstoupil do zahrady, [Jidáš] šel v čele, těsně následován nejvyšším knězem. . . . Když se přiblíží k Ježíši, vezme Jej za ruku jako důvěrný přítel. Se slovy: ‚Zdráv buď, Mistře,‘ Jej opakovaně líbá a zdá se, že pláče, jako by s Ním soucítíl v Jeho nebežpečí.

„Ježíš mu řekl: ‚Příteli, nač jsi přišel?‘ Hlas se mu chvěl zármutkem, když dodal: ‚Jidáš, políbením Syna člověka zrazuješ?‘ Tato výzva měla probudit svědomí zrádce a dotknout se jeho tvrdošíjného srdce; ale čest, věrnost a lidská něha ho byly opustily.“ — *The Desire of Ages*, pp. 695, 696.

- b. Popište konečný zánik Jidáše. Matouš 27:3–10.**

Matouš 27:3–10. Tedy vida Jidáš zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje toho, navrátil zase třiceti stříbrných předním kněžím a starším, 4. Řka: Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou. Oni pak řekli: Co nám do toho? Ty viz. 5. A povrh ty stříbrné v chrámě, odšel pryč, a odsed, oběsil se. 6. Přední kněží pak vzavše ty stříbrné, řekli: Neslušíť jich vložiti do pokladnice, nebo mzda krve jest. 7. A poradivše se, koupili za ně pole to hrnčířovo, ku pohřbu poutníků. 8. Protož nazývá jest pole to pole krve, až do dnešního dne. 9. A tehdy naplnilo se povědění proroka řkoucího: A vzali třiceti stříbrných, mzdu ceněného, kterýž šacován byl od synů Izraelských, 10. A dali je za pole hrnčířovo, jakož mi ustanovil Pán.

„Spěchaje k soudcovskému trůnu, pohodil [Jidáš] před nejvyššího kněze stříbrné mince, které byly cenou za zradu jeho Pána. Dychtivě uchopil Kaifášovo roucho a prosil ho, aby Ježíše propustil, a prohlašoval, že neučinil nic hodného smrti. . . .

„Později téhož dne, na cestě z Pilátovy síně na Golgotu, přerušil se křik a posměšky bezbožného zástupu, který vedl Ježíše na místo ukřižování. Když procházeli kolem opuštěného místa, uviděli u paty neživého stromu tělo Jidáše. Byl to nanejvýš odporný pohled. Jeho váha přetrhla provaz, na kterém se byl oběsil na stromě. Při pádu bylo jeho tělo strašlivě znetvořeno a psi ho nyní požírali.“ — *The Desire of Ages*, pp. 721, 722.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 10. 10.

- 1. Jaké varování bych měl(a) přijmout, když pozoruji Jidášovu vnitřní slabost?**
- 2. Jaké hromadné nebezpečí mi může hrozit, kdybych zatvrdil(a) své srdce jako on?**
- 3. Jak mám ocenit Kristovu upřímnou touhu po mé duši?**
- 4. Jakou motivaci měl Jidáš k tomu, aby usiloval o postavení mezi dvanácti?**
- 5. Jaké byly největší Jidášovy slabosti?**

Ježíš před Pilátem

„Dí [Ježíšovi] Pilát: Co jest pravda? A to pověděv, opět vyšel k Židům, a dí jim: Já na něm žádné viny nenalézám“ (Jan 18:38).

Doporučená četba: *The Desire of Ages*, pp. 723–740.

„Pilát pohlédl na muže, kteří měli Ježíše na starosti, a pak jeho pohled pátravě spočinul na Ježíši. . . . Viděl muže klidného a důstojného chování, jehož tvář nenesla známky zločince, ale znamení nebes.“ — *The Desire of Ages*, p. 724.

1. OD JEDNOHO K DRUHÉMU

Ne 12. 10.

a. Kam Židé vedli Ježíše dál? Marek 15:1; Jan 18:28 (první část).

Marek 15:1. *A hned ráno, uradivše se přední kněží s staršími a s zákonníky i se vším shromážděním, svázavše Ježíše, vedli jej a dali Pilátovi.*

Jan 18:28 (první část). *I vedli Ježíše od Kaifáše do radného domu, a bylo ráno. . . .*

„V soudní síni Piláta, Římského místodržitele, stojí Kristus spoután jako vězeň. Kolem Něho je stráž vojáků a síň se rychle plní diváky. Hned před vchodem jsou soudci ze Sanhedrinu, kněží, knížata, starší a lůza.

„Po odsouzení Ježíše přišla k Pilátovi rada Sanhedrinu, aby potvrdila a vykonala rozsudek.“ — *The Desire of Ages*, p. 723.

b. Vysvětlíte pokrytectví Židovských vůdců. Jan 18:28 (druhá polovina).

Jan 18:28 (druhá polovina). *. . . Oni pak nevešli do radného domu, aby se nepoškvrnili, ale aby jedli beránka.*

„Tito Židovští úředníci nechtěli vstoupit do Římské soudní síně. Podle svého obřadního zákona by tím byli poskvrněni, a tak by jim bylo zabráněno v účasti na slavení hodu beránka. Ve své zaslepenosti neviděli, že vražedná nenávist poskvrnila jejich srdce. Neviděli, že Kristus je skutečným velikonočním Beránkem a že od té doby, co Jej byli zavrhlí, ztratila pro ně tato velká slavnost svůj význam.“ — *The Desire of Ages*, p. 723.

a. Jakou nepříjemnou otázku položil Pilát Židovským vůdcům? Jan 18:29.

Jan 18:29. Tedy vyšel k nim Pilát a řekl: Jakou žalobu vedete proti člověku tomuto?

„Kristovo vzezření udělalo na Piláta příznivý dojem. Probudila se jeho lepší povaha. Slyšel byl o Ježíši a Jeho skutcích. Jeho žena mu vyprávěla něco o úžasných skutcích konaných Galilejským prorokem, který uzdravoval nemocné a křísil mrtvé. Nyní to v Pilátově mysli ožilo jako sen. Vzpomněl si na zvěsti, které byl slyšel z několika zdrojů. Rozhodl se, že bude od Židů požadovat obvinění proti vězni.

„Kdo je tento Člověk a proč jste Jej přivedli? pravil. Jakou žalobu proti němu vznášíte? Židé byli vyvedeni z míry. Vědouce, že nemohou podložit svá obvinění proti Kristu, nepřáli si veřejné vyšetřování.“ — *The Desire of Ages*, p. 724.

b. Jakou arogantně vyhýbavou odpověď dali Židovští vůdci Pilátovi? Jan 18:30.

Jan 18:30. Odpověděli a řekli jemu: Byť tento nebyl zločinec, nevydali bychom ho tobě.

„[Členové Sanhedrinu] doufali, že na Piláta zapůsobí vědomím své důležitosti a přimějí ho tak k tomu, aby přistoupil na jejich žádost bez procházení mnoha přípravami. Dychtili po tom, aby byl jejich rozsudek potvrzen; neboť věděli, že lidé, kteří byli svědky Kristových úžasných skutků, by mohli vyprávět příběh velmi odlišný od toho, co si nyní sami vymýšleli.“ — *The Desire of Ages*, p. 724.

c. Jaký Pilátův výrok ještě více ztížil situaci kněží? Jan 18:31.

Jan 18:31. I řekl jim Pilát: Vezměte vy jej, a podle zákona svého sud'te ho. I řekli mu Židé: Námť nesluší zabiti žádného.

„[Kněží] žádali Piláta, aby věřil jejich slovu ohledně Kristovy viny a vykonal jejich rozsudek. Převzali by odpovědnost za výsledek.

„Pilát nebyl spravedlivým ani svědomitým soudcem; ale i když byl slabý v mravní síle, odmítl této žádosti vyhovět. Neodsoudil by Ježíše, dokud by proti Němu nebylo vzneseno obvinění.“ — *The Desire of Ages*, p. 725.

a. Když se Pilát vrátil do soudní síně, jakou otázku položil Ježíšovi – a proč? Jan 18:33.

Jan 18:33. Tedy Pilát všel opět do radného domu, i povolal Ježíše a řekl jemu: Ty-li jsi král Židovský?

„Kněží byli v rozpacích. Viděli, že své pokrytectví musejí zakrýt

nejtlustší maskou. Nesmějí připustit, aby to vypadalo, že Kristus byl zatčen z náboženských důvodů. Kdyby toto bylo předloženo jako důvod, jejich soudní řízení by nemělo u Piláta žádnou váhu. Musejí vytvořit dojem, že Ježíš jednal proti obecnému zákonu; pak by mohl být potrestán jako politický provinilec. Mezi Židy neustále vznikaly nepokoje a povstání proti Římské vládě. Římané se s těmito vzpourami vypořádávali velmi přísně a neustále byli ve střehu, aby potlačili vše, co by mohlo vést ke vzpouře. . . .

„[Pilát] nevěřil, že vězeň zosnoval spiknutí proti vládě. Jeho mírné a pokorné vzezření bylo zcela v rozporu s tímto obviněním. Pilát byl přesvědčen, že bylo zosnováno hluboké spiknutí s cílem zničit nevinného člověka, který stál v cestě Židovským hodnostářům.

„Pilát byl ohromen Jeho chováním. Nedbá tento Člověk na soudní řízení proto, že se nestará o to, aby si zachránil život? ptal se sám sebe. Když se díval na Ježíše, který snášel urážky a výsměch bez odplaty, cítil, že On nemůže být tak nepoctivý a nespravedlivý, jako byli křičící kněží.“ — *The Desire of Ages*, pp. 725, 726.

b. Jak Ježíš odpověděl na Pilátovu otázku, a s jakou reakcí? Jan 18:34, 35.

Jan 18:34, 35. Odpověděl Ježíš: Sám-li od sebe to pravíš, čili jiní tobě pověděli o mně? 35. Odpověděl Pilát: Zdalíž jsem já Žid? Národ tvůj a přední kněží dali mi tebe. Co jsi učinil?

„V naději, že od Něho získá pravdu a unikne vřavě zástupu, vzal Pilát Ježíše s sebou stranou a znovu se zeptal: „Ty-li jsi král Židovský?“

„Ježíš na tuto otázku přímo neodpověděl. Věděl, že Duch Svatý zápasí s Pilátem a dal mu příležitost, aby uznal své přesvědčení. „Sám-li od sebe to pravíš,“ zeptal se, „čili jiní tobě pověděli o mně?“ To znamená, byla to obvinění od kněží, nebo touha přijmout světlo od Krista, co vedlo Piláta k otázce? Pilát pochopil Kristův úmysl, ale v jeho srdci povstala pýcha. Nechtěl uznat přesvědčení, které na něj naléhalo.“ — *The Desire of Ages*, p. 726.

4. POVAHA KRISTOVA KRÁLOVSTVÍ

St 15. 10.

a. Jak Ježíš jasně vysvětlil povahu Svého království – aby jí rozuměli všichni až do konce pozemských dějin? Jan 18:36.

Jan 18:36. Odpověděl Ježíš: Království mé není z tohoto světa. Byť z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji bránili by, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé království není odsud.

„Dnes jsou v náboženském světě zástupy těch, kteří, jak oni věří, pracují pro ustanovení Kristova království jako pozemského a časného panství. Touží po tom, aby náš Pán byl vládcem království tohoto světa, vládcem na

jeho dvorech a táborech, v jeho zákonodárných síních, v jeho palácích a na tržištích. Očekávají, že bude vládnout prostřednictvím právních předpisů, vynucovaných lidskou autoritou. Jelikož Kristus zde nyní není osobně, sami se ujmou toho, že budou jednat na Jeho místě a vykonávat zákony Jeho království. Zřízení takového království je to, co si Židé přáli ve dnech Kristových. Přijali by Ježíše, kdyby byl ochoten ustanovit časné panství, prosazovat to, co považovali za zákony Boží, a učinit je vykladači Jeho vůle a činitele Jeho autority. On však řekl: „Království Mé není z tohoto světa.“ (Jan 18:36.) Nepřijal by pozemský trůn.“ — *The Desire of Ages*, p. 509.

b. Co Kristus připomíná nám zde na zemi? Marek 12:17.

Marek 12:17. I odpověděv Ježíš, řekl jim: Dávejtež tedy, což jest císařova, císaři, a což jest Božího, Bohu. I podívali se tomu.

„Vláda, pod kterou Ježíš žil, byla zkažená a utiskující; na všech stranách křičely zlořády – vydírání, nesnášenlivost a stálá krutost. Přesto se Spasitel nepokusil o žádné občanské reformy. Neútočil na žádné národní zlořády, ani neodsuzoval národní nepřátele. Nezasahoval do autority ani administrativy těch, kteří byli u moci. Ten, který byl naším příkladem, se držel stranou od pozemských vlád. Ne proto, že by byl lhostejný k lidským bídám, ale proto, že náprava nespočívala jen v lidských a vnějších opatřeních. Má-li být léčba účinná, musí se dostat k člověku individuálně a musí obnovit srdce.

„Kristovo království není ustaveno rozhodnutími soudů nebo rad nebo zákonodárných shromáždění, ani záštitou světských velkých mužů, ale vštípením Kristovy přirozenosti do lidství skrze dílo Ducha Svatého.“ — *The Desire of Ages*, p. 509.

„Spojení církve se státem, ať už je sebemenší, zatímco se může zdát, že přibližuje svět k církvi, ve skutečnosti pouze přibližuje církev k světu.“ — *The Great Controversy*, p. 297.

5. PROMĚŠKÁNÍ ZLATÉ PŘÍLEŽITOSTI

Čt 16. 10.

a. Jak Ježíš jemně působil na Pilátovo svědomí? Jan 18:37.

Jan 18:37. I řekl jemu Pilát: Tedy král jsi ty? Odpověděl Ježíš: Ty pravíš, že já král jsem. Jáť jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý, kdož jest z pravdy, slyší hlas můj.

„Ježíš neponechal [Piláta] bez dalšího světla. I když na Pilátovu otázku přímo neodpověděl, jasně vyjádřil Své vlastní poslání. Dal Pilátovi na srozuměnou, že neusiluje o pozemský trůn. . . .

„Kristus prohlásil, že Jeho slovo je samo o sobě klíčem, který odemkne

tajemství těm, kdo jsou připraveni je přijmout. Ono mělo sebe-doporučující moc a v tom spočívalo tajemství šíření Jeho království pravdy. Chtěl, aby Pilát pochopil, že jeho zničenou povahu lze obnovit pouze přijetím a osvojením si pravdy.“ — *The Desire of Ages*, p. 727.

b. Jakou hlubší otázku položil Pilát Ježíšovi – ale co také ukazuje, že neměl skutečný zájem o odpověď? Jan 18:38.

Jan 18:38. Díjemu Pilát: Co jest pravda? A to pověděv, opět vyšel k Židům, a dí jim: Já na něm žádné viny nenalézám.

„Pilát toužil poznat pravdu. Jeho mysl byla zmatená. Dychtivě se chopil Spasitelových slov a jeho srdce bylo pohnuto velkou touhou vědět, co ona skutečně je a jak by ji mohl získat. ‚Co jest pravda?‘ zeptal se. Avšak nečekal na odpověď. Vřava venku ho povolala zpět k zájmům této hodiny; neboť kněží se dožadovali okamžitého jednání. Vyšel k Židům a důrazně prohlásil: ‚Já na Něk žádné viny nenalézám.‘

„Tato slova od pohanského soudce byla sžíravou výtkou věrolomnosti a falešnosti předních mužů Izraelských, kteří obviňovali Spasitele.“ — *The Desire of Ages*, p. 727.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 17. 10.

- 1. Jak mohu být, jako byli Židé, v nebezpečí, že překroutím myšlenku o „poskvrnění“?**
- 2. V jakých situacích bych mohl(a) odporovat hlasu svědomí podobně jako Pilát?**
- 3. Pod jakými tlaky bych mohl(a) být v nebezpečí, že se vyhnu konfrontaci s pravdou?**
- 4. Co Židé očekávali od Piláta?**
- 5. Vyprávějte rozhovor mezi Pilátem a Ježíšem.**

Ježíš před Heródesem

„Kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho. Kterýžto, když mu zlořechli, nezlořechl zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, kterýž spravedlivě soudí. Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste“ (1 Petr 2:22–24).

Doporučená četba: *Early Writings*, pp. 172–175.

„Kristovým posláním na tomto světě nebylo uspokojit nečinnou zvědavost. Přišel, aby uzdravil lidi se zlomeným srdcem. Kdyby byl mohl říci nějaké slovo, které by uzdravilo rány hříchem nemocných duší, nebyl by mlčel. Neměl však slov pro ty, kteří by jen pošlapali pravdu svýma bezbožnými nohama.“ — *The Desire of Ages*, p. 730.

1. SNAHA VYHNOUT SE PROBLÉMU

Ne 19. 10.

a. Co Pilát udělal, když se snažil vyhnout se zodpovědnosti za Kristovo odsouzení? Lukáš 23:5–7.

Lukáš 23:5–7. Oni pak více se silili, řkouce: Bouřit' lid, uče po všem Judstvu, počav od Galilee až sem. 6. Tedy Pilát uslyšav o Galilei, otázal se, byl-li by člověk Galilejský. 7. A když zvěděl, že by byl z panství Heródesova, poslal jej k Heródesovi, kterýž také v Jeruzalémě byl v ty dni.

„[Kněží a starší] hlasitě odsuzovali Piláta a vyhrožovali mu odsouzením od Římské vlády. Obviňovali ho, že odmítá odsoudit Ježíše, který, jak tvrdili, se postavil proti Císaři. . . .

„Pilát v tomto čase vůbec nepomýšlel na to, že by Ježíše odsoudil. Věděl, že Jej Židé obvinili skrz nenávisť a předsudky. Věděl, co je jeho povinností. Spravedlnost vyžadovala, aby byl Kristus okamžitě propuštěn. Pilát se však obával zlé vůle lidu. Kdyby odmítl vydat Ježíše do jejich rukou, povstal by rozruch, a s tím se bál setkat. Když slyšel, že Kristus je z Galilee, rozhodl se poslat Jej k Heródesovi, představenému této provincie, který byl tehdy v Jeruzalémě. Pilát si myslel, že tímto způsobem přesune odpovědnost za soud ze sebe na Heródesa. Také to považoval za dobrou příležitost k urovnání starého sporu mezi ním a Heródesem. A tak se stalo. Oba soudci se spřátelili při procesu se Spasitelem.“ — *The Desire of Ages*, pp. 727, 728.

a. Jak se Heródes cítil při setkání s Ježíšem, a jaké byly jeho myšlenky, když Jej uviděl? Lukáš 23:8.

Lukáš 23:8. Heródes pak uzřev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal viděti jej, proto že mnoho o něm slýchal, a nadál se, že nějaký div uří od něho učiněný.

„Tento Heródes byl ten, jehož ruce byly potřísněny krví Jana Křtitele. Když Heródes poprvé uslyšel o Ježíšovi, zděsil se a řekl: ‚Totot jest ten Jan, kteréhož jsem já sřal. Ontě z mrtvých vstal;‘, protože se divové dějí skrze něho.‘ (Marek 6:16; Matouš 14:2.) Přesto Heródes toužil Ježíše vidět. Nyní se naskytla příležitost zachránit život tohoto proroka, a král doufal, že se mu navždy podaří vypudit z mysli vzpomínku na tu zkrvavenou hlavu, kterou mu přinesli na mise. Přál si také, aby byla ukojena jeho zvědavost, a myslel si, že kdyby Kristus dostal nějakou šanci na osvobození, udělal by cokoliv, co by se od Něj žádalo.

„Velký zástup kněží a starších doprovázel Krista k Heródesovi. A když byl Spasitel přiveden, tito hodnostáři, všichni vzrušeně mluvící, zdůrazňovali svá obvinění proti Němu. Heródes však na jejich obvinění bral málo ohledu. Prikázal mlčet, maje touhu po příležitosti se Krista tázat. Nařídil, aby byla uvolněna Kristova pouta, a zároveň obvinil Jeho nepřátele, že s Ním hrubě zacházejí. Se soucitem pohlédl do klidné tváře Vykupitele světa a viděl v ní jen moudrost a čistotu. Stejně jako Pilát byl i on přesvědčen, že Kristus byl obviněn skrz zlobu a závist.“ — *The Desire of Ages*, pp. 728, 729.

b. Jak Heródesův rozhovor s Ježíšem začal? Lukáš 23:9 (první část), 10.

Lukáš 23:9 (první část), 10. I tázal se ho mnohými řečmi, . . . 10. Stáli pak přední kněží a zákonníci, tuze na něj žalující.

„Heródes se tázal Krista mnoha slovy, ale po celou dobu zachovával Spasitel hluboké mlčení. Na králův rozkaz byli pak povoláni zchátralí a zmrzačení, a Kristu bylo nařízeno, aby dokázal svá tvrzení tím, že učiní zázrak. Lidé říkají, že můžeš uzdravovat nemocné, řekl Heródes. Rád bych viděl, že Tvá rozšířená sláva je nepopíratelná. Ježíš neodpovídal, a Heródes nepřestával naléhat: Můžeš-li činit zázraky pro druhé, čiň je nyní pro Své vlastní dobro a bude ti to sloužit k dobrému účelu. Znovu prikázal: Ukaž nám znamení, že máš moc, kterou Ti přisuzuje pověst.“ — *The Desire of Ages*, p. 729.

3. VYSLÝCHÁNÍ, OBVIŇOVÁNÍ, TÝRÁNÍ

Út 21. 10.

a. Popište Kristův postoj před svými vyšetřovateli – a důvody, které za tím stojí. Lukáš 23:9 (poslední část); 1 Petr 2:22–24.

Lukáš 23:9 (poslední část). . . ale on jemu nic neodpovídal.

1 Petr 2:22–24. Kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho. 23. Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, kterýž spravedlivě soudí. 24. Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinlostí uzdraveni jste.

„Kristus byl jako ten, který neslyší a nevidí. Syn Boží vzal na Sebe lidskou přirozenost. Musí jednat tak, jak musí jednat člověk za stejných okolností. Proto neučiní zázrak, aby si ušetřil bolest a ponížení, které musí člověk snášet, když se ocitne v podobném postavení. . . .

„Heródesovo svědomí bylo nyní mnohem méně citlivé, než když se byl třásl hrůzou při žádosti Herodiady o hlavu Jana Křtitele. . . . A nyní vyhrožoval Ježíšovi, prohlašuje opakovaně, že má moc ho propustit nebo odsoudit. Ale žádné Ježíšovo znamení nepodávalo důkaz, že slyší nějaké slovo.

„Heródes byl tímto mlčením pobouřen. Zdálo se, že to svědčí o naprosté lhostejnosti vůči jeho autoritě. Pro ješitného a nabubřelého krále by bylo otevřené napomenutí méně urážlivé, než být takto ignorován. Znovu rozněvaně pohrozil Ježíšovi, který zůstával nepohnutý a mlčenlivý.

„Kristovým posláním na tomto světě nebylo uspokojit nečinnou zvědavost. Přišel, aby uzdravil lidi se zlomeným srdcem. Kdyby byl mohl říci nějaké slovo, které by uzdravilo rány hříchem nemocných duší, nebyl by mlčel. Neměl však slov pro ty, kteří by jen pošlapali pravdu svými bezbožnými nohama.“ — *The Desire of Ages*, pp. 729, 730.

b. Co se v tomto případě můžeme naučit z Kristova příkladu? Přísloví 26:4.

Přísloví 26:4. Neodpovídej bláznu podle bláznovství jeho, abys i ty jemu nebyl podobný.

„Kristus mohl mluvit Heródesovi slova, která by pronikla uši zatvrzelého krále. Mohl ho zachvátit strachem a chvěním tím, že by mu předložil plnou nepravost jeho života a hrůzu jeho blížící se zkázy. Kristovo mlčení však bylo tím nejpřísnějším pokáráním, jaké mohl dát. Heródes odmítl pravdu, kterou mu byl pravil největší z proroků, a žádné další poselství neměl dostat. Majestát nebes pro něj neměl žádné slovo. V tom uchu, které bylo vždy otevřeno lidské bídě, nebylo žádného místa pro Heródesovy příkazy. Ty oči, které vždy spočínuly na kajícím hříšníkovi v soucitné, odpouštějící lásce, neměly žádný pohled k udělení Heródesovi. Ty rty, které vyslovovaly nejpůsobivější pravdu, které v tónech nejnežnější prosby prosily ty nejhlášnější a nejponiženější, byly uzavřeny před nadutým králem, který necítil potřebu Spasitele.“ — *The Desire of Ages*, p. 730.

a. Jak Heródes reagoval, když si uvědomil, že Ježíše nemůže zastrašit? Lukáš 23:11 (první část).

Lukáš 23:11 (první část). A pohrdna jím Heródes s svým rytířstvem, . . .

„Heródesova tvář ztemněla hněvem. Obrací se k zástupu, rozzlobeně odsoudil Ježíše jako podvodníka. Potom Kristu řekl: Nepodáš-li žádný důkaz o svém nároku, vydám tě vojákům a lidu. Snad se jim podaří přimět Tě, abys mluvil. Jsi-li podvodník, smrt z jejich rukou je jen to, co si zasloužíš; jsi-li Syn Boží, zachraň Sebe tím, že učiníš zázrak.

„Sotva byla tato slova vyřčena, nastal shon kvůli Kristu. Jako divoké šelmy se zástup vrhal na svou kořist. Ježíš byl vláčen sem a tam, Heródes se přidal k davu ve snaze ponížit Syna Božího. Kdyby Římsí vojáci nezasáhli a nezahnali rozvášněný dav zpět, byl by Spasitel roztrhán na kusy.

„Pohrdna jím Heródes s svým rytířstvem, a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé.‘ Římsí vojáci se k tomuto týrání připojili. Všechno, co tito bezbožní, zkažení vojáci s pomocí Heródesa a Židovských hodnostářů mohli podnitit, bylo navrženo na Spasitele. Přesto Jeho Božská trpělivost neselhala.“ — *The Desire of Ages*, pp. 730, 731.

b. Proč Heródes poslal Ježíše zpět k Pilátovi? Lukáš 23:11 (poslední část).

Lukáš 23:11 (poslední část). . . a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé, i odeslal zase ku Pilátovi.

„Kristovi pronásledovatelé se snažili poměřovat Jeho charakter svým vlastním; představovali Jej jako stejně hanebného jako oni sami. Ale za vší tou přítomnou podobou se ukrádala jiná scéna – scéna, kterou jednoho dne oni uvidí v celé její slávě. Byli někteří, kdož se třáslí v Kristově přítomnosti. Zatímco hrubý dav se před Ním posměšně skláněl, někteří, kdož za tím účelem postoupili vpřed, se obraceli zpět, ustrašení a umlčení. Heródes byl odsouzen. Poslední paprsky milosrdného světla zářily na jeho hříchem zatvrzelé srdce. Cítil, že tento není žádný obyčejný člověk; neboť Božství problesklo lidstvím. Právě v čase, kdy byl Kristus obklopen posměvači, cizoložníky a vrahy, cítil Heródes, že vidí Boha na Jeho trůnu.

„Jakkoliv byl Heródes zatvrzelý, neodvážil se potvrdit Kristovo odsouzení. Chtěl se zbavit strašné zodpovědnosti a poslal Ježíše zpět do Římské soudní síně.“ — *The Desire of Ages*, p. 731.

a. V jakém stavu je člověk oddělený od Boha? Izaiáš 53:6 (první část).

Izaiáš 53:6 (první část). Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, . . .

„Hřích se stal vědou a neřest byla posvěcena jako součást náboženství. Vzpouora zapustila kořeny hluboko do srdce a nepřátelství lidí bylo nejprudší vůči nebesům. Před vesmírem se názorně projevovalo, že odloučeno od Boha, nemůže být lidstvo povzneseno.“ — *The Desire of Ages*, p. 37.

b. Jak Bůh otevřel dveře pro naši obnovu? Izaiáš 53:5, 6, 11.

Izaiáš 53:5, 6, 11. On pak raněn jest pro přestoupení naše, potírán pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno. 6. Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. . . . 11. Z práce duše své užří užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese.

„Majestát nebes nepotěšoval sám Sebe. Cokoli dělal, se týkalo spásy člověka. Sobectví ve všech svých formách bylo v Jeho přítomnosti káráno. Vzal na sebe naši přirozenost, aby mohl trpět místo nás, pokládaje svou duši v oběť za hřích. Byl raněn od Boha a soužen, aby zachránil člověka před ranou, kterou si zasloužil kvůli přestoupení Božího zákona. Skrze světlo zářící z kříže Kristus zamýšlel přitáhnout všechny lidi k Sobě. Jeho lidské srdce toužilo po lidstvu. Jeho náruč byla otevřena, aby je přijala, a On zval všechny, aby k Němu přišli. Jeho život na zemi byl jedním nepřetržitým aktem sebezapření a blahosklonnosti.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 418.

„S Kristem bylo zacházeno tak, jak si zasloužíme my, aby s námi mohlo být zacházeno tak, jak si zaslouží On. Byl odsouzen za naše hříchy, na nichž se nepodílel, abychom my mohli být ospravedlněni jeho spravedlností, na které jsme se nepodíleli. Vytrpěl smrt, která byla naše, abychom my mohli obdržet život, který byl Jeho.“ — *The Desire of Ages*, p. 25.

- 1. Co se mohu naučit z Kristova rozhodnutí zachovat mlčení před Heródesem?**
- 2. Za jakých okolností bych mohl(a) být v nebezpečí netrpělivosti, jako byl Heródes?**
- 3. Jaký vliv má na můj postoj pohled na Ježíšovo utrpení v můj prospěch?**
- 4. Popište Ježíšovo utrpení v Heródesově paláci.**
- 5. Shrňte 53. kapitolu Izaiáše.**

Sbírka první Soboty

Sobota 1. listopadu 2025

LITERATURA PRO CHUDÉ ZEMĚ

Existuje jedno pověstné přísloví: „Kapka inkoustu může přimět milion lidí přemýšlet.“ Tištěný materiál má tendenci mít větší váhu než pouze mluvená slova, a to především díky své trvalosti. S psaným materiálem si můžeme udělat čas na čtení svým vlastním tempem, stejně jako se vrátit zpět a hlouběji zvážit informace, které se snažíme zjistit. Pomáhá při pokusu vstřebat hluboká duchovní témata.

Toto platilo po celou historii: „Lutherovo pero bylo mocné a jeho spisy, roztroušené široko daleko, pohnuly světem. Stejně působnosti máme k dispozici se zařízeními stonásobnými. Bible, publikace v mnoha jazycích, které hlásají pravdu pro tuto dobu, jsou v našich rukou a mohou být rychle rozneseny do celého světa.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 403.

„Prostřednictvím našich nakladatelství má být ve velké míře dokončeno dílo onoho dalšího anděla, který sestupuje z nebe s velikou mocí a který osvěcuje zemi svou slávou.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 140.

V roce 1849 vydal James White malou publikaci nazvanou Přítomná pravda. „Na podlaze ležela hromádka papírů. Pak se kolem nich shromáždili bratři a sestry a se slzami v očích prosili Boha, aby požehnal malé publikaci, jak má být odeslána. Pak byly papíry složeny, zabaleny a opatřeny adresou, a James White je odnesl osm mil daleko na poštu v Middletownu.“ — *Early Writings*, (xxv).

Tato akce byla odpovědí na poselství: „Musíte začít tisknout malou publikaci a poslat ji lidem. Nechť je zprvu malá; ale jak lidé budou číst, pošlou vám finanční prostředky na tisk, a bude to mít úspěch hned od začátku.“ — *Early Writings*, (xxiv).

Co se stane, když náklady na dopravu prudce vzrostou a omezení na hranicích si vyžádají ještě dražší formy distribuce? Naše cena předplatného tyto nové výdaje nepokryje. Proto se musíme spoléhat na laskavou štědrost spoluvěřících, abychom naplnili proroctví dané tomuto ranému vydavateli: „Jak budou lidé číst, pošlou vám finanční prostředky.“

Modlíme se, aby se tato Sbírka První Soboty dotkla vašeho srdce k darování navíc duším po celém světě, které potřebují číst současnou pravdu. Děkujeme vám!

Vaši bratři v Publikačním Oddělení

Ježíš zbičován a odsouzen

„Pilát pak odpověděl jim, řka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského? (Nebo věděl, že jej z závisi vydali přední kněží)“ (Marek 15:9, 10).

Doporučená četba: *Testimonies to Ministers*, pp. 407–411.

„[Kristovo] ponížení bylo zárukou Jeho vyvýšení. Krvavé krůpěje agónie, které stékaly z Jeho zraněných spánků po Jeho tváři a plnovousu, byly zárukou Jeho pomazání ‚olejem veselí‘ (Židům 1:9) jako našeho velkého nejvyššího kněze.“ — *The Desire of Ages*, p. 734.

1. PILÁTOVA SLABOST

Ne 26. 10.

a. Když byl Ježíš přiveden zpět do Pilátovy síně, jaký argument předložil guvernér v Jeho prospěch? Lukáš 23:13–15.

Lukáš 23:13–15. Pilát pak svolav přední kněží a úřední osoby i lid, 14. Řekl jim: Dali jste mi tohoto člověka, jako by lid odvracel, a aj, já před vámi vyptává se ho, žádné viny jsem nenalezl na tom člověku v tom, což na něj žalujete. 15. Ano ani Heródes; nebo odeslal jsem vás k němu, a aj, nic hodného smrti nestalo se jemu.

b. Jak byl Pilát zkažený svou slabostí a nedůsledností? Lukáš 23:16; Jan 19:1.

Lukáš 23:16. Protož potrestaje, propustím ho.

Jan 19:1. Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbičoval.

„[Pilát] prohlásil Ježíše za nevinného, přesto byl ochoten nechat Je zbíčován, aby uklidnil Jeho žalobce. Obětoval by spravedlnost a zásady, aby mohl učinit kompromis s lůzou. Toto jej stavělo do nevýhody. Zástup zneužil jeho nerozhodnosti a tím více se dožadoval věznova života. Kdyby byl Pilát od počátku stál pevně a odmítl odsoudit člověka, kterého shledal nevinným, byl by přetřhl osudný řetěz, který ho měl po celý život svazovat výčitkami svědomí a vinou. Kdyby byl uskutečňoval své přesvědčení o právu, Židé by se neodvážili mu něco diktovat. Kristus by byl usmrcen, ale vina by nespočinula na Pilátovi. Avšak Pilát postupoval krok za krokem v porušování svého svědomí. Zbavoval se povinnosti soudit spravedlivě a poctivě, a nyní se ocitl téměř bezmocný v rukou kněží a knížat. Jeho váhání a nerozhodnost byly důkazem jeho zkázy.“ — *The Desire of Ages*, pp. 731, 732.

a. Jakou další příležitost dal Bůh Pilátovi? Matouš 27:19.

Matouš 27:19. A když seděl na soudné stoli, poslala k němu žena jeho, řkuci: Nic neměj činiti s spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho trpěla dnes ve snách pro něho.

„V odpověď na Kristovu modlitbu navštívil Pilátovu ženu anděl z nebe a ve snu spatřila Spasitele a rozmlouvala s Ním. Pilátova žena nebyla Židovka, ale když se ve snu dívala na Ježíše, nepochybovala o Jeho povaze ani o Jeho poslání. Věděla, že je to Kníže Boží. Viděla ho na soudu v soudní síni. Viděla ty ruce pevně svázané jako ruce zločince. Viděla Heródesa a jeho vojáky, jak konají své strašlivé dílo. Slyšela kněze a přední muže, plné závisti a zloby, šíleně obviňující. Slyšela slova: ‚My zákon máme, a podle zákona našeho máť umřítí.‘ Viděla, jak Pilát dal Ježíše k bičování poté, co byl prohlásil: ‚Já na něm žádné viny nenalézám.‘ Slyšela odsouzení pronesené Pilátem a viděla, jak vydal Krista Jeho vrahům. Viděla kříž vyzdvižený na Golgotě. Viděla zemi zahalenou ve tmě a slyšela tajemný výkřik: ‚Dokonáno jest.‘ Ještě jedna scéna se naskytla jejímu pohledu. Viděla Krista sedícího na velkém bílém oblaku, zatímco země se motala v prostoru, a Jeho vrazi prchali před přítomností Jeho slávy. S výkřikem hrůzy se probudila a ihned napsala Pilátovi varovná slova.“ — *The Desire of Ages*, p. 732.

b. Jakou myšlenku Pilát nabídl lůze, aby se pokusil osvobodit Ježíše? Marek 15:6–10.

Marek 15:6–10. V svátek pak propouštěval jim jednoho z vězňů, za kteréhož by koli prosili. 7. I byl jeden, kterýž sloul Barabáš, s svárlivými v vězení, kteříž v svadě vraždu byli spáchali. 8. A zvolav zástup, počal prositi, aby učinil, jakož jim vždycy činíval. 9. Pilát pak odpověděl jim, řka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského? 10. (Nebo věděl, že jej z závisti vydali přední kněží.)

„V tento svátek bylo zvykem propustit některého vězně, jehož si lid mohl vybrat. Tento zvyk byl pohanským vynálezem; nebylo v něm ani stínu spravedlnosti, ale Židé si ho velmi cenili. Římské úřady v této době držely vězně jménem Barabáš, který byl odsouzen k smrti. Tento muž tvrdil, že je Mesiáš. Nárokoval si autoritu nastolit jiný řád věcí, dát svět do pořádku. V satanském bludu tvrdil, že vše, co může získat krádeží a loupeží, je jeho. Vykonával úžasné věci satanskými prostředky, získal si stoupence mezi lidmi a podnítil vzpouru proti Římské vládě. Pod rouškou náboženského nadšení byl zatvrzelým a zoufalým padouchem, který usiloval o vzpouru a krutost. Pilát tím, že dal lidem na výběr mezi tímto mužem a nevinným Spasitelem, chtěl v nich vzbudit smysl pro spravedlnost. Doufal, že získá jejich sympatie k Ježíšovi v opozici vůči kněžím a knížatům.“ — *The Desire of Ages*, p. 733.

- a. Co kněží udělali, aby zajistili Kristovo odsouzení – a co to pro ně nakonec znamenalo? **Matouš 27:20.**

Matouš 27:20. Ale přední kněží a starší navedli lid, aby prosili za Barabáše, Ježíše pak aby zahubili.

- b. Jaká konečná rozhodnutí zástup k Pilátovu překvapení učinil? **Matouš 27:21–23; Jan 18:39, 40.**

Matouš 27:21–23. I odpověď vladař, řekl jim: Kterého chcete z těch dvou, ať vám propustím? A oni řekli: Barabáše. 22. Dí jim Pilát: Co pak učiním s Ježíšem, kterýž slove Kristus? Řekli mu všickni: Ukřižován buď. 23. Vladař pak řekl: I což jest zlého učinil? Oni pak více křičeli, řkouce: Ukřižován buď.

Jan 18:39, 40. Ale jest obyčej váš, abych vám propustil jednoho na velikunoc. Chcete-liž tedy, ať vám propustím toho krále Židovského? 40. I zkríkli opět všickni, řkouce: Ne toho, ale Barabáše. Byl pak ten Barabáš lotr.

„Co pak učiním s Ježíšem, kterýž slove Kristus?“ zeptal se Pilát. Vzdouvající se dav opět řval jako démoni. Samotní démoni v lidské podobě byli v zástupu, a co se dalo očekávat než odpověď: „Ukřižován buď“? — *The Desire of Ages*, p. 733.

„Židovští vůdcové učinili svou volbu. Jejich rozhodnutí bylo zaznamenáno v knize, kterou Jan viděl v ruce Toho, který seděl na trůnu, v knize, kterou žádný člověk nemohl otevřít. Toto rozhodnutí se ve vši pomstychtivosti objeví před nimi v den, kdy bude tato kniha rozpečetěna Lvem z pokolení Juda.

„Židovský lid si hýčkal myšlenku, že je miláčkem nebes a že má být vždy vyvýšen jako církev Boží. Prohlašovali, že jsou dětmi Abrahamovými, a základ jejich blahobytu se jim zdál tak pevný, že se vzepřeli zemi i nebi, aby je zbavili jejich práv. Avšak nevěrnými životy se připravovali na nebeské odsouzení a na oddělení od Boha.“ — *Christ's Object Lessons*, p. 294.

- c. Jak se tato scéna opakuje dnes – a jaká je v ní naše role? **Jozue 24:15.**

Jozue 24:15. Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili, buď bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteříž byli za řekou, buď bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte; jáť pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.

„[Satan] je plný hněvu, protože nemůže spoutat Boží lid do svazků se světem, aby mu prokazovali úplnou věrnost. Králové, knížata a guvernéri na sebe umístili cejch antikristův, a jsou představováni jako drak, který jde do války se svatými – s těmi, kteří ostříhají přikázání Boží a kteří mají víru Ježíšovu. Ve svém nepřátelství vůči lidu Božímu se také prokazují vinnými tím, že si zvolili Barabáše místo Krista.“ — *Testimonies to Ministers*, p. 39.

- a. Jak Římští vojáci přispěli ke Spasitelovu mučení a jak On na to reagoval? **Jan 19:2, 3; Marek 15:16–19.**

Jan 19:2, 3. A žoldnéři zpleťše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a pláštěm šarlatovým přioděli jej. 3. A říkali: Zdráv buď, králi Židovský. A bili jej hůlkami.

Marek 15:16–19. Žoldnéři pak uvedli jej vnitř do síně, do rathouzu, a svolali všecku zběř. 17. I oblékli jej v šarlat, a korunu zpleťše z trní, vložili naň. 18. I počali ho pozdravovati: Zdráv buď, králi Židovský. 19. A bili hlavu jeho třtinou, a plili na něj, a sklánějíce kolena, klaněli se jemu.

„Divte se, ó nebesa! a žasni, ó země! Pohleďte na utlačovatele a utlačovaného. Rozzuřený dav obklopuje Spasitele světa. Výsměch a posměch se mísí s hrubými nadávkami rouhání. Jeho ponížený původ a skromný život kritizuje bezcitný dav. Jeho tvrzení, že je Synem Božím, je zesměšňováno a vulgární žerty a urážlivé úšklebky přecházejí ze rtů na rty.

„Satan vedl krutý dav v jeho utržení Spasiteli. Jeho záměrem bylo vyprovokovat Jež k odplatě, pokud to bude možné, nebo Jež přimět k tomu, aby vykonal zázrak k Svému osvobození, a tak zmařil plán spasení. Jediná skvrna na Jeho lidském životě, jediné selhání Jeho lidství ve vytrvání ve strašlivé zkoušce, a Beránek Boží by byl nedokonalou obětí, a vykoupení člověka by bylo selháním. Avšak Ten, který by příkazem mohl přivést nebeské zástupy Sobě na pomoc – Ten, který by mohl zahnat ten dav v hrůze z Jeho pohledu zábleskem Jeho Božského majestátu – se s naprostým klidem podroboval nejhrubší urážce a potupě.“ — *The Desire of Ages*, p. 734.

b. Když Pilát ranil Krista před lidmi, jaké oznámení učinil? Jan 19:4, 5.

Jan 19:4, 5. I vyšel opět ven Pilát, a řekl jim: Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, žeť na něm žádné viny nenalézám. 5. Tedy vyšel Ježíš ven, nesa tu korunu trnovou, a ten plášť šarlatový. I řekl jim Pilát: Aj člověk.

„Tam stál Syn Boží, nesa posměšné roucho a trnovou korunu. Svlčený do pasu nesl na zádech dlouhé, kruté pruhy, z nichž volně vytékala krev. Jeho tvář byla potřísněna krví a nesla známky vyčerpání a bolesti; ale nikdy se nejevila krásnější než nyní. Spasitelův vzhled nebyl zohyžděn před Jeho nepřáteli. Každý rys vyjadřoval jemnost a odevzdanost a nejněžnější soucit s Jeho krutými nepřáteli. V jeho chování nebyla žádná zbabělá slabost, nýbrž síla a trpělivá důstojnost. V nápadném kontrastu byl vězen po Jeho boku. Každý rys Barabášovy tváře prozrazoval zatvrzelého lotra, kterým byl. Tento kontrast mluvil ke každému pozorovateli. Někteří z diváků plakali. Když pohlédli na Ježíše, jejich srdce byla naplněna soucitem. Dokonce i kněží a knížata byli přesvědčeni, že je vším tím, co o Sobě tvrdil.“ — *The Desire of Ages*, p. 735.

5. SYN BOŽÍ

Čt 30. 10.

a. Jaký rozporuplný návrh učinil Pilát Židům – a jaké prohlášení ho naplnilo strachem? Jan 19:6–8.

Jan 19:6–8. A jakž jej uźřeli přední kněží a služebníci, zkríkli, řkouce: Ukřižuj, ukřižuj ho. Dí jim Pilát: Vezměte vy jej a ukřižujte, nebo já na něm viny nenalézám. 7. Odpověděli jemu Židé: My zákon máme, a podle zákona našeho máť umřítí, nebo Synem Božím se činil. 8. A když Pilát uslyšel tuto řeč, více se obával.

„Pilát se polekal. Neměl žádnou správnou představu o Kristu a Jeho poslání; měl však neurčitou víru v Boha a v bytosti nadřazené lidstvu. Myšlenka, která mu kdysi procházela jeho myslí, nabyla nyní určitějších tvarů. Ptal se, zda by to nemohla být Božská bytost, která stojí před ním, oděna posměšným purpurovým rouchem a korunována trním.“ — *The Desire of Ages*, p. 736.

b. Jaký rozhovor se odehrál mezi Ježíšem a Pilátem? Jan 19:9–11.

Jan 19:9–11. I všel do radného domu zase, a řekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal jemu odpovědi. 10. Tedy řekl jemu Pilát: Nemluvíš se mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukřižovati tě, a moc mám propustiti tebe? 11. Odpověděl Ježíš: Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo dáno s hůry; protož kdo mne tobě vydal, větší hřích má.

c. Jaký nečestný argument Židů vedl Piláta k tomu, aby zbaběle ustoupil jejich požadavku? Jan 19:12–16. Kdo si zasloužil největší vinu za zločin?

Jan 19:12–16. Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali, řkouce: Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův; každý, kdož se králem činí, protiví se císaři. 13. Tedy Pilát uslyšev tu řeč, vyvedl ven Ježíše, a sedl na soudné stolici na místě, kteréž slove Litostrotos, a Židovský Gabbata. 14. A bylo v pátek před velikonočí, okolo šesté hodiny. I řekl Židům: Aj, král váš. 15. Oni pak zkríkli: Vezmi, vezmi, ukřižuj jej. Řekl jim Pilát: Krále vašeho ukřižují? Odpověděli přední kněží: Nemámeť krále, než císaře. 16. Tehdy vydal jim ho, aby byl ukřižován. I pojali Ježíše a vedli.

„Pilát se podvolil požadavkům davu. Než aby riskoval ztrátu svého postavení, vydal Ježíše, aby byl ukřižován. Avšak přes všechnu jeho opatrnost ho později postihlo právě to, čeho se obával. Byly mu odňaty pocty, byl svržen ze svého vysokého úřadu a zasažen výčitkami svědomí a uraženou pýchou, nedlouho po ukřižování ukončil svůj život. Tak všichni, kdož dělají kompromis s hříchem, získají jen utrpení a zkázu.“ — *The Desire of Ages*, p. 738.

„Největší vina a největší odpovědnost náležela těm, kdož stáli na nejvyšších místech v národě, opatrovníkům svěřených posvátných věcí, které podle zrazovali.“ — *The Desire of Ages*, p. 737.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 31. 10.

- 1. Jaké Pilátovy vlastnosti jsem v nebezpečí, že budu napodobovat?**
- 2. Jak často jsem, podobně jako Pilát, ignoroval(a) důvěryhodné varování?**
- 3. Jak bych se zachoval(a), kdybych byl(a) pod takovým tlakem, jakému čelil Pilát?**
- 4. Jakou možnost použil Pilát, aby se pokusil osvobodit Ježíše?**
- 5. Kdo nese vinu za smrt Syna Božího – a proč?**

Golgota

„Vykoupilť nás Kristus z zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě)“ (Galatským 3:13).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 2, pp. 200–215.

„Adam a Eva byli vyhnáni z Edenu. Kristus, náš zástupce, měl trpět za hranicemi Jeruzaléma. Zemřel za branou, kde byli popravováni zločinci a vrazi.“ — *The Desire of Ages*, p. 741.

1. ÚČAST VOJÁKŮ

Ne 2. 11.

a. Poté, co Pilát vydal Ježíše Římským vojákům, co oni udělali? Matouš 27:27–30.

Matouš 27:27–30. Tedy žoldnéři hejtmanovi, vzavše Ježíše do rathouzu, shromáždili k němu všecku rotu. 28. A svlékše jej, přioděli ho pláštěm brunátným. 29. A spleše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali třtinu v pravou ruku jeho, a klekajíce před ním, posmívali se jemu, řkouce: Zdráv buď, ó králi Židovský. 30. A plijíce na něho, brali tu třtinu a bili jej v hlavu.

b. Kam vojáci vzali Ježíše poté, co Jej ponížili? Matouš 27:31; Jan 19:17. Kdo další je následoval?

Matouš 27:31. A když se mu naposmívali, svlékli s něho plášť, a oblékli jej v roucho jeho. I vedli ho, aby byl ukřižován.

Jan 19:17. A nesa kříž svůj, šel na místo, kteréž slove popravné, a Židovsky Golgota.

„Kristus, drahý Syn Boží, byl vyveden a kříž byl vložen na Jeho ramena. Na každém kroku zůstávala krev, která vytékala z jeho ran. Obklopen obrovským zástupem zavilých nepřátel a bezcitných diváků je veden k ukřižování. . . .

„Jeho zarmoucení učedníci Jej následují zpovzdálí, za vražedným davem.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 208.

„Zpráva o Jeho odsouzení se rozšířila po celém Jeruzalémě a lidé všech tříd a všech stavů se hrnuli k místu ukřižování. Kněží a přední mužové byli vázáni slibem, že nebudou obtěžovat Kristovy následovníky, pokud jim bude vydán On sám, a učedníci a věřící z města a okolní krajiny se připojili k zástupu, který následoval Spasitele.“ — *The Desire of Ages*, p. 741.

a. Vysvětlete Kristův tělesný stav, když na Něj byl vložen kříž – a výpomoc učiněnou k tomu, aby se mohlo pokračovat. Matouš 27:32.

Matouš 27:32. A vyšedše, nalezli člověka Cyrenenského, jménem Šimona. Toho přinutili, aby nesl kříž jeho.

„Od velikonoční večere se Svými učedníky [Ježíš] nejedl ani nepil. Trápil se v Getsemanské zahradě v konfliktu se satanskými silami. Snášel muka ze zrad a viděl, jak Její Jeho učedníci opustili a utekli. Byl přiveden k Annášovi, pak ke Kaifášovi a pak k Pilátovi. Od Piláta byl poslán k Heródesovi a pak znovu k Pilátovi. Od urážky k nové urážce, od výsměchu k výsměchu, dvakrát zbičován – po celou tu noc se odehrávala scéna za scénou takové povahy, která zkoušela duši člověka až do krajnosti. Kristus neselhal. Neřekl žádné slovo, které by nesměřovalo k oslavě Boha. Po celou dobu hanebné soudní frašky se držel pevně a důstojně. Když však po druhém zbičování byl na něj vložen kříž, nemohla lidská přirozenost snést více. Padl pod tím břemenem v mdlobách. . . .

„V této době se s davem setkává cizinec, Šimon Cyrenenský, který přichází z venkova. . . . S údivem se zastaví nad tou scénou; a když vyjadřuje svůj soucit, oni se ho chopí a vloží mu na ramena kříž.

„Šimon byl slyšel o Ježíši. Jeho synové věřili ve Spasitele, ale on sám nebyl učedníkem. Nesení kříže na Golgotu bylo pro Šimona požehnáním, a od té doby byl za tuto prozřetelnost stále vděčný. Vedlo ho to k tomu, že na sebe bral Kristův kříž z vlastní vůle a vždy radostně stál pod jeho břemenem.“
— *The Desire of Ages*, p. 742.

b. Když Ježíš slyšel slova soucitu, co prorokoval? Lukáš 23:27–31.

Lukáš 23:27–31. I šlo za ním veliké množství lidu i žen, kteréž plakaly a kvílily ho. 28. A obrátiv se k nim Ježíš, dí: Dcery Jeruzalémské, neplačte nadě mnou, ale raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi. 29. Nebo aj, dnové jdou, v nichž řeknou: Blahoslavené neplodné, a břicha, kteráž nerodila, a prsy, kteréž nekrmily. 30. Tehdyť počnou říci k horám: Padněte na nás, a pahrbkům: Přikrejte nás. 31. Nebo poněvadž na zeleném dřevě toto se děje, i co pak bude na suchém?

„Kristus se díval dopředu k času zničení Jeruzaléma. V této strašlivé scéně měli mnozí z těch, kteří pro něj nyní plakali, zahynout se svými dětmi.

„[Ježíš] viděl symbol konečného zničení, které má přijít na svět. Řekl: ,Tehdyť počnou říci k horám: Padněte na nás, a pahrbkům: Přikrejte nás. Nebo poněvadž na zeleném dřevě toto se děje, i co pak bude na suchém?‘ Zeleným stromem Ježíš představoval sám Sebe, nevinného Vykupitele. Bůh dopustil, aby Jeho hněv proti přestoupení padl na Jeho milovaného Syna. Ježíš měl být ukřížován za hříchy lidí. Jaké utrpení by pak nesl hříšník, který by setrval v hříchu?“ — *The Desire of Ages*, p. 743.

- a. Popište scénu na Golgotě a její obzvláště srdcervoucí účinky na Ježíšovu matku. Matouš 27:33, 34; Jan 19:18, 25.

Matouš 27:33, 34. I přišedše na místo, kteréž slove Golgota, to jest popravné místo, 34. Dali mu píti octa, smíšeného se žlučí. A okusiv, nechťel píti.

Jan 19:18, 25. Kdež ukřižovali ho, a s ním jiná dva s obou stran, a v prostředku Ježíše. . . . 25. Stály pak u kříže Ježíšova matka jeho a sestra matky jeho, Maria Kleofášova, a Maria Magdaléna.

„Dorazivše na místo popravu, byli vězni připoutáni k mučícím nástrojům. Oba zloději zápasili v rukou těch, kteří je položili na kříž; ale Ježíš nekladl žádný odpor. Ježíšova matka, podpírána Janem, milovaným učedníkem, šla ve šlépějích svého Syna na Golgotu. Viděla Jej, jak umdlévá pod tíhou kříže, a toužila položit podpůrnou ruku pod Jeho zraněnou hlavu, a omýt čelo, které kdysi spočívalo na její hrudi. Avšak tato truchlivá výsada jí nebyla dovolena. Spolu s učedníky stále chovala naději, že Ježíš projeví svou moc a vysvobodí se z rukou Svých nepřátel. Srdce se jí znovu sevřelo, když si vzpomněla na slova, kterými On předpověděl právě ty scény, které se tehdy odehrávaly. Když byli zloději připoutáni ke kříži, dívala se na to s mučivým napětím. Dopustil by Ten, který byl dal život mrtvým, aby On sám byl ukřižován? Dopustil by Syn Boží, aby On sám byl takto krutě zabit? Musí se ona vzdát své víry, že Ježíš je Mesiáš? Musí být svědkem Jeho hanby a zármutku, aniž by měla tu výsadu sloužit Jemu v Jeho tísní? Viděla Jeho ruce roztažené na kříži; bylo přineseno kladivo a hřeby, a když byly hroty zaraženy do jemného masa, zdrcení učedníci odnášeli z kruté scény omdlévající tělo matky Ježíšovy.“ — *The Desire of Ages*, p. 744.

- b. Jakým jednáním vojáků se naplnila další prorocká podrobnost týkající se Ježíše? Srovnej Žalm 22:17–19 s Jan 19:23, 24.

Žalm 22:17–19. Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne, zprobijeli ruce mé i nohy mé. 18. Mohl bych sčísti všechny kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi. 19. Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los.

Jan 19:23, 24. Žoldněři pak, když Ježíše ukřižovali, vzali roucha jeho, (a učinili čtyři díly, každému rytíři díl), a sukni. Byla pak sukně nesšívaná, ale od vrchu všechna naskrze setkaná. 24. I řekli mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, čím bude. Aby se naplnilo písmo, řkoucí: Rozdělili sobě roucha má, a o můj oděv metali los. Tedy žoldněři tak učinili.

„Staletí před ukřižováním Spasitel předpověděl, jak se s ním bude zacházet. . . Prorocství o [Kristově] oděvu se naplnilo bez rady či vměšování přátel či nepřátel Ukřižovaného. Vojákům, kteří ho ukřižovali, byl dán jeho oděv. Kristus slyšel spor mužů, když si mezi sebou roucha rozdělovali. Jeho sukně byla všechna utkaná bez švů a oni řekli: „Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, čím bude.““ — *The Desire of Ages*, p. 746.

- a. Jaký trojjazyčný nápis byl na Pilátův příkaz umístěn na kříž? Jan 19:19, 20. Jak na to reagovali Židovští přední mužové? Jan 19:21, 22.**

Jan 19:19, 20. Napsal pak i nápis Pilát, a vstavil na kříž. A bylo napsáno: Ježíš Nazaretský, král Židovský. 20. Ten pak nápis mnozí z Židů čtli; nebo blízko města bylo to místo, kdež ukřižován byl Ježíš. A bylo psáno Židovsky, Řecky a Latině.

Jan 19:21, 22. Tedy přední kněží Židovští řekli Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale že on řekl: Král Židovský jsem. 22. Odpověděl Pilát: Co jsem psal, psal jsem.

„Tento nápis Židy popudil. V Pilátově síni volali: ‚Ukřižuj Jej.‘ ‚Nemámeť krále, než císaře.‘ (Jan 19:15.) Prohlásili, že kdokoli by uznal nějakého jiného krále, je zrádce. Pilát zapsal cítění, které byli vyjádřili. Nebyl zmíněn žádný přečin, kromě toho, že Ježíš je Král Židovský. Nápis byl skutečným uznáním věrnosti Židů Římské moci. Hlásal, že kdokoli by tvrdil, že je Králem Izraelským, bude jimi odsouzen, že je hoden smrti. Kněží se přepočítali. Když osnovali Kristovu smrt, prohlásil Kaifáš, že je užitečné, aby jeden člověk umřel za záchranu národa. Nyní bylo jejich pokrytectví odhaleno. Aby mohli zničit Krista, byli připraveni obětovat i svou národní existenci.

„Kněží viděli, co byli učinili, a žádali Piláta, aby nápis změnil. Pravili: ‚Nepiš: Král Židovský, ale že On řekl: Král Židovský jsem.‘ Avšak Pilát se zlobil sám na sebe kvůli své dřívější slabosti, a zcela pohrdal žárlivými a lstivými kněžími a předáky. Chladně odpověděl: ‚Co jsem psal, psal jsem.‘

„Vyšší moc než Pilátova nebo Židů byla zařídila, aby byl ten nápis umístěn nad hlavou Ježíšovou. V prozřetelnosti Boží to mělo probudit přemýšlení a zkoumání Písma svatého. Místo, kde byl Kristus ukřižován, bylo blízko města. Tisíce lidí ze všech zemí byly tehdy v Jeruzalémě a nápis prohlašující Ježíše Nazaretského za Mesiáše se dostal do jejich pozornosti. Byla to živá pravda, psaná rukou, kterou Bůh byl vedl.“ — *The Desire of Ages*, pp. 745, 746.

- b. Za co se Ježíš modlil na kříži – a koho to zahrnovalo? Lukáš 23:34.**

Lukáš 23:34. Tedy Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. A rozdělivše roucho jeho, metali los.

„Tato Kristova modlitba za Jeho nepřátele objala svět. Zahrmovala každého hříšníka, který žil nebo bude žít, od počátku světa až do konce času. Na všech spočívá vina ukřižování Syna Božího. Všem je odpuštění nabízeno zdarma. ‚Kdokoli chce,‘ může mít pokoj s Bohem a zdědit věčný život.“ — *The Desire of Ages*, p. 745.

a. Uved'te jednu stránku ušlechtilého příkladu, který nám Ježíš zanechal. Jan 19:26,27.

Jan 19:26, 27. Tedy Ježíš uzřev matku, a učedníka tu stojícího, kteréhož miloval, řekl matce své: Ženo, aj, syn tvůj. 27. Potom řekl učedníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal ji učedník ten k sobě.

„I ve své poslední agonii [Ježíš] pamatuje na to, aby se postaral o svou zarmoucenou, ovdovělou matku. Stejný duch bude vidět v každém učedníku našeho Pána. Ti, kdož následují Krista, budou cítit, že součástí jejich náboženství je ctít své rodiče a postarat se o ně.“ — *The Desire of Ages*, p. 752.

b. Koho Ježíš zachránil v posledních chvílích Svě oběti? Lukáš 23:39–43.

Jaký význam mělo Ježíšovo poslední zvolání? Jan 19:30.

Lukáš 23:39–43. Jeden pak z těch zločinců, kteříž s ním viseli, rouhal se jemu, řka: Jsi-li ty Kristus, spomозиž sobě i nám. 40. A odpověděv druhý, trestal ho, řka: Ani ty se Boha nebojiš, ješto jsi v téměř potupení? 41. A my zajisté spravedlivě, nebo hodnou pomstu za skutky své bereme, ale tento nic zlého neučinil. 42. I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého. 43. I řekl mu Ježíš: Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji.

Jan 19:30. A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonánoť jest. A nakloniv hlavy, ducha Otcí poručil.

„Starověké texty neměly interpunkční znaménka. Čárka [ve verši Lukáš 23:43] mohla být před nebo za slovem dnes.“ — *Bible From the Ancient Eastern Text*, p. 1049.

„Když se z Kristových rtů ozvalo mocné zvolání: ‚Dokonánoť jest,‘ kněží vykonávali obřady v chrámě. Byla to hodina večerní oběti. Beránek představující Krista byl přiveden k zabití. Kněz, oděný ve svém významném a krásném oděvu, stál se zdviženým nožem, stejně jako Abraham, když se chystal zabít svého syna. Lid s velkým zájmem přihlížel. Země se však chvěje a třese; neboť sám Pán se přibližuje. Neviditelnou rukou se s drásavým zvukem roztrhuje vnitřní chrámová opona odshora dolů, dokořán otevírajíc zrakům zástupu místo, které bylo dříve naplňováno přítomností Boží. . . .

„Všude je hrůza a zmatek. Kněz se chystá obět' zabít; nůž mu však vypadává z ochablé ruky a beránek utíká. Předobraz se setkal se skutečností ve smrti Božího Syna. Byla přinesena velká obět'. Cesta do svatyně svatých je otevřena. Nová a živá cesta je připravena pro všechny.“ — *The Desire of Ages*, pp. 756, 757.

1. Jak se Římsí vojáci chovali k Ježíši, než Jej vedli na ukřižování?
2. Jak Ježíš ukázal, že myslí na druhé i na Svě cestě na Golgotu?
3. Popište proroctví, která se naplnila při Ježíšově ukřižování.
4. Jak se Ježíš modlil za mě, když visel na kříži?
5. Co znamenalo Ježíšovo zvolání „Dokonáno jest“?

Ježíšův pohřeb a vzkříšení

„Vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen, ješto však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho“ (Izaiáš 53:9).

Doporučená četba: *Selected Messages, bk. 1, pp. 301–303.*

„Ježíš nevydal Svůj život, dokud nedokončil dílo, které přišel vykonat; a se Svým posledním vydechnutím zvolal: ‚Dokonáno jest!‘“ — *The Story of Redemption, pp. 226, 227.*

1. VĚČNÉ ZŘÍZENÍ

Ne 9. 11.

a. Jaké Božské zřízení bylo posvěceno při stvoření i vykoupení světa, a bude posvěceno po celou věčnost? Genesis 2:1–3; Lukáš 23:52–56.

Genesis 2:1–3. *A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich. 2. A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. 3. I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.*

Lukáš 23:52–56. *Ten přistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tělo Ježíšovo. 53. A složiv je, obvinul v kment, a pochoval je v hrobě vytesaném, v kterémž ještě nikdy nebyl žádný pochován. 54. A byl den připravování, a sobota se začínala. 55. Šedše pak také za ním ženy, kteréž byly s Ježíšem přišly z Galilee, pohleděly na hrob, a kterak pochováno bylo tělo jeho. 56. Vrátivše se pak, připravily vonné věci a masti, ale v sobotu odpočinuly, podlé příkázání.*

„Na počátku Otec a Syn odpočinuli v Sobotu po Svém stvořitelském díle. Když ‚dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich‘ (Genesis 2:1), Stvořitel a všechny nebeské bytosti se radovali při rozjímání o této slavné scéně. ‚Prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží‘ (Job 38:7) Nyní Ježíš odpočinul od díla vykoupení; a i když mezi těmi, kdož Jej milovali na zemi, byl zármutek, přesto v nebi byla radost. V očích nebeských bytostí to byl slavný příslib budoucnosti. Obnovené stvoření, vykoupené pokolení, které přemohlo hřích, nemůže nikdy padnout – toto, následek, který vyplynul z Kristova dokončeného díla, vidí Bůh i andělé. . . . Až nastane ‚napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků‘ (Skutky 3:21), Sobota stvoření, den, ve kterém Ježíš odpočíval v Josefově hrobce, bude stále dnem odpočinku a radosti. Nebe a země se spojí ve chvále, jak se ‚od Soboty do Soboty‘ (Izaiáš 66:23) národy spasených budou v radostném uctívání klanět Bohu a Beránkovi.“ — *The Desire of Ages, pp. 769, 770.*

a. Které dvě vlivné osoby převzaly odpovědnost za Spasitelův pohřeb? Jan 19:38–42; Izaiáš 53:9.

Jan 19:38–42. Potom pak prosil Piláta Jozef z Arimatie, (kterýž byl učedník Ježíšův, ale tajný, pro strach Židovský), aby snal tělo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A on přišel, snal tělo Ježíšovo. 39. Přišel pak i Nikodém, (kterýž byl prvé přišel k Ježíšovi v noci), nesa smíšení mirry a aloes okolo sta liber: 40. Tedy vzali tělo Ježíšovo, a obvinuli je prostěradly s těmi vonnými věcmi, jakž obyčej jest Židům se pochovávat. 41. A byla na tom místě, kdež ukřižován byl, zahrada, a v zahradě hrob nový, v němž ještě žádný nebyl pochován. 42. Protož tu pro den připravování Židovský, že blízko byl ten hrob, položili Ježíše.

Izaiáš 53:9. Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen, ješto však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho.

„V této naléhavé situaci přišli učedníkům na pomoc Jozef z Arimatie a Nikodém. Oba tito muži byli členy Sanhedrinu a znali se s Pilátem. Oba byli bohatí a vlivní muži. Rozhodli se, že tělo Ježíšovo by mělo být důstojně pohřbeno.“ — *The Desire of Ages*, p. 773.

b. Co zaměstnávalo myslí Židovských předních mužů v tuto Sobotu, a co podnikli? Matouš 27:62–66.

Matouš 27:62–66. Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, sešli se přední kněží a farizeové ku Pilátovi, 63. Řkouce: Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svůdce řekl, ještě živ jsa: Po třech dnech vstanu. 64. Rozkažij tedy ostrážiti hrobu až do třetího dne, ať by snad učedníci jeho, přijdouce v noci, neukradli ho, a řekli by lidu: Vstalt' jest z mrtvých. I budeť poslední blud horší nežli první. 65. Řekl jim Pilát: Máte stráž; jděte, ostrážejte, jakž víte. 66. A oni šedše, osadili hrob strážnými, zapečetivše kámen.

„[Židovští přední mužové] mohli v Sobotu odpočívat jen málo. I když nechtěli překročit práh pohana ze strachu před poskvrněním, přesto svolali radu ohledně těla Kristova. Smrt a hrob musí držet Toho, kterého byli ukřižovali. . .

„Kněží dali pokyny k zajištění hrobky. Před otvorem byl umístěn velký kámen. Přes tento kámen natáhli provazy, jejichž konce připevnili k pevné skále a zapečetili je Římskou pečetí. Kamenem nebylo možné pohnout, aniž by se pečeť zlomila. Kolem hrobky pak byla postavena stráž sta vojáků, aby se zabránilo s hrobkou manipulovat. Kněží učinili vše, co mohli, aby uchovali Kristovo tělo tam, kde bylo uloženo. Byl zapečetěn ve svém hrobě tak jistě, jako by tam měl zůstat po všechny časy.“ — *The Desire of Ages*, pp. 777, 778.

c. Jaké proroctví se naplnilo v tomto plánu k zapečetění hrobky? Žalm 2:1–4.

Žalm 2:1–4. Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemýšlují? 2. Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu, a proti pomazanému jeho, 3. Říkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavržme od sebe provazy jejich. 4. Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim.

„Právě ta úsilí vynaložená na zabránění Kristova vzkříšení jsou nejpřesvědčivějšími argumenty v jeho důkazu. Čím větší počet vojáků rozmístěných kolem hrobky, tím silnější by bylo svědectví o tom, že On vstal z mrtvých. . . . Římské stráže a Římské zbraně byly bezmocné k tomu, aby uvěznily Pána života v hrobce. Hodina Jeho propuštění byla blízko.“ — *The Desire of Ages*, p. 778.

3. PRÁZDNÁ HROBKÁ

Út 11. 11.

a. Co se stalo ráno prvního dne v týdnu? Matouš 28:2–4.

Matouš 28:2–4. A aj, země třesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s nebe a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří, a posadil se na něm. 3. A byl obličej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh. 4. A pro strach jeho zděsili se strážní, a učinění jsou jako mrtví.

„Andělé, kteří vynikají silou, střežili hrobku a čekali, aby mohli přivítat Knížete života. . . .

„Nuže, kněží a přední mužové, kde je moc vaší stráže? Stateční vojáci, kteří se nikdy nebáli lidské moci, jsou nyní jako zajatci zajati bez meče nebo kopí. Tvář, na kterou hledí, není tváří smrtelného válečníka; je to tvář nejmocnějšího z Hospodinova zástupu. Tento posel je ten, který zaujímá místo, ze kterého odpadl Satan. Je to on, kdo na Betlémských pahorcích zvěstoval Kristovo narození. Země se třese při jeho příchodu, zástupy temnoty prchají, a když odvaluje kámen, zdá se, že nebe sestupuje na zem. Vojáci ho vidí, jak odstraňuje kámen, jako by to byl oblázek, a slyší ho volat: Synu Boží, vyjdi. Tvůj Otec Tě volá. Vidí Ježíše vycházet z hrobu a slyší, jak nad pronajatým hrobem prohlašuje: ‚Já jsem vzkříšení i život.‘ Když vystupuje v majestátu a slávě, zástupy andělů se hluboce sklánějí v uctívání před Vykupitelem a vítají Jej písněmi chvály.“ — *The Desire of Ages*, pp. 779, 780.

b. Jaké překvapení zažily některé z učednic, když šly k hrobu? Jan 20:1; Lukáš 24:1–3.

Jan 20:1. Prvního pak dne po sobotě Maria Magdaléna šla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I uzřela kámen odvalený od hrobu.

Lukáš 24:1–3. Prvního pak dne po sobotě velmi ráno šly k hrobu, nesouce vonné věci, kteréž byly připravily, a některé jiné s nimi. 2. I nalezly kámen odvalený od hrobu. 3. A všedše, nenalezly těla Pána Ježíše.

c. Jaké poselství a poučení dal anděl ženám, a jak ony reagovaly? Marek 16:5–8.

Marek 16:5–8. A všedše do hrobu, uzřely mládence, an sedí na pravici, oděného rouchem bílým. I ulekly se. 6. On pak řekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského, toho ukřižovaného. Vstalt' jest, neníť ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili. 7. Ale jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde do Galilee. Tam jej uzříte, jakž pověděl vám. 8. A vyšedše rychle, utekly od hrobu; nebo přišel na ně strach a hrůza. A aniž komu co řekly, nebo se bály.

„Když se [Johanna, Marie matka Jakubova a Jozesova, Salome a další ženy] zdržovaly kolem toho místa, náhle uviděly, že nejsou samy. U hrobky seděl mládenec oděný v zářícím rouchu. Byl to anděl, který byl odvalil kámen. Vzal na sebe lidskou podobu, aby nevyplašil tyto Ježíšovy přátele. Přesto kolem něho stále zářilo světlo nebeské slávy a ženy se polekaly. Obrátily se na útěk, ale andělova slova zadržela jejich kroky.“ — *The Desire of Ages*, pp. 788, 789.

4. ZJEVOVÁNÍ POVAHY

St 12. 11.

a. Proč nás může povzbudit nadšení učedníků – zejména Jana – ohledně významu prázdného hrobu? Jan 20:2–4.

Jan 20:2–4. I běžela a přišla k Šimonovi Petrovi a k druhému učedníkovi, tomu, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jej položili. 3. Tedy vyšel Petr i ten druhý učedník, a šli k hrobu. 4. Běželi pak oba spolu. Ale ten druhý učedník předběhl Petra, a přišel první k hrobu.

„Jan se držel Krista, jako se vinná réva drží majestátního sloupu. Kvůli svému Mistru čelil nebezpečím soudní síně a zdržoval se u kříže; a když se dozvěděl, že Kristus byl vstal z mrtvých, spěchal k hrobu a ve své horlivosti předběhl i rychlého Petra.“ — *The Sanctified Life*, p. 53.

b. Co se můžeme naučit z příkladu pořádku a dobrého vkusu, který nám Ježíš poskytl po Svém vzkříšení? Jan 20:5–7.

Jan 20:5–7. A náchýliv se, užřel prostěradla položená, ale však tam nevšel. 6. Tedy přišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I užřel prostěradla položená, 7. A rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláště svinutou na jednom místě.

„Byl to sám Kristus, kdo s takovou pečlivostí složil tato pohřební roucha. Když mocný anděl sestoupil k hrobu, připojil se k němu ještě jeden, který se svou družinou střežil tělo Páně. Když anděl z nebe odvalil kámen, druhý vstoupil do hrobky a odvázal ovinutí z těla Ježíšova. Byla to však Spasitelova ruka, která každé z nich složila a položila na své místo. V očích Toho, který řídí hvězdy stejně jako atomy, není nic nedůležitého. Pořádek a dokonalost jsou vidět v celém Jeho díle.“ — *The Desire of Ages*, p. 789.

„Opakované činy formují zvyky, zvyky formují povahu, a povahou se rozhoduje o našem osudu pro časnost a pro věčnost.

„Pouze věrností v maličkostech se může duše vycvičit k tomu, aby jednala věrně pod většími zodpovědnostmi.“ — *Christ's Object Lessons*, p. 356.

c. Jaké poselství přinesly strážce Židovským vůdcům? Matouš 28:11.

Matouš 28:11. Když pak ony odešly, aj, někteří z strážce přišedše do města, oznámili předním kněžím všecko, co se stalo.

„Tito vojáci poskytovali podivný vzhled. Třesouce se strachy, s bezbarvými tvářemi, vydávali svědectví o Kristově vzkříšení. Vojáci vše

vyprávěli přesně tak, jak to byli viděli; neměli čas myslet nebo mluvit cokoliv jiného než pravdu. S bolestným výrazem říkali: Byl to Syn Boží, který byl ukřižován; slyšeli jsme anděla, který ho prohlašoval za Majestát nebes, za Krále slávy.“ — *The Desire of Ages*, p. 781.

5. PODVOD K VYHNUTÍ SE ČELIT SKUTEČNOSTI

Čt 13. 11.

a. Co učinili přední kněží, aby zabránili šíření zprávy o vzkříšení? Matouš 28:12–15.

Matouš 28:12–15. Kterážto shromáždívše se s staršími, a uradivše se, mnoho peněz dali žoldnérům, 13. Řkouce: pravte, že učedníci jeho nočně přišedše, ukradli jej, když jsme my spali. 14. A uslyší-liť o tom hejtman, myť ho spokojíme, a vás bezpečny učiníme. 15. A oni vzavše peníze, učinili, jakž naučení byli. I rozhlášeno jest slovo to u Židů až do dnešního dne.

„Tváře kněží byly jako tváře mrtvých. Kaifáš se pokusil promluvit. Jeho rty se pohnuly, ale nevydaly žádný zvuk. Vojáci se chystali opustit poradní síň, když je zadržel hlas. Kaifáš nakonec našel řeč. Počkejte, počkejte, řekl. Nikomu neříkejte věci, které jste viděli.

„Vojákům pak byla předána lživá zpráva. ‚Pravte,‘ řekli kněží, ‚že učedníci jeho nočně přišedše, ukradli jej, když jsme my spali.‘ Zde se kněží přepočítali. Jak by mohli vojáci říci, že učedníci ukradli tělo, když oni spali? Kdyby spali, jak by to mohli vědět? A kdyby se učedníkům prokázala vina z krádeže Kristova těla, nebyli by kněží první, kdož by je odsoudili? Nebo kdyby strážní spali u hrobu, nebyli by kněží první, kdož by je obvinili u Piláta?

„Vojáci byli zděšeni při pomýšlení, že by na sebe měli uvalit obvinění, že spali na svém stanovišti. To byl přečin trestaný smrtí. Měli by vydávat křivé svědectví, klamající lid a vystavující své životy nebezpečí? Nedrželi snad svou únavnou stráž s bezesnou bdělostí? Jak by mohli obstát před soudem, kdyby dokonce kvůli penězům křivě přísahali?

„Aby kněží umlčeli svědectví, kterého se obávali, slíbili, že zajistí bezpečnost pro stráž, pravíce, že Pilát by si nepřál o nic víc než oni, aby se taková zpráva šířila. Římští vojáci prodali svou bezúhonnost Židům za peníze. Přišli před kněze obtíženi nanejvýš překvapivým poselstvím pravdy; vyšli s břemenem peněz a na jazyku měli lživou zprávu, kterou pro ně vymysleli kněží.“ — *The Desire of Ages*, pp. 781, 782.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 14. 11.

1. Jak mohu pomáhat Boží věci jako Nikodém a Jozef z Arimatie?
2. Co se mohu naučit z pečlivě složených pohřebních plátén?
3. Jak bych mohl(a) být v nebezpečí, že bych prodal(a) svou bezúhonnost jako Římští vojáci?
4. Vyprávějte o zkušenostech strážných u hrobu.
5. Vysvětlete rozpory obsažené ve lži kněží.

Ježíš se zjevuje učedníkům

„I zradovali se učedníci, vidouce Pána“ (Jan 20:20, poslední část).

Doporučená četba: *The Desire of Ages*, pp. 788–806; *Christ's Object Lessons*, pp. 40–43.

„Prvním Kristovým dílem na zemi po Jeho vzkříšení bylo přesvědčit Svě učedníky o Svě nezmenšené lásce a něžném ohledu na ně.“ — *The Desire of Ages*, p. 793.

1. ZÁZRAK U HROBKY

Ne 16. 11.

a. Když Maria Magdaléna plakala, naklonila se a podívala se do hrobky. Co tam uviděla? Jan 20:11–13.

Jan 20:11–13. Ale Maria stála u hrobu vně, plačeci. A když plakala, naklonila se do hrobu. 12. A uzřela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy, a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo. 13. Kteríž řekli jí: Ženo, co pláčeš? Idí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili.

b. Komu a jak se Ježíš poprvé zjevil? Jan 20:14–18.

Jan 20:14–18. To když řekla, obrátila se zpátkem, a uzřela Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl. 15. Dí jí Ježíš: Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívající se, že by zahradník byl, řekla jemu? Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu. 16. Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabbóni, což se vykládá: Mistře. 17. Dí jí Ježíš: Nedotýkej se mne; nebo jsem ještě nevstoupil k Otcí svému. Ale jdíž k bratřím mým, a pověz jim: Vstupují k Otcí svému, a k Otcí vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu. 18. Přišla Maria Magdaléna, zvěstující učedníkům, že by viděla Pána, a že jí to pověděl.

„Svými slzami zakalenýma očima uviděla Maria postavu muže, a myslíc, že je to zahradník, řekla: ‚Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu.‘ Kdyby byl tento hrob bohatého muže považován za příliš čestné pohřební místo pro Ježíše, ona sama by pro Něho místo poskytla. Byl tu hrob, který byl uprázdnil Kristův vlastní hlas, hrob, kde byl ležel Lazar. Nemohla by tam najít pohřební místo pro svého Pána? Cítila, že pečovat o Jeho drahocenné ukřižované tělo by jí bylo velkou útěchou v jejím zármutku.

„Nyní však Ježíš Svým vlastním známým hlasem jí řekl: ‚Maria.‘ Nyní poznala, že to není cizinec, kdo k ní mluví, a když se obrátila, uviděla před sebou živého Krista.“ — *The Desire of Ages*, p. 790.

„Maria byla první u hrobu po Jeho vzkříšení. Byla to Maria, kdo jako první hlásal vzkříšeného Spasitele.“ — *The Desire of Ages*, p. 568.

a. Co se stalo, když dva Kristovi učedníci byli na cestě do městečka Emaus? Lukáš 24:13–16.

Lukáš 24:13–16. A aj, dva z nich šli toho dne do městečka, kteréž bylo vzdáleno od Jeruzaléma honů sedesáte, jemuž jméno Emaus. 14. A rozmlouvali vespolek o těch všech věcech, kteréž se byly staly. 15. I stalo se, když rozmlouvali, a sebe se otazovali, že i Ježíš, přiblíživ se, šel s nimi. 16. Ale oči jejich držány byly, aby ho nepoznali.

„[Dva z učedníků] se nyní vraceli do svých domovů, aby meditovali a modlili se. Smutně pokračovali ve své večerní pouti, probírajíce scény soudu a ukřižování. Nikdy předtím nebyvali tak zcela sklíčení. Zoufalí a malověrní kráčeli ve stínu kříže.

„Na své cestě nebyli pokročili daleko, když se k nim připojil cizinec, ale byli tak zaujati svou sklíčeností a zklamáním, že si ho pozorně nevšimli.“
— *The Desire of Ages*, p. 795.

b. Vyprávějte rozhovor, který následoval. Lukáš 24:17–24.

Lukáš 24:17–24. I řekl jim: Které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce, a jste smutní? 18. A odpovědv jeden, kterémuž jméno Kleofáš, řekl jemu: Ty sám jsi z příchodích do Jeruzaléma, ješto nezvěděl, co se stalo v něm těchto dnů? 19. Kterýmž on řekl: I co? Oni pak řekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším lidem, 20. Totiž kterák jej vydali přední kněží a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukřižovali jej. 21. My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti Izraele. Ale nyní tomu všemu třetí den jest dnes, jakž se to stalo. 22. Ale i ženy některé z našich zděsily nás, kteréž ráno byly u hrobu. 23. A nenalezše tělo jeho, přišly, pravíce, že také vidění andělské viděly, kteréž praví, že by živ byl. 24. I chodili někteří z našich k hrobu, a nalezli tak, jakž pravily ženy, ale jeho neviděli.

„[Ti dva učedníci] uvažovali o naučeních, která Kristus byl dával, a zdálo se, že je nejsou schopni pochopit. Když hovořili o událostech, které se byly staly, Ježíš toužil je utěšit. Viděl jejich zármutek; rozuměl protichůdným, matoucím představám, které přiváděly do jejich mysli myšlenku: Může tento Člověk, který se nechal takto ponížít, být Kristem? Svůj zármutek nemohli potlačit a plakali. Ježíš věděl, že jejich srdce jsou s Ním svázána láskou, a toužil setřít jejich slzy a naplnit je radostí a veselím. Musí jim však nejprve dát poučení, na které nikdy nezapomenou.“ — *The Desire of Ages*, pp. 795, 796.

c. Jak jim Ježíš laskavě vysvětlil proroctví? Lukáš 24:25–27.

Lukáš 24:25–27. Tedy on řekl jim: Ó nesmyslní a zpozdlí srdcem k věření všemu tomu, což mluvili proroci. 26. Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou? 27. A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všechna ta písma, kteráž o něm byla.

„Kdyby se jim [Kristus] nejprve dal poznat, jejich srdce by byla uspokojena. V plnosti své radosti by již po ničem netoužili. Bylo však nutné, aby rozuměli svědectví, která o Něm vydávaly předobrazy a prorocství Starého Zákona. Na nich musí být založena jejich víra. Kristus neučinil žádný zázrak, aby je přesvědčil, ale bylo Jeho prvním dílem to, aby vysvětlil Písmo. Pohlíželi na Jeho smrt jako na zničení všech jejich nadějí. Nyní On ukazoval z proroků, že toto je právě ten nejsilnější důkaz pro jejich víru.“ — *The Desire of Ages*, pp. 796–799.

3. SRDCE HOŘÍCÍ

Út 18. 11.

a. Když se zdálo, že Ježíš bude pokračovat Svou cestou kolem Emaus, jaký návrh učinili tito dva učedníci? Lukáš 24:28, 29.

Lukáš 24:28, 29. I přiblížili se k městečku, do kteréhož šli, a on potrh se, jako by chtěl dále jíti. 29. Ale přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a den se nachýlil. I všel, aby s nimi zůstal.

„Kdyby učedníci nenaléhali na své pozvání, nevěděli by, že jejich putujícím společníkem je vzkříšený Pán. Kristus nikdy nikomu nevnučuje Svou společnost. Zajímá se o ty, kteří Jej potřebují. S radostí vstoupí do nejskromnějšího domova a potěší nejponiženější srdce. Jsou-li však lidé příliš lhostejní, než aby mysleli na nebeského Hosta nebo Jej prosili, aby s nimi zůstal, jde dál. Takto si mnozí přivozují velkou ztrátu. Nepoznávají Krista o nic více, než Jej poznali učedníci, když šel cestou s nimi.“ — *The Desire of Ages*, p. 800.

b. Jak a kdy byli ti dva učedníci konečně schopni rozpoznat vzkříšeného Spasitele – a jak máme mít podobnou radost i my? Lukáš 24:30–32.

Lukáš 24:30–32. I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim. 31. I otevřiny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak odnesl se od nich. 32. I řekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě, a když otvíral nám písma?

„Brzy je připravena prostá večeře v podobě chleba. Ten je položen před hosta, který zaujal své místo v čele stolu. Nyní vztáhl ruce, aby požehnal jídlu. Učedníci udiveně ustupují. Jejich společník rozprostírá ruce přesně tak, jak to dělal jejich Mistr. Znovu se podívají a hle, vidí v Jeho rukou otisky hřebů. Oba najednou zvolají: To je Pán Ježíš! On vstal z mrtvých!

„Vstávají, aby se vrhli k Jeho nohám a klaněli se Jemu, ale On jim zmizel z očí. Dívají se na místo, které předtím zaujímal Ten, jehož tělo nedávno bylo leželo v hrobě, a říkají vespolek: „Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě, a když otvíral nám Písma?““ — *The Desire of Ages*, pp. 800, 801.

„Jsou mnozí, kteří volají po živém Bohu, toužíce po Božské přítomnosti. Necht' slovo Boží promlouvá k srdci. Ti, kteří slyšeli jen tradice a lidské teorie a zásady, necht' slyší hlas Toho, který může obnovit duši k věčnému životu. . . .

„Jestliže svatí Starého zákona vydávali tak jasné svědectví věrnosti, neměli by ti, na které svítí světlo nahromaděné po staletí, vydávat ještě význačnější svědectví o moci pravdy?“ — *Prophets and Kings*, p. 626.

a. Jakmile ti dva učedníci v městečku Emaus poznali Ježíše, co okamžitě udělali? Lukáš 24:33–35.

Lukáš 24:33–35. A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a našli shromážděných těch jedenáct, a ty, kteříž s nimi byli, 34. Ani praví: Že vstal Pán právě, a ukázal se Šimonovi. 35. I vypravovali oni také to, co se stalo na cestě, a kterak ho poznali v lámání chleba.

„S touto ohromnou zprávou ke sdílení nemohou sedět a rozmlouvat. Jejich únava a hlad jsou pryč. Zanechávají své jídlo nedotčené, a plní radosti se ihned vydávají opět na tutéž cestu, kterou přišli, spěchajíce povědět tu zprávu učedníkům ve městě. V některých částech není cesta bezpečná, ale oni šplhají přes strmá místa, klouzajíce na hladkých skalách. Nevidí, nevědí, že je ochraňuje Ten, který s nimi putoval po cestě. Se svou poutnickou holí v ruce se ženou vpřed, toužíce jít rychleji, než si troufají. Ztrácejí stopu, ale opět ji nacházejí. Někdy běží, někdy klopýtají, ženou se kupředu, jejich neviditelný Společník po celou cestu těsně vedle nich.

„Noc je temná, ale Slunce Spravedlnosti září nad nimi. Jejich srdce poskakují radostí. Zdá se jim, že jsou v novém světě. Kristus je živý Spasitel. Už nad Ním netruchlí jako nad mrtvým. Kristus vstal z mrtvých – znovu a znovu to opakují. Toto je poselství, které nesou zarmouceným. Musejí jim vyprávět úžasný příběh o putování do Emaus. Musejí vyprávět, kdo se k nim připojil po cestě. Nesou největší poselství, jaké kdy bylo dáno světu, poselství radostné zvěsti, na němž závisejí naděje lidské rodiny pro časnost i pro věčnost.“ — *The Desire of Ages*, p. 801.

b. Když valná část Kristových učedníků byla v horní místnosti v Jeruzalémě, co se neočekávaně stalo? Lukáš 24:36–40; Jan 20:19–21.

Lukáš 24:36–40. A když oni o tom rozmlouvali, postavil se Ježíš u prostřed nich, a řekl jim: Pokoj vám. 37. Oni pak zhrozivše se a přestrašeni byvše, domnívali se, že by ducha viděli. 38. I dí jim: Co se strašíte, a proč myšlení vstupují na srdce vaše? 39. Vizte ruce mé i nohy mé, já zajisté jsem ten. Dotýkejte se mne a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte mítí. 40. A pověděv to, ukázal jim ruce i nohy.

Jan 20:19–21. Když pak byl večer toho dne, kterýž jest první po sobotě, a dvěře byly zavřeny, kdež byli učedníci shromážděni, pro strach Židovský, přišel Ježíš, a stál u prostřed, a řekl jim: Pokoj vám. 20. A to pověděv, ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali se učedníci, vidouce Pána. 21. Tedy řekl jim Ježíš opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás.

„[Ti dva učedníci] jdou do horní místnosti, kde Ježíš strávil hodiny posledního večera před Svou smrtí. . . . Nacházejí dveře místnosti bezpečně zamčené. Klepou na dveře, ale žádná odpověď nepřichází. Všude je ticho. Pak uvádějí svá jména.

Dveře jsou pečlivě odemčeny, vcházejí dovnitř, a ještě Jeden, neviděn, vchází s nimi. Pak jsou dveře opět zamčeny, aby se dovnitř nedostali špehové. . . .

„Hle, jiná Osoba stojí před nimi. Každý zrak je upřen na Cizince. Nikdo neklepal na dveře. Nebyly slyšet žádné kroky. Učedníci jsou překvapeni a diví se, co to znamená. Pak uslyší hlas, který není ničím jiným než hlasem jejich Mistra. Z Jeho úst vycházejí jasná a zřetelná slova: ‚Pokořte se.‘“ — *The Desire of Ages*, pp. 802, 803.

5. POVĚŘENÍ POVINNOSTÍ

Čt 20. 11.

a. Jakou zodpovědnost vložil Ježíš na církev, pokud jde o jednání s hříchem a hříšníky? Jan 20:22, 23.

Jan 20:22, 23. A to pověděl, dechl, a řekl jim: Přijměte Ducha svatého. 23. Kterýmžkoli odpustili byste hříchy, odpouštějít se jim; kterýmžkoli zadrželi byste, zadržánit jsou.

„Dříve než učedníci mohli splnit své oficiální povinnosti ve spojení s církví, Kristus na ně dechl Svého Ducha. Svěřoval jim nejsvětější důvěru. . . .

„Na církev v její organizované kapacitě On klade zodpovědnost za jednotlivé členy. Vůči těm, kteří upadají do hříchu, má církev povinnost varovat, poučovat a pokud možno obnovovat. ‚Tresci, zehři, napomínej,‘ říká Pán, ‚ve vši tichosti a učení.‘ (2 Timoteovi 4:2.) Jednejte věrně s nesprávným jednáním. Varujte každou duši, která je v nebezpečí. Nenechte nikoho, aby klamal sám sebe. Nazývejte hřích jeho pravým jménem. Oznamte, co Bůh říká o lhaní, porušování Soboty, krádeži, modlářství a o každém jiném zlu. ‚Kteréž kdokoli činí, . . . království Božího dědicové nebudou.‘ (Galatským 5:21.) Jestliže setrvávají v hříchu, soud, který jste oznámili z Božího slova, je nad nimi vyhlášen v nebi. Když se rozhodnou hřešit, zapírají Krista; církev musí ukázat, že ona neschvaluje jejich činy, jinak sama zneuctívá svého Pána. Musí o hříchu říkat to, co o něm říká Bůh. Musí s ním jednat tak, jak jí Bůh nařizuje, a její jednání je potvrzeno v nebi. Kdo pohrdá autoritou církve, pohrdá autoritou samotného Krista.

„Ale je tu i světlejší stránka obrazu. ‚Kterýmžkoli odpustili byste hříchy, odpouštějít se jim.‘ Nechť je tato myšlenka udržována co nejvýše. Nechť v práci pro bloudící je každý zrak nasměrován ke Kristu. Nechť pastýři něžně pečují o stádo na pastvině Páně. Nechť mluví k bloudícím o odpouštějícím milosrdenství Spasitele. Nechť povzbuzují hříšníka, aby činil pokání a věřil v Toho, který může odpustit.‘“ — *The Desire of Ages*, pp. 805, 806.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 21. 11.

1. Co se mohu naučit z hodiny, kdy Marie hledala Ježíše?
2. Vysvětlete, jak Ježíš vyučoval ty dva jdoucí do Emaus.
3. Co se mohu naučit z horlivosti těchto dvou učedníků?
4. Jak přesně následuji jejich příklad při stanovování priorit?
5. Jak mohu lépe sloužit ve svých povinnostech jako člen(ka) organizované církve?

Změny v povaze

„Nebudiž nevěřící, ale věrný“ (Jan 20:27, poslední část).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church, vol. 1, pp. 328–338;*
Testimonies for the Church, vol. 4, pp. 231–233.

„Náš Spasitel nemá žádná slova chvály pro ty, kteří jsou v těchto posledních dnech pomalého srdce k víře, stejně jako neměl pro pochybujícího Tomáše.“ — *Testimonies for the Church, vol. 2, p. 696.*

1. NEVÍRA TOMÁŠOVA

Ne 23. 11.

a. Jak Tomáš reagoval na zprávu o Kristově vzkříšení – a proč se nám přikazuje, abychom tento postoj překonali? Jan 20:24, 25; 2 Timoteovi 2:8.

Jan 20:24, 25. Tomáš pak jeden ze dvanácti, kterýž sloužil Didymus, nebyl s nimi, když byl přišel Ježíš. 25. I řekli jemu jiní učedníci: Viděli jsme Pána. Ale on řekl jim: Leč uvidím v ruku jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím.

2 Timoteovi 2:8. Pamatuji, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, z semene Davidova, podle evangelium mého.

„Když se Ježíš poprvé setkal s učedníky v horní místnosti, Tomáš s nimi nebyl. Vyslechl zprávy od druhých a obdržel hojně důkazy o tom, že Ježíš byl vstal z mrtvých; ale jeho srdce naplnila sklíčenost a nevíra. Když slyšel učedníky vyprávět o úžasných zjeveních vzkříšeného Spasitele, uvrhlo ho to jen do hlubšího zoufalství. Kdyby Ježíš skutečně vstal z mrtvých, nemohla by už existovat žádná naděje na doslovné pozemské království. A zraňovalo jeho ješitnost, když si myslel, že by se jeho Mistr měl zjevovat všem učedníkům kromě něho. Byl rozhodnut nevěřit a celý týden dumal o své ubohosti, která se mu zdála o to temnější v kontrastu s nadějí a vírou jeho bratří. . . .

„Nechtěl se dívat očima svých bratří ani uplatňovat víru, která by závisela na jejich svědectví. Vroucně miloval svého Pána, ale dovolil, aby se žárlivost a nevíra zmocnily jeho mysli a srdce.“ — *The Desire of Ages, pp. 806, 807.*

„Satan je nablízku, aby našeptal různé pochybnosti, ale když otevřete své oči ve víře, najdete dostatečné důkazy pro víru. Bůh však nikdy nezbaví žádného člověka všech důvodů k pochybnostem. . . . Ježíš nikdy nechválil nevíru; nikdy neschvaloval pochybnosti.“ — *Testimonies for the Church, vol. 4, pp. 232, 233.*

a. Čemu se můžeme naučit ze způsobu, jakým Ježíš láskyplně posiloval víru Svého pochybujícího učedníka? Jan 20:26–28.

Jan 20:26–28. A po osmi dnech opět učedníci jeho byli vnitř, a Tomáš s nimi. Přišel Ježíš, a dvěře byly zavřeny, i stál u prostřed a řekl: Pokoj vám. 27. Potom řekl Tomášovi: Vložíš prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpust' v bok můj, a nebudiž nevěřící, ale věrný. 28. I odpověděl Tomáš a řekl jemu: Pán můj a Bůh můj!

„Několik učedníků si nyní učinilo ze známé horní místnosti svůj dočasný domov a večer se zde shromažďovali všichni kromě Tomáše. Jednoho večera se Tomáš rozhodl, že se sejde s ostatními. Přes svou nevíru měl slabou naději, že dobrá zpráva je pravdivá. Když učedníci večereli, mluvili o důkazech, které jim Kristus byl dal v proroctvích. Tehdy přišel Ježíš, když byly dveře zavřeny, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“

„Obrátil se k Tomášovi a řekl: „Vložíš prst svůj sem, a viz ruce Mé, a vztáhni ruku svou, a vpust' v bok Můj, a nebudiž nevěřící, ale věrný.“ Tato slova ukazovala, že byl obeznámen s myšlenkami a slovy Tomášovými. Pochybující učedník věděl, že nikdo z jeho společníků neviděl Ježíše celý týden. Nemohli Mistrovi říci o jeho nevěře. Poznal Toho před sebou jako svého Pána. Netoužil po dalších důkazech. Jeho srdce poskočilo radostí, a on se vrhl k nohám Ježíšovým, a zvolal: „Pán můj a Bůh můj.““ — *The Desire of Ages*, pp. 807, 808.

b. Jak bychom měli jednat s pochybovači o přítomné pravdě dnes – včetně ohledu na Ducha Prorocství? 2 Timoteovi 3:10.

2 Timoteovi 3:10. Ale ty jsi došel mého učení, způsobu života mého, úmyslu, víry, snášlivosti, lásky, trpělivosti.

„Bylo mi ukázáno, že někteří mohou přijmout vydaná vidění, soudíce strom podle jeho ovoce. Jiní jsou jako nevěřící Tomáš; nemohou věřit vydaným Svědectvím ani přijmout důkazy prostřednictvím svědectví druhých lidí; ale musejí vidět a mít důkazy pro sebe. Takoví nesmějí být odsunuti stranou, ale měla by se k nim projevovat dlouhá trpělivost a bratrská láska, dokud nenaleznou své postavení a neupevní se pro nebo proti. Jestliže bojují proti viděním, o nichž nemají žádné poznání; jestliže zacházejí se svým odporem tak daleko, že se staví proti tomu, s čím nemají žádnou zkušenost, a cítí se rozhořčeni, když ti, kdož věří, že vidění jsou od Boha, mluví o nich na shromážděních a potěšují se poučováním dávaným skrze vidění, může církev vědět, že nemají pravdu. Boží lid by se neměl krčit a ustupovat a vzdávat se své svobody pro takové nevěrné jedince.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 1, p. 328.

a. Jaké jemné pokárání adresoval Ježíš Tomášovi? Jan 20:29. Jaké poučení si můžeme vzít z toho, jak Ježíš jednal se skeptickým apóstolem?

Jan 20:29. Dí jemu Ježíš: Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili.

„Tomášova víra by byla Kristu milejší, kdyby byl ochoten věřit na základě svědectví svých bratří. Kdyby svět nyní následoval příklad Tomáše, nikdo by nevěřil ve spasení; neboť všichni, kdož přijímají Krista, musejí tak činit skrze svědectví druhých lidí.

„Mnozí, kdož se oddávají pochybnostem, se omlouvají rčením, že kdyby měli důkazy, které měl Tomáš od svých společníků, uvěřili by. Neuvědomují si, že mají nejen tyto důkazy, ale mnohem více. Mnozí, kteří jako Tomáš čekají, až bude odstraněna každá příčina pochybností, nikdy nenaplní svou touhu. Postupně se zatvrzují v nevěře. Ti, kteří se vycvičují k tomu, aby se dívali na temnou stranu a reptali a stěžovali si, nevědí, co činí. Zasévají semena pochybností a budou sklízet úrodu pochybností. V době, kdy víra a důvěra budou nejvíce nezbytné, se takto mnozí ocitnou bezmocní doufat a věřit.

„Ve Svém jednání s Tomášem dal Ježíš lekci Svým následovníkům. Jeho příklad ukazuje, jak bychom měli jednat s těmi, jejichž víra je slabá a kteří dávají své pochybnosti najevo. Ježíš Tomáše nezahrnul výčitkami, ani se s ním nedostal do sporu. Zjevil se pochybujícím. Tomáš byl nanejvýš nerozumný v diktování podmínek své víry, ale Ježíš svou velkorysou láskou a ohleduplností prolomil všechny překážky. Nevíra je zřídka přemáhána spory. Je spíše zaměřena na sebeobranu a nachází novou podporu a výmluvu. Necht' se však Ježíš, ve své lásce a milosrdenství, zjeví jako ukřižovaný Spasitel, a z mnohých kdysi neochotných rtů zazní Tomášovo uznání: „Pán můj a Bůh můj.“ — *The Desire of Ages*, pp. 707, 708.

b. Proč byla zaznamenána Kristova znamení a zázraky? Jan 20:30, 31.

Jan 20:30, 31. Mnohé zajisté i jiné divy činil Ježíš před obličejem učedníků svých, kteříž nejsou zapsáni v knize této. 31. Ale Tito zapsáni jsou, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život měli ve jménu jeho.

„Bůh po nás nikdy nechce, abychom věřili, aniž by nám dal dostatečné důkazy, na nichž bychom mohli svou víru založit. Jeho existence, Jeho povaha, pravdivost Jeho slova, vše je podloženo svědectvím, které se dovolává našeho rozumu; a toto svědectví je hojné. Přesto Bůh nikdy neodstranil možnost pochybností. Naše víra musí spočívat na důkazu, nikoli na demonstraci.“ — *Steps to Christ*, p. 105.

a. Za jakých okolností se Ježíš zjevil Svým učedníkům potřeťi? Jan 21:1–3.

Jan 21:1–3. Potom zjevil se opět Ježíš učedníkům u moře Tiberiáského. Zjevil se pak takto: 2. Byli spolu Šimon Petr a Tomáš, kterýž sloul Didymus,

a Natanael, kterýž byl z Kány Galilejské, a synové Zebedeovi, a jiní z učedníků jeho dva. 3. Dí jim Šimon Petr: Půjdu ryb lovit. Řekli jemu: Půjďme i my s tebou. I šel, a vstoupili na loď hned; a té noci nic nepopadli.

b. Když učedníci rybařili, jak se k nim Ježíš přiblížil, co jim řekl – a k čemu to vedlo? Jan 21:4–6.

Jan 21:4–6. A když bylo již ráno, stál Ježíš na břehu. Nevěděli však učedníci, by Ježíš byl. 5. Tedy dí jim Ježíš: Dítky, máte-li jakou krmíčku? Odpověděli jemu: Nemáme. 6. On pak řekl jim: Zavržtež sít na pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhli, a hned nemohli ji táhnouti pro množství ryb.

„Ježíš měl záměr, když jim přikázal, aby hodili sít na pravou stranu lodí. Na té straně On stál na břehu. Byla to strana víry. Když pracovali ve spojení s Ním – s Jeho Božskou mocí spojenou s jejich lidským úsilím – nemohli nemít úspěch.“ — *The Desire of Ages*, p. 811.

c. Co se stalo, když oči učedníků byly otevřeny, aby oni poznali Ježíše? Vyprávějte rozhovor, který následoval mezi Pánem a Petrem. Jan 21:7–17.

Jan 21:7–17. I řekl učedník ten, kteréhož miloval Ježíš, Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel, že Pán jest, opasal se po košili, (nebo byl nah), a pustil se do moře. 8. Jiní také učedníci na loď připlavili se (nebo nedaleko byli od břehu, asi okolo dvou set loket), táhnouce tu sít s rybami. 9. A jakž vystoupili na břeh, uzerli řeřavé uhlí a rybu svrchu položenou a chléb. 10. Řekl jim Ježíš: Přineste ryb, kterýchž jste nalapali nyní. 11. Vstoupil pak Šimon Petr, a vytáhl sít na zem, plnou ryb velikých, sto padesáte a tři. A ačkoli jich tak mnoho bylo, neztrhala se sít. 12. Řekl jim Ježíš: Pod'te, obědujte. Žádný pak z učedníků nesměl se ho otázati: Ty kdo jsi? vědouce, že Pán jest. 13. I přišel Ježíš, a vzal ten chléb, a dával jim, i rybu též. 14. To již po třetí ukázal se Ježíš učedníkům svým, vstav z mrtvých. 15. A když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone Jonášův, miluješ-li mne více než tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. 16. Řekl jemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé. 17. Řekl jemu potřetí: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr, protože jemu řekl potřetí: Miluješ-li mne? A odpověděl jemu: Pane, ty znáš všecko, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé.

„Petr kdysi prohlásil: ‚Byť se pak všickni zhoršili nad Tebou, jáť se nikdy nezhorším.‘ (Matouš 26:33.) Nyní však dal sám sobě pravdivější odhad. ‚Ovšem, Pane,‘ řekl, ‚Ty víš, že tě miluji.‘ Není tu žádné prudké ujištění, že jeho láska je větší než láska jeho bratří. Nevychloubá se svým vlastním názorem na svou oddanost. . .

„Třikrát Petr otevřeně byl zapřel svého Pána, a třikrát z něj Ježíš vytáhl ujištění o jeho lásce a věrnosti, vtiskuje mu tuto ostrou otázku jako ostnatý šíp do jeho zraněného srdce. Před shromážděnými učedníky Ježíš zjevil hloubku Petrova pokání a ukázal, jak hluboce byl tento kdysi vychloubačný učedník pokořen.“ — *The Desire of Ages*, pp. 811, 812.

„[Petr] byl vždy připraven opravovat druhé a vyjadřovat své myšlenky dříve, než jasně porozuměl sám sobě nebo tomu, co měl říci. Avšak obrácený Petr byl zcela odlišný. Zachoval si svou dřívější vroucnost, ale Kristova milost řídila jeho horlivost. Už nebyl zbrklý, sebejistý a povznesený, ale klidný, rozvázný a učenlivý. Mohl potom pást beránky i ovce z Kristova stáda.“ — *The Desire of Ages*, pp. 812–815.

5. OBNOVA

Čt 27. 11.

a. Jaké prorocké prohlášení Ježíš pronesl o Petrovi? Jan 21:18, 19. Jak se toto proroctví později naplnilo?

Jan 21:18, 19. Amen, amen pravím tobě: Když jsi byl mladší, opasovals se, a chođíval jsi, kams chtěl: ale když se sstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný tě opáše, a povede, kamž bys ty nechtěl. 19. To pak pověděl, znamená, kterou by smrtí měl oslaviti Boha. A to pověděl, řekl jemu: Pod' za mnou.

„[Petr] věděl málo, do jakých výšin a hlubin budou Kristovy nohy razit cestu. Petr selhal, když přišla zkouška, ale opět měl mít příležitost prokázat svou lásku ke Kristu. Aby mohl být posílen pro poslední zkoušku své víry, odhalil mu Spasitel jeho budoucnost. Řekl mu, že po prožití užitečného života, kdy věk odrazil jeho sílu, bude vskutku následovat svého Pána. . . .

„Ježíš . . . oznámil Petrovi samotný způsob jeho smrti; dokonce předpověděl roztažení jeho rukou na kříži. Znovu vyzval svého učedníka: ‚Pojď za Mnou.‘ Petr nebyl tím zjevením sklíčen. Cítil se ochoten vytrpět jakoukoli smrt pro svého Pána.“ — *The Desire of Ages*, p. 815.

„Petr, jako Žid a cizinec, byl odsouzen k zbičování a ukřižování. Při vyhlídce na tuto strašlivou smrt si apoštol vzpomněl na svůj velký hřích, když zapřel Ježíše v hodině Jeho zkoušky. Kdysi tak nepřipraven připustit kříž, považoval nyní za radost položit svůj život pro evangelium, a cítil jen, že pro něho, jenž byl zapřel svého Pána, je příliš velkou ctí zemřít tak, jak zemřel jeho Mistr. Petr upřímně činil pokání z tohoto hřichu a Kristus mu odpustil, jak ukazuje vysoké poslání, které mu bylo dáno, aby pásal ovce a beránky stáda. Avšak nikdy nemohl odpustit sám sobě. Ani pomyšlení na muka poslední hrozné scény nemohlo zmírnit hořkost jeho zármutku a lítosti. Jako poslední laskavost prosil své katy, aby byl přibit ke kříži hlavou dolů. Žádosti bylo vyhověno, a takto zemřel velký apoštol Petr.“ — *The Acts of the Apostles*, pp. 537, 538.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 28. 11.

1. Jak bych mohl(a) být v nebezpečí, že budu stejně vzpurný/vzpurná, jako byl Tomáš?
2. Co bych se měl(a) naučit z toho, jak Ježíš jednal s nevěřícím Tomášem?
3. Proč je láska přesvědčivější než spor?
4. Jaký byl Kristův záměr při vykonání zázraku s rybami?
5. Popište změnu v Petrově postoji po jeho obrácení.

Sbírka první Soboty

Sobota 6. prosince 2025

RENOVACE MEDIÁLNÍHO STUDIA 21M

Kde je dnes pozornost zástupů? Obrazovky! Přicházejí ve všech tvarech a velikostech a staly se základní technologií pro šíření informací po celém světě. Od začátku revoluce chytrých telefonů se tyto obrazovky staly osobnějšími než kdy dříve. Více než polovina z 8 miliard lidí na světě dnes nosí obrazovku ve svých kapsách a stále více se na ni spoléhá při navigaci a interakci s okolním světem. Nejpozoruhodnější je, že se tyto obrazovky staly vždy osobním oknem do světa – způsobem, jak získat znalosti a „pravdy“ týkající se nejhlubších aspektů života. Jaká to tedy velká příležitost pro evangelium Ježíše Krista – pro pravdu nejdůležitější pro život – nacházet se právě tam, na druhé straně těchto oken, přes něž každý den toužebně hledí nespočet očí.

21st Missionary je první mediální služba Reformního hnutí ASD v Severní Americe. Byla založena s cílem používat moderní komunikační prostředky k jasnému a efektivnímu šíření poselství evangelia. V naší aplikaci 21M Church App vytváříme a publikujeme: digitální záznamy, podcasty, videa, hudbu a další multimediální zdroje, zaměřené na sdílení Ježíšova evangelia způsoby, které jsou relevantní pro naši dobu. Stále jsme v procesu budování a zařizování našeho mediálního studia, které nám pomůže tuto práci výrazně rozšířit. Navštivte www.21stmissionary.org a stáhněte si naši aplikaci a zjistěte více o našem poslání.

„Svítlí na nás větší světlo, než svítilo na naše otce. Bůh nás nemůže přijmout ani poctit, když poskytujeme stejnou službu nebo děláme stejné skutky, jaké dělali naši otcové. Abychom mohli být Bohem přijati a požehnáni, jako byli oni, musíme napodobovat jejich věrnost a horlivost – vylepšovat své světlo tak, jak oni vylepšovali své – a dělat to, co by dělali oni, kdyby žili v naší době.“ — *Testimonies for the Church, vol. 1, p. 262.*

„Studujte, plánujte, vymýšlejte metody, abychom oslovili lidi tam, kde jsou. Musíme dělat něco mimo běžný běh věcí. Musíme upoutat pozornost. Musíme být smrtelně vážní.“ — *Evangelism, pp. 122, 123.*

Dnešní Sbírka První Soboty jde na dokončení našeho mediálního studia, kde vyrábíme misijní materiál. Váš štědrý dar nám velmi pomůže pokračovat v našem poslání sdílet evangelium se světem.

Mediální Oddělení Konference v Severní Kalifornii

Milovaný učedník

„Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám“ (1 Jan 1:2).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 5, pp. 236–248.

„Nade všechny své společníky se Jan, milovaný učedník, odevzdal moci [Kristova] podivuhodného života.“ — *The Desire of Ages*, p. 250.

1. JANOVA POVAHA

Ne 30. 11.

a. Jaké vážné povahové nedostatky byly u Jana patrné? Marek 3:17.

Marek 3:17. A Jakuba Zebedeova, a Jana bratra Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest synové hromoví).

„Jan od přírody neměl půvab povahy, který se projevil při jeho pozdější zkušenosti. Od přírody měl vážné nedostatky. Byl nejen pyšný, sebevědomý a ctižádostivý po počtě, ale také zbrklý a rozhořčený vůči křivdě. On a jeho bratr byli nazváni ‚synové hromoví.‘ Zlá povaha, touha po pomstě, duch kritiky, to vše bylo v milovaném učedníkovi.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 540.

b. Jaká zkušenost jasně zjevila pomstychtivou přirozenost Jana a jeho bratra Jakuba? Lukáš 9:51–56.

Lukáš 9:51–56. I stalo se, když se doplnili dnové vzeti jeho zhůru, že on se na tom ustavil, aby šel do Jeruzaléma. 52. I poslal posly před sebou. A oni jdouce, vešli do městečka Samaritánského, aby jemu připravili. 53. Ale nepřijali ho, proto že obličej jeho byl obrácen k jiti do Jeruzaléma. 54. A viděvše to učedníci jeho Jakub a Jan, řekli: Pane, chceš-li, ať díme, aby oheň sstoupil s nebe, a spálil je, jako i Eliáš učinil? 55. Ale obrátiv se, potrestal jich, řka: Nevíte, čího jste vy duchu. 56. Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati duši lidských, ale aby spasil. I odešli do jiného městečka.

„Není součástí Kristova poslání nutit lidi, aby Krista přijali. Je to Satan a lidé pohánění jeho duchem, kteří se snaží přinutit svědomí. Pod záminkou horlivosti pro spravedlnost lidé, kteří jsou spojeni se zlými anděly, někdy přinášejí utrpení svým bližním, aby je mohli obrátit na své představy o náboženství; ale Kristus vždy prokazuje milosrdenství a vždy se snaží zvítězit zjevením Svě lásky. Nemůže připustit žádného soupeře v duši, ani přijmout částečnou službu; ale přeje si pouze dobrovolnou službu, ochotné odevzdání srdce pod tlakem lásky.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 541.

a. Co se musíme naučit z prosby zahrnující Jana, která málem způsobila vážné rozdělení mezi apoštoly? Marek 10:35–37; 9:35.

Marek 10:35–37. Tedy přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, řkouce: Mistře, chceme, zač bychom koli prosili tebe, abys učinil nám. 36. On pak řekl jim: Co chcete, abych vám učinil? 37. I řekli jemu: Dej nám, abychom jeden na pravici tvé a druhý na levici tvé seděli v slávě tvé.

Marek 9:35. A posadiv se, zavolal dvanácti, a dí jim: Chce-li kdo první býti, budeť ze všech nejposlednější a všech služebník.

„Jednou se Jan zapletl do sporu s několika svými bratry o to, kdo z jejich počtu by měl být považován za největšího. Nechtěli, aby se jejich slova dostala k uchu Mistrovu; Ježíš však četl v jejich srdcích a chopil se příležitosti dát svým učedníkům lekci pokory. Nebylo to jen pro malou skupinu, která naslouchala Jeho slovům, ale mělo to být zaznamenáno k užitku všech Jeho následovníků až do konce času. [Citováno Marek 9:35.]

„Ti, kteří mají Ducha Kristova, nebudou mít žádnou ctižádost zaujímat postavení nad svými bratry. Právě ti, kteří jsou malí ve svých vlastních očích, budou považováni za velké v očích Božích.“ — *The Sanctified Life*, pp. 55, 56.

b. Jaká mylná naděje inspirovala tuto prosbu? Skutky 1:6.

Skutky 1:6. Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské?

„Nehledě na Kristovo opakované poučení o povaze Jeho království, tito mladí učedníci stále chovali naději na Mesiáše, který se ujme Svého trůnu a královské moci ve shodě s tužbami lidí.“ — *The Acts of the Apostles*, pp. 541, 542.

c. Jak Ježíš pokáral Jana a ostatní učedníky? Marek 9:38–41.

Marek 9:38–41. I odpověděl mu Jan, řka: Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém d'ábly vymítá, kterýž nechodí s námi; i bránili jsme mu, proto že s námi nechodí. 39. Ježíš pak řekl: Nebráňtež mu. Neboť není žádného, kterýž by divy činil ve jménu mém, abych mohl snadně zle mluvíti o mně. 40. Nebo kdož není proti nám, s námiť jest. 41. Kdož by koli zajisté dal vám píti číši vody ve jménu mém, proto že jste Kristovi, amen pravím vám, neztratíť nikoli odplaty své.

„Jakub a Jan se setkali s jedním, který, i když nebyl uznávaným následovníkem Krista, vymítal d'ábly v Kristově jménu. Učedníci zakázali muži pracovat a mysleli si, že to dělají správně. Když však předložili věc Kristu, pokáral je. . . . Nikdo, kdo by se projevil jakkoli přátelsky ke Kristu, neměl být odmítnut. Učedníci se nesmí oddávat úzkoprsému, výlučnému duchu, ale musejí projevovat stejně dalekosáhlý soucit, jaký byli viděli u svého Mistra. Jakub a Jan se domnívali, že když bránili tomuto muži, měli na zřeteli čest Páně; ale začali si uvědomovat, že žárlí na své vlastní. Uznali svůj omyl a přijali pokárání.“ — *The Acts of the Apostles*, pp. 543, 544.

a. Co se stalo s Janem, když hleděl na povahu Kristovu – a čemu bychom se z toho měli naučit? 1 Jan 1:2, 3.

1 Jan 1:2, 3. (Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám), 3. Což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem.

„Den za dnem [Jan], na rozdíl od svého vlastního násilného ducha, hleděl na Ježíšovu něžnost a shovívavost a naslouchal Jeho lekcím pokory a trpělivosti. Otevřel své srdce Božskému vlivu a stal se nejen posluchačem, ale i činitelem Spasitelových slov. Vlastní já bylo skryto v Kristu. Naučil se nosit Kristovo jho a nést Jeho břímě.

„Ježíš káral Svě učedníky, varoval je a napomínal; ale Jan a jeho bratři Jej neopustili; zvolili si Ježíše nehledě na pokárání. Spasitel se od nich neodvrátil kvůli jejich slabosti a bludům. Pokračovali až do konce, aby sdíleli Jeho zkoušky a učili se lekcím z Jeho života. Tím, že hleděli na Krista, proměňovali se v povaze.“ — *The Desire of Ages*, pp. 295, 296.

„V povaze jednotlivce mohou být výrazné nedostatky, ale když se stává pravým učedníkem Ježíšovým, moc Božské milosti z něj činí nové stvoření. Kristova láska ho proměňuje, posvěcuje. Když však lidé vyznávají, že jsou Křesťany, a jejich náboženství je nedělá lepšími muži a lepšími ženami ve všech životních vztazích – živé představitele Krista ve smýšlení a v povaze – pak nejsou Jeho.“ — *The Sanctified Life*, p. 55.

b. Jaké poselství pro všechny věřící má Jan, když byl proměněn Ježíšovou láskou? 1 Jan 2:3–5; 3:18; 4:7, 16.

1 Jan 2:3–5. A po tomť známe, že jsme jej poznali, jestliže přikázání jeho ostríháme. 4. Dí-liť kdo: Znam jej, a přikázání jeho neostríhá, lhářť jest, a pravdy v něm není. 5. Ale kdožť ostríhá slova jeho, v pravděť láska Boží v tom jest dokonalá. Po tomť známe, že jsme v něm.

1 Jan 3:18. Synáckové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou.

1 Jan 4:7, 16. Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát Boha. . . . 16. A myť jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm.

„Jan se snažil vést věřící k pochopení vznešených předností, které by k nim přišly skrze uplatňování ducha lásky. Tato obnovující moc, naplňující srdce, by ovládla všechny ostatní pohnutky a povznesla by své vlastníky nad zhoubné vlivy světa. A když by tato láska mohla plně vládnout a stala by se hybnou silou v životě, jejich důvěra v Boha a v Jeho jednání s nimi by byla úplná. Mohli by pak k Němu přijít s plnou důvěrou víry a s vědomím, že od Něho obdrží vše, co potřebují pro své přítomné a věčné dobro.“ — *The Acts of the Apostles*, pp. 551, 552.

a. Stejně jako v případě Jana, jaké nebezpečné zlo převládalo v církvi v Korintu – a může snadno ovládat také nás dnes? 1 Korinským 3:1–3.

1 Korinským 3:1–3. A já, bratří, nemohl jsem vám mluvit jako duchovním, ale jako tělesným, jako maličkým v Kristu. 2. Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli, ano i nyní ještě nemůžete. 3. Ještě zajisté tělesní jste. Nebo poněvadž jest mezi vámi nenávist, svárové a různice, zdaž ještě tělesní nejste, a podle člověka nechodíte?

„Pán udělil Své církvi veliká požehnání. Spravedlnost vyžaduje, aby církev tyto hříbny vrátila i s užitky. Jak se zvětšovaly poklady pravdy, které jí byly svěřeny, rostly i její závazky. Avšak místo toho, aby tyto dary zdokonalila a šla kupředu k dokonalosti, odpadla od toho, čeho byla dosáhla ve své dřívější zkušenosti. Změna v jejím duchovním stavu přišla postupně a téměř nepozorovaně. Když začala usilovat o chválu a přátelství světa, její víra se zmenšila, její horlivost ochabla, její vroucí oddanost ustoupila mrtvé formálnosti. Každý další krok ke světu byl krokem pryč od Boha. Když byla pěstována pýcha a světská ctižádost, duch Kristův odešel a přišlo soupeření, rozkol a svár, aby rozptýlily a oslabily církev.“ — *Testimonies for the Church, vol. 5, pp. 240, 241.*

„Je nemožné, aby mysli rozptýlené závistí a svárem chápaly hluboké duchovní pravdy Božího slova.“ — *Testimonies for the Church, vol. 5, p. 241.*

b. Jak jsme vyzýváni k vyššímu povolání než toto? Galatským 5:13–16.

Galatským 5:13–16. Nebo vy v svobodu povolání jste, bratří, toliko abyste pod zámyslem té svobody nepovolovali tělu, ale skrze lásku posluhujete sobě vespolek. 14. Nebo všecken zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. 15. Pakli se vespolek koušete a žerete, hleďtež, abyste jedni od druhých zkažení nebyli. 16. Ale pravím: Duchem chodte, a žádosti těla nevykonáte.

„V Božím plánu není žádné místo pro sobecké soupeření.“ — *Education, p. 225.*

„Křesťané by měli považovat za náboženskou povinnost potlačovat ducha závistí nebo soupeření. Měli by se radovat z vynikající pověsti nebo blahobytu svých bratří, i když se zdá, že jejich vlastní povaha nebo úspěchy jsou zastiňovány. Byla to pýcha a ctižádost, jež byly pěstovány v srdci Satanově, co jej vypudilo z nebe. Tato zla jsou hluboce zakořeněna v naší padlé přirozenosti, a pokud nebudou odstraněna, zastíní každou dobrou a ušlechtilou vlastnost a budou rodit závist a svár jako své zhoubné ovoce.

„Měli bychom usilovat o pravou dobrotu spíše než o velikost. Ti, kdož mají mysl Kristovu, budou mít o sobě pokorné názory. Budou pracovat pro čistotu a rozkvět církve, a budou připraveni obětovat své vlastní zájmy a touhy spíše, než aby způsobili neshody mezi svými bratřími.“ — *Testimonies for the Church, vol. 5, p. 242.*

- a. Jak nám může naše vzdělávání pomoci nebo nám bránit v pokušení oddávat se duchu soupeření? 2 Korintským 10:12; Filipenským 2:3; Kolossenským 2:8.**

2 Korintským 10:12. Neboť my se nesmíme přemísiti aneb přirovnati k některým, kteříž sami sebe chválí. Ale ti nerozumějí, že sami sebou sebe měří, a přirovnávají sebe sobě.

Filipenským 2:3. Nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.

Kolossenským 2:8. Hleďtež, aťby vás někdo neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista.

„V našich vzdělávacích institucích by měl být uplatňován vliv, který by působil proti vlivu světa, a nedával by žádné povzbuzení k povolování chuti, k sobeckému uspokojování smyslů, k pýše, ctižádosti, lásce k oblékání a okázalosti, lásce ke chválení a lichocení, a k svárům o vysoké odměny a pocty jako odměnu za dobré vzdělání, Tomu všemu by se mělo v našich školách zabránit. Bylo by nemožné varovat se těchto věcí, a přitom děti posílat do veřejných škol, kde by se denně setkávaly s tím, co by poskvnilo jejich mravy. Po celém světě bylo zanedbávání řádného domácího vzdělávání tak velké, že děti nacházející se ve veřejných školách byly většinou rozmařilé a prosáklé skrz naskrz neřestí.

„Dílo, které jsme jako lid měli v této věci vykonat, bylo založit školu a konat dílo, které Ježíš Kristus z oblakového sloupu řídil jako dílo Svého lidu – vychovávat a vzdělávat naše děti a mládež, aby dbali na příkázání Boží. Zjevná lhostejnost světa k zákonu Božímu poskvnila mravy těch, kteří vyznávali, že ostříhají zákon Boží. Jsme však vyzýváni, abychom následovali příklad Abrahama. Hospodin o něm řekl: „Znám jej; protože přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud.“

„Abraham musel opustit svou zemi a dům svého otce, a pobývat v zemi cizí, aby úspěšně zavedl nový řád věcí ve své domácnosti.“ — *Fundamentals of Christian Education*, p. 286.

- 1. Jaké negativní povahové rysy ve mně Kristus touží proměnit?**
- 2. Jak mám reagovat, když se zdá, že mě druzí neoceňují?**
- 3. Co se mohu naučit z hlavního zaměření přeměněného Jana?**
- 4. Proč je dnes duch soupeření tak velkým problémem?**
- 5. Jak může způsob, jakým je dítě vzděláváno, změnit jeho život?**

Velké pověření

„Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen“ (Matouš 28:19, 20).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 6, pp. 124, 125, 294–298.

„Pověření hlásat evangelium je velkou misijní výsadou Kristova království. Učedníci měli vážně pracovat pro duše, dávající všem pozvání milosti. Neměli čekat, až k nim lidé přijdou; měli jít k lidem se svým poselstvím.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 28.

1. SHROMÁŽDĚNÍ V GALILEI

Ne 7. 12.

- a. Reagující na Kristovu výzvu, kam učedníci šli? Matouš 28:10, 16. Kolik jich bylo na tomto shromáždění? 1 Korintským 15:6.

Matouš 28:10, 16. Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, ať jdou do Galilee, a tamť mne uztří. . . . 16. Jedenácte pak učedníků šli do Galilee na horu, kdež jim byl uložil Ježíš.

1 Korintským 15:6. Potom vidín více než od pěti set bratří spolu, z nichž mnozí ještě živi jsou až dosavad, a někteří zesnuli.

„Pověření bylo dáno dvanácti, když se s nimi Kristus sešel v horní místnosti; nyní však mělo být dáno většímu počtu. Na shromáždění na hoře v Galilei se sešli všichni věřící, kteří mohli být svoláni. . . .

„V určenou dobu bylo na úbočí hory shromážděno v malých hloučcích asi pět set věřících, dychtivých dozvědět se vše, co se mohli dozvědět od těch, kteří viděli Krista od doby, kdy byl vzkříšen. Učedníci přecházeli od skupiny ke skupině, vyprávějící o všem, co byli viděli a slyšeli od Ježíše, a vykládající z Písma, jak to On byl dělal s nimi. Tomáš vyprávěl příběh o své nevěře a povídal, jak byly jeho pochybnosti odstraněny. Náhle stál Ježíš uprostřed nich. Nikdo nemohl říci, odkud a jak přišel. Mnozí z přítomných Jej nikdy předtím neviděli; ale v jeho rukou a nohou viděli stopy ukřižování; Jeho tvář byla jako tvář Boží, a když Jej uviděli, klaněli se Jemu.“ — *The Desire of Ages*, pp. 818, 819.

a. Jaký příkaz má mít velký dopad? Matouš 28:19, 20 (první část).

Matouš 28:19, 20 (první část). Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, 20. Učíte je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám. . . .

„Učedníci se klaněli [Ježíši] předtím, než promluvil, ale Jeho slova, která vycházela z úst, jež byly ve smrti zavřeny, je rozechvěla zvláštní mocí. Nyní byl vzkříšeným Spasitelem.“ — *The Desire of Ages*, p. 819.

„Když Kristus stál jen krok od svého nebeského trůnu, dal pověření Svým učedníkům. ‚Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi,‘ řekl. ‚Protož jdouce, učte všechny národy.‘ ‚Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.‘ (Marek 16:15.) Znovu a znovu se tato slova opakovala, aby učedníci pochopili jejich význam. Na všechny obyvatele země, vysoké i nízké, bohaté i chudé, mělo světlo nebeské zářit jasnými, silnými paprsky. Učedníci měli být spolupracovníky se svým Vykupitelem v díle spasení světa.“ — *The Desire of Ages*, p. 818.

b. Jaké ujištění je obsaženo v Kristově příkazu? Marek 16:16.

Marek 16:16. Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť zatracen.

„Kristova slova na úbočí hory byla oznámením, že Jeho oběť ve prospěch člověka je úplná a dokonalá. Podmínky smíření byly splněny; dílo, pro které přišel na tento svět, bylo dokonáno. Byl na Svě cestě k trůnu Božímu, aby byl ctěn anděly, knížetstvími a mocnostmi. Ujal se Svého prostřednického díla. Oděn bezmeznou mocí, dal Svě pověření učedníkům.“ — *The Desire of Ages*, p. 819.

c. Jakými slovy potvrdil apoštol Petr tuto základní pravdu, a k čemu to vedlo? Skutky 4:12.

Skutky 4:12. A neníť v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.

„Ježíš Kristus, moudrost a moc Boží, byl tématem každé promluvy. Jeho jméno – jediné jméno dané pod nebem, skrze které mohou být lidé spaseni – bylo jimi velebeno. Když hlásali úplnost Krista, vzkříšeného Spasitele, jejich slova pohnula srdcem a muži i ženy byli získáni pro evangelium. Zástupy, které byly hanobily Spasitelovo jméno a pohrdaly Jeho mocí, nyní vyznávaly, že jsou učedníky Ukřižovaného.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 594.

a. Co znamenají Kristova slova: „Dána jest mi všeliká moc“? Matouš 28:18.

Matouš 28:18. A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.

„Tato moc se nezmenšuje uplynutím let, ani se nevyčerpává ustavičnou činností Jeho překypující milosti. Pro všechny, kdož v Něho věří, je stále živým Spasitelem.“ — *The Desire of Ages*, p. 319.

„Když jsme bezpečně zakotveni v Kristu, máme moc, kterou nám žádná lidská bytost nemůže vzít. Proč tomu tak je? Protože jsme účastníky Božské přirozenosti, kteří jsme utekli porušení, jež jsou na světě v žádostech, účastníky přirozenosti Toho, který přišel na tuto zemi oděn do roucha lidství, aby mohl stát v čele lidského rodu a rozvinout povahu, která je beze skvrny či poskvrny hříchu.

„Proč jsou mnozí z nás tak slabí a neschopní? Je to proto, že se díváme na sebe, studujeme svůj vlastní temperament a přemýšlíme, jak můžeme vytvořit místo pro sebe, svou individualitu a své zvláštnosti, namísto studování Krista a Jeho povahy.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 9, p. 187.

b. Jak získáváme sílu od Krista? Filipenským 4:13; Židům 12:1, 2.

Filipenským 4:13. Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.

Židům 12:1, 2. Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, 2. Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.

„Slovo Boží, přijaté do duše, formuje myšlenky a vstupuje do rozvoje povahy.

„Budeme-li neustále vzhlížet k Ježíši okem víry, budeme posilováni. Bůh Svým hladovějícím a žíznícím lidem učiní ta nejvzácnější zjevení. Oni zjistí, že Kristus je osobní Spasitel. Když se sytí Jeho slovem, zjišťují, že ono je duch a život. Slovo ničí přirozenou, zemskou přirozenost a dává nový život v Kristu Ježíši. Duch Svatý přichází do duše jako Utěšitel. Proměňujícím působením Jeho milosti je v učedníkovi reprodukován obraz Boží; stává se novým stvořením. Láska nastupuje na místo nenávisti a srdce přijímá Božskou podobnost. To je to, co znamená žít ‚každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.‘ Toto znamená jíst Chléb, který sestupuje z nebe.“ — *The Desire of Ages*, p. 391.

a. Co je obsaženo ve slovech „jdouce, učte“? Matouš 28:19 (první část).

Matouš 28:19 (první část). Protož jdouce, učte všechny národy, . . .

„Jsme vyzýváni, abychom pozvedli své zraky k oblastem ,tam za vámi.‘ Kristus boří dělicí zeď, rozdělující předsudky národnosti, a učí lásce k celé lidské rodině. Pozvedá lidi z úzkého kruhu, který jim předepisuje jejich sobectví; ruší všechny územní hranice a umělé rozdíly společnosti. Nedělá rozdíl mezi bližními a cizími, přáteli a nepřáteli. Učí nás, abychom pohlíželi na každou potřebnou duši jako na svého bratra, a na svět jako na své pole.“
— *The Desire of Ages*, p. 823.

b. Jaké zaslíbení připojil Ježíš k misionářskému pověření – a co to pro nás znamená? Matouš 28:20 (poslední část).

Matouš 28:20 (poslední část). . . A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.

„Právě v konání Kristova díla má církev zaslíbení Jeho přítomnosti.“ — *The Desire of Ages*, p. 825.

„On učinil úplná opatření pro pokračování díla a vzal na Sebe odpovědnost za jeho úspěch. Dokud byli poslušni vůči Jeho slovu a pracovali ve spojení s Ním, nemohli selhat. Jděte ke všem národům, vyzval je. Jděte do nejvzdálenější části obyvatelné země, ale vězte, že tam bude Má přítomnost. Pracujte ve víře a důvěře, neboť nikdy nepřijde čas, kdy vás opustím.

„Spasitelovo pověření učedníkům zahrnovalo všechny věřící. Zahrnuje všechny věřící v Krista až do konce času. Je osudnou chybou domnívat se, že dílo spasení duší závisí pouze na vysvěceném kazateli. Všem, k nimž přišlo nebeské vnuknutí, je svěčeno evangelium. Všichni, kdož přijímají život Kristův, jsou určeni k práci pro spasení svých bližních. Pro toto dílo byla církev založena a všichni, kdož na sebe berou její posvátné sliby, se tím zavazují, že budou Kristovými spolupracovníky.“ — *The Desire of Ages*, p. 822.

„Jste Kristovi spolupracovníci? Můžete kvůli Němu snášet utrpení, oběti a zkoušky? Je tu příležitost činit dobro duším mladých a bloudících. Pokud vidíte někoho, jehož slova nebo postoj ukazují, že je oddělen od Boha, neobviňujte ho. Vaším úkolem není ho odsuzovat, nýbrž přivínout se k němu a poskytnout mu pomoc.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 125.

a. Jaká je Biblická definice evangelia? Římanům 1:16, 17.

Římanům 1:16, 17. Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku. 17. Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze ně z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude.

„Odpuštění a ospravedlnění jsou jedna a tatáž věc. Skrze víru přechází věřící z pozice rebela, dítěte hříchu a Satana, do pozice věrného poddaného Krista Ježíše, ne kvůli vrozené dobrotě, ale proto, že ho Kristus adopcí přijímá za Svě dítě. Hříšníkovi se dostává odpuštění jeho hříchů, protože tyto hříchy nese jeho Zástupce a Ručitel. Pán mluví ke Svému nebeskému Otci, řka: ‚Tento je Mé dítě. Zbavuji ho odsouzení k smrti, dává mu Svou životní pojistku – věčný život – protože jsem zaujal jeho místo a trpěl jsem za jeho hříchy. On je totiž Můj milovaný syn.‘ Takto člověk, omilostněný a oděný krásným rouchem Kristovy spravedlnosti, stojí před Bohem bez úhony.

„Hříšník může zbloudit, ale není nemilosrdně zavržen. Jeho jedinou nadějí je však pokání před Bohem a víra v Pána Ježíše Krista.“ — *Reflecting Christ*, p. 74.

b. Proč se apoštol Pavel považoval za dlužníka? Římanům 1:14, 15.

Římanům 1:14, 15. Nebo Řeků i kterýchkoli jiných národů, i moudrých i nemoudrých, dlužník jsem. 15. A tak, pokudž na mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v Římě jste, zvěstovati evangelium.

„V jakém smyslu byl Pavel dlužníkem vůči Židům i Řekům? Jemu bylo dáno pověření, jak je dáno každému učedníkovi Kristovu. [Citováno Matouš 28:19, 20.] Když Pavel přijal Krista, přijal toto pověření. Uvědomil si, že na něm spočívá povinnost pracovat pro všechny třídy lidí – pro Židy i pohany, učené i nevzdělané, pro ty, kteří zaujímají vysoká postavení, i pro ty v nejnižších společenských vrstvách.“ — *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 6, p. 1067.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 12. 12.

1. Jaké pověření dal můj Pán konkrétně mně, v mém okruhu?
2. Proč jsem ještě nepřijal(a) Kristovu moc v její pravé plnosti?
3. Jakou výzvu a ujištění mi dnes Pán poskytuje?
4. Co znamená jméno Kristovo pro Jeho následovníky?
5. Co znamená „vzhlížet ke Kristu“?

Praktické oslovování

„Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou“ (Marek 5:19, druhá část).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 6, pp. 254–260;
Testimonies for the Church, vol. 1, p. 412.

„Učedníci měli začít svou práci tam, kde byli.“ — *The Desire of Ages*, p. 822.

1. MNOHO NÁRODNOSTÍ SE SEŠLO

Ne 14. 12.

a. Kdy bylo poprvé zřetelně pozorováno naplnění Kristova zaslíbení o zvláštní moci pro Jeho učedníky? Skutky 2:1–4.

Skutky 2:1–4. *A když přišel den padesátý, byli všickni jednomyslně spolu. 2. I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. 3. I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýž posadil se na každém z nich. 4. I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvat.*

„Duch Svatý na sebe vzal podobu ohnivých jazyků a spočinul na oněch shromážděných. Toto byl symbol daru, který byl tehdy učedníkům dán a který jim umožňoval mluvit plyně jazyky, které dosud neznali. Objevení se ohně znamenalo vroucí horlivost, s níž apoštolové budou pracovat, a moc, která bude jejich práci provázet.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 39.

b. Proč byl při této příležitosti zapotřebí dar jazyků? Skutky 2:5–11.

Skutky 2:5–11. *Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest. 6. A když se stal ten hlas, sešlo se množství, a užasli se, že je slyšel jeden každý, ani mluví přirozeným jazykem jeho. 7. I děsili se všickni, a divili, řkouce jedni k druhým: Aj, zdaliž nejsou títo všickni, kteříž mluví, Galilejští? 8. A kterak my slyšíme jeden každý jazyk náš, v kterémž jsme se zrodili? 9. Partští, a Médští, a Elamitští, a kteříž přebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii, 10. V Frygii a v Pamfylí, v Egyptě a v krajinách Libye, kteráž jest vedlé Cyrénu, a příchozí Římané, Židé, i v nově na víru obrácení, 11. Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi veliké věci Boží.*

„Během rozptýlení byli Židé roztroušeni téměř do všech částí obydleného světa, a ve svém vyhnanství se naučili mluvit různými jazyky. Mnozí z těchto Židů byli při této příležitosti v Jeruzalémě, kde se účastnili náboženských slavností, které právě probíhaly. Každý známý jazyk byl zastoupen těmi shromážděnými. Tato rozmanitost jazyků by byla velkou překážkou pro hlásání evangelia; proto Bůh zázračným způsobem doplnil nedostatky apoštolů. Duch Svatý pro ně udělal to, co by sami o sobě nemohli vykonat za celý život.“ — *The Acts of the Apostles*, pp. 39, 40.

a. Co říká apoštol o pravém daru mluvení cizími jazyky? 1 Korintským 12:28, 30. Jak se to uplatňuje dnes?

1 Korintským 12:28, 30. A některé zajisté postavil Bůh v církvi nejprv apoštoly, druhé proroky, třetí učitele, potom moci, potom dary uzdravování, pomocníky, správce, rozličnost jazyků. . . . 30. Zdali všickni mají dary k uzdravování? Zdali všickni jazyky mluví? Zdali všickni vykládají?

„Jsou mezi námi takoví, kteří by se, bez námahy a odkladů při učení cizímu jazyku, mohli uzpůsobit k hlásání pravdy jiným národům. V prvotní církvi byli misionáři zázračně obdařeni znalostí jazyků, ve kterých byli povoláni kázat nevystižitelná bohatství Kristova. A jestliže Bůh chtěl takto pomoci Svým služebníkům, můžeme pochybovat o tom, že Jeho požehnání bude spočívat na našem úsilí uzpůsobit ty, kteří přirozeně znají cizí jazyky a kteří by s náležitým povzbuzením nesli poselství pravdy svým vlastním krajanům? Mohli jsme mít více pracovníků v cizích misijních polích, kdyby ti, kteří vstupovali do těchto polí, využili každé hřivny v jejich dosahu. . . .

„V některých případech může být nezbytné, aby se mladí lidé naučili cizí jazyky. To mohou s největším úspěchem dělat tak, že se stýkají s lidmi a zároveň věnují část každého dne studiu jazyka. To by se však mělo dít jen jako nezbytný přípravný krok ke vzdělávání takových, kteří se nacházejí v samotných misijních polích a kteří se řádným vyškolením mohou stát pracovníky. Je nezbytné, aby byli do služby povzbuzováni ti, kteří mohou mluvit ve svém mateřském jazyce k lidem různých národností.“ — *Gospel Workers*, pp. 82, 83.

b. Jaké hřivny Bůh zaslíbil Svým služebníkům a co bychom měli dělat, abychom tyto hřivny rozvíjeli? Efezským 2:8; 1 Korintským 12:7–11.

Efezským 2:8. Nebo milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží).

1 Korintským 12:7–11. Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku. 8. Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti, jinému pak řeč umění podle téhož Ducha. 9. Jinému pak víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jednostejném Duchu. 10. Někomu pak divů činění, jinému pak prorocství, jinému pak rozeznání duchů, jinému pak rozličnost jazyků, jinému pak vykládání jazyků. 11. Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláštně, jakž ráčí.

„Ne že by všechny dary byly udíleny každému věřícímu. . . . Ale dary Ducha jsou zaslíbeny každému věřícímu podle jeho potřeby pro dílo Páně. Toto zaslíbení je nyní právě tak silné a spolehlivé jako za dnů apoštolů.“ — *The Desire of Ages*, p. 823.

„Věc Boží potřebuje schopné lidi; potřebuje lidi, kteří jsou vyškoleni, aby sloužili jako učitelé a kazatelé. Lidé, kteří měli malou průpravu ve škole nebo na univerzitě, pracovali s určitým úspěchem; ale tito lidé mohli dosáhnout většího úspěchu a mohli být zdatnějšími pracovníky, kdyby si hned na začátku osvojili duševní kázeň.“ — *Gospel Workers*, p. 92.

- a. Proč jsou misionářské školy tak cenným zdrojem – a co je první povinností každého, kdo se snaží efektivně sdílet evangelium? 2 Timoteovi 2:15.**

2 Timoteovi 2:15. Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozdával.

„Dílo získávání duší pro Krista vyžaduje pečlivou přípravu. Lidé nemohou vstoupit do služby Pánu bez potřebného vyškolení, a očekávat nejvyšší úspěch. Mechanici, právníci, obchodníci, lidé všech řemesel a profesí jsou vzdělávání pro obor podnikání, do kterého chtějí vstoupit. Jejich politikou je být co nejeftektivnější. Zajděte k modistce nebo švadleně a ona vám poví, jak dlouho se lopotila, než měla důkladné poznání svého podnikání. Architekt vám řekne, jak dlouho mu trvalo, než pochopil, jak naplánovat vkusnou, prostornou budovu. A tak je tomu ve všech povoláních, která lidé následují.

„Měli by služebníci Kristovi projevovat méně pile v přípravě na dílo nekonečně důležitější? Měli by nedbat způsobů a prostředků, které mají být použity v získávání duší? Vyžaduje to znalost lidské povahy, bedlivé studium, pečlivé přemýšlení a vážnou modlitbu, abychom věděli, jak přistupovat k mužům a ženám ve velkých předmětech, které se týkají jejich věčného blaha.“ — *Gospel Workers*, p. 92.

„Pouze na oltáři Božím můžeme zapálit své svíčky Božským ohněm. . . .

„Boží poslové musejí dlouho zůstat s Bohem, chtějí-li mít ve svém díle úspěch. Vypráví se příběh o jedné staré ženě z Lancashiru, která naslouchala důvodům, které její sousedé uváděli pro úspěch svého kazatele. Mluvili o jeho darech, o jeho stylu vystupování, o jeho způsobech. „Ne,“ řekla stařena, „povím vám, co to je. Váš muž je velice naplněn Všemohoucím.““ — *Gospel Workers*, p. 255.

- b. Jaká Božská ochrana je zaslíbena Kristovým učedníkům, kteří jdou vpřed šířit poselství pravdy? Marek 16:18 (první část). Uveďme jeden příklad naplnění tohoto zaslíbení. Skutky 28:1–5.**

Marek 16:18 (první část). Hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, nikoliť jim neuškodí; . . .

Skutky 28:1–5. A tak zachování byvše, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita. 2. Lidé pak toho ostrova velikou přívětivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici dřev, přijali nás všechny, pro déšť, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu. 3. A když Pavel sebral drahně roždí, a kladl na oheň, ještěrka, utikajíc před horkem, připjala se k ruce jeho. 4. A když uzřeli lidé toho ostrova, ano ještěrka visí u ruky jeho, řekli jedni druhým: Jistě člověk tento jest vražedník; nebo ač z moře vyšel, však pomsta nedá jemu živu býti. 5. Ale on strásl tu ještěrku do ohně, a nic se jemu zlého nestalo.

„V té době [v rané Křesťanské éře] se často praktikovalo travičství. Bezohlední lidé neváhali odstranit tímto způsobem ty, kteří stáli v cestě jejich ctižádosti. Ježíš věděl, že život Jeho učedníků by tak byl ohrožen. Mnozí budou myslet, že je to služba Bohu, když usmrtí Jeho svědky. Proto jim zaslíbil ochranu před tímto nebezpečím.“ — *The Desire of Ages*, p. 821.

4. SLUŽBA NEMOCNÝM

St 17. 12.

- a. Jakou dodatečnou moc dal Ježíš svým učedníkům a jaké bylo jejich prohlášení, které tuto moc uznávalo? Lukáš 9:1; 10:17. Jak jim Kristus odpověděl? Lukáš 10:20.**

Lukáš 9:1. I svolav dvanácte učedníků svých, dal jim sílu a moc nad všelikým ďábelstvím, a aby neduhy uzdravovali.

Lukáš 10:17. Potom navrátilo se s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i ďáblové se nám poddávají ve jménu tvém.

Lukáš 10:20. A však z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.

„Neradujte se z toho, že máte moc, abyste neztratili ze zřetele svou závislost na Bohu. Mějte se na pozoru, aby se nedostavila soběstačnost, a abyste nepracovali spíše ve své vlastní síle, než v duchu a síle svého Mistra. Vlastní já je vždy připraveno převzít si zásluhy, jestliže dílo doprovází nějaká míra úspěchu. Vlastnímu já se lichotí a vyvyšuje se, a v myslích jiných lidí se nevytváří dojem, že Bůh je všechno a ve všech. . . . Když si uvědomíme svou slabost, naučíme se spoléhat na moc, která nám není vlastní.“ — *The Desire of Ages*, p. 493.

- b. K čemu vedlo to, že Ježíš dával přednost dílu uzdravování nemocných? Lukáš 4:38, 39; 5:12, 13; 6:6, 10.**

Lukáš 4:38, 39. Vstav pak ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše pak Šimonova trápena byla těžkou zimnicí. I prosili ho za ni. 39. Tedy stoje nad ní, přimluvil zimnici, i přestala jí. A ona hned vstavši, posluhovala jim.

Lukáš 5:12, 13. I stalo se, když byl v jednom městě, a aj, muž plný malomocenství. A uzřev Ježíše, padl na tvář, a prosil ho, řka: Pane, kdybys chtěl, můžes mne očistiti. 13. I vztáhl ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A hned odešlo od něho malomocenství.

Lukáš 6:6, 10. Stalo se pak i v jinou sobotu, že všel do školy Ježíš a učil. A byl tu člověk, jehož pravá ruka byla uschlá. . . . 10. A pohleděv na ně na všechny vůkol, dí člověku tomu: Vztáhni tu ruku svou. A on učinil tak. I přivedena jest k zdraví ruka jeho jako druhá.

„Během Svě služby věnoval Ježíš více času uzdravování nemocných než kázání. Jeho zázraky svědčily o pravdivosti Jeho slov, že nepřišel zatracovat, ale aby spasil, Spravedlnost Jeho šla před Ním, a sláva Hospodinova za Ním. Kamkoli šel, tam Jej předcházela zvěst o jeho milosrdenství. Tam, kde procházel, se objekty jeho soucitu radovaly ze zdraví a zkoušely své nově

nabyté síly. Kolem nich se shromažďovaly zástupy, aby z jejich úst slyšely o dílech, která Pán byl vykonal. Jeho hlas byl prvním zvukem, který mnozí kdy slyšeli, Jeho jméno prvním slovem, které kdy vyslovili, Jeho tvář první, na kterou kdy pohlédli. Proč by neměli milovat Ježíše a hlásat Jeho chválu? Když procházel městečky a městy, byl jako životodárný proud, šířící život a radost, kamkoli šel.“ — *The Desire of Ages*, p. 350.

c. Jakou práci dělali učedníci následující Kristův příklad? Skutky 3:1–7; 9:32–34; 28:8, 9.

Skutky 3:1–7. *Potom pak Petr a Jan vstupovali do chrámu v hodinu modlitebnou devátou. 2. A muž nějaký, byv chromý od života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveří chrámových, kterých slouly krásné, aby prosil za almužnu těch, kteříž vcházel do chrámu. 3. Ten užřev Petra a Jana, ani vcházeť měli do chrámu, prosil, aby mu almužnu dali. 4. I pohleděv naň Petr s Janem, řekl: Hleď na nás. 5. A on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco vezme od nich. 6. Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod'. 7. I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové.*

Skutky 9:32–34. *Stalo se pak, že Petr, když procházel všechny, přišel také k svatým, kteříž bydleli v Lyddě. 33. I našel tu člověka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený. 34. I řekl mu Petr: Eneáši, uzdravuje tebe Ježíš Kristus; vstaň, a ustel sobě. A hned vstal.*

Skutky 28:8, 9. *I přihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a červenou nemoc. K němuž všed Pavel, a pomodliv se, vložil na něj ruce, a uzdravil jej. 9. A když se to stalo, tedy jiní, kteříž na ostrově tom nemocní byli, přístupovali, a byli uzdravováni.*

5. ZMÍRNĚNÍ LIDSKÉHO UTRPENÍ

Čt 18. 12.

a. Jaké dalekosáhlé pověření nám náleží do konce zkušební doby? Matouš 10:7, 8; Marek 5:19; 16:18 (poslední část); Lukáš 9:1, 2.

Matouš 10:7, 8. *Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské. 8. Nemocné uzdravujte, malomocné čisťte, mrtvé křeste, d'ábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte.*

Marek 5:19. *Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou.*

Marek 16:18 (poslední část). *. . . na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se mítí budou.*

Lukáš 9:1, 2. *I svolav dvanácte učedníků svých, dal jim sílu a moc nad velikým d'ábelstvím, a aby neduhy uzdravovali. 2. I poslal je, aby kázali království Boží, a uzdravovali nemocné.*

„Následovníci Kristovi mají pracovat, jako pracoval On. Máme sytit hladové, odívat nahé a utěšovat trpící a sklíčené. Máme sloužit zoufalým a

vzbuzovat naději v beznadějných. . . . Láska Kristova, projevená v nesobecké službě, bude při nápravě zločince účinnější, než meč nebo soudní síň. Tyto jsou nezbytné k tomu, aby porušiteli zákona naháněly hrůzu, ale milující misionář může udělat více než toto. Srdce se často zatvrdí pod pokáráním; ale rozpustí se pod láskou Kristovou. Misionář může nejen zmírnit tělesné nemoci, ale může přivést hříšníka k Velkému Lékaři, který může očistit duši od malomocenství hříchu. Bůh si přeje, aby skrze Jeho služebníky nemocní, nešťastní, ti, kteří jsou posedlí zlými duchy, slyšeli Jeho hlas. Skrze Svě lidské činitele chce být takovým Utěшитelem, jakého svět nezná.“ — *The Desire of Ages*, pp. 350, 351.

b. Která biblická zásada podobně ovlivňuje některé metody, skrze něž se vykonává dílo Páně? Kazatel 3:1; 8:5.

Kazatel 3:1. Všechna věc má jistý čas, a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli.

Kazatel 8:5. Kdo ostříhá přikázání, nezví o ničem zlém. I čas i příčiny zná srdce moudrého.

„Budou se vykonávat falešné skutky uzdravení, které se prohlašují za Božské.
„Z tohoto důvodu vytyčil Pán cestu, kterou má Jeho lid pokračovat v díle tělesného uzdravení, spojeném s učením slova. Mají se zřizovat sanatoria, a s těmito ústavy se mají spojovat pracovníci, kteří budou pokračovat v pravém zdravotně misijním díle.“ — *Medical Ministry*, p. 14.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 19. 12.

1. Proč byl dar jazyků nezbytný v době apoštolů?
2. Co dělám s hřívnami, které mi byly svěřeny?
3. Jak mohu zlepšit svou službu druhým ve zdravotně misijních oborech?
4. Za jakých okolností Ježíš poskytuje ochranu před osudovým nebezpečím?
5. Jak mohu rozšířit svou užitečnost ve věci Páně?

Vítání žně duší

„Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj“
(Lukáš 14:23, druhá část).

Doporučená četba: *Testimonies for the Church*, vol. 6, pp. 305–312.

„Každému, kdo přijal evangelium, byla dána svatá pravda, aby ji sděloval světu. Věrný Boží lid byl vždy průbojnými misionáři.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 109.

1. PŘÍPRAVA BOŽÍHO DOMU

Ne 21. 12.

a. Popište duchovní přípravu nezbytnou pro plodné misijní úsilí. Přísloví 16:1; Skutky 1:14 (první část); 2:1.

Přísloví 16:1. Při člověku bývá sporádání myšlení, ale od Hospodina jest řeč jazyka.

Skutky 1:14 (první část). Ti všickni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě . . .

Skutky 2:1. A když přišel den padesátý, byli všickni jednomyslně spolu.

„První učedníci vyšli a kázali slovo. Zjevovali Krista ve svých životech. A Pán s nimi spolupracoval a ‚slov jejich potvrzoval činěním divů.‘ (Marek 16:20.) Tito učedníci se připravovali na svou práci. Před dnem Letnic se sešli a odložili všechny rozdíly. Byli jednomyslní. Věřili Kristovu zaslíbení, že požehnání bude dáno, a modlili se ve víře. Nežádali jen o požehnání pro sebe; byli obtíženi břemenem pro spasení duší. Evangelium mělo být neseno do nejzazších končin země, a činili si nárok na obdaření mocí, kterou Kristus byl zaslíbil. Tehdy byl vylit Duch Svatý a tisíce lidí byly obráceny v jednom dni.

„Tak tomu může být i nyní. Místo lidských spekulací, nechť je kázáno slovo Boží. Nechť Křesťané odloží své rozkoly a odevzdají sebe Bohu pro spasení ztracených. Nechť ve víře žádají o požehnání, a ono přijde. Vylití Ducha v apoštolských dnech bylo ‚raným deštěm,‘ a slavný byl následek. Avšak ‚pozdní déšť‘ bude hojnější. (Joel 2:23.)“ — *The Desire of Ages*, p. 827.

2. PŘÍPRAVA NA ŽŇ

Po 22. 12.

a. Popište duchovní choroby, které musí církev plně překonat, než mohou davy nově obrácených bezpečně vstoupit do jejích řad. Lukáš 21:34; Matouš 24:48–50; 25:42–45.

Lukáš 21:34. Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a v náhle přikvačil by vás ten den.

Matouš 24:48–50. Jestliže by pak řekl zlý služebník ten v srdci svém: Prodlívá pán můj přijít, 49. I počal by bít spoluslužebníky, jísti pak a pít s opilci: 50. Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, v kterouž neví.

Matouš 25:42–45. Neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti; žíznul jsem, a nedali jste mi pít; 43. Hostem jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláři, a nenavštívili jste mne. 44. Tedy odpovědí jemu i oni, řkouce: Pane, kdy jsme tebe vídali lačného, neb žíznivého, neb hostě, neb nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme tobě? 45. Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím vám: Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, ani mně jste nečinili.

„Jaké množství sborů je opečováváno jako nemocní beránci těmi, kteří by měli hledat ztracené ovce! A po celou tu dobu miliony a miliony lidí bez Krista hynou.

„Božská láska byla kvůli lidem pohnuta do svých nezměrných hloubek, a andělé žasnou, když vidí v příjemcích tak veliké lásky pouhou povrchní vděčnost. Andělé žasnou nad tím, jak málo si člověk cení lásky Boží. Nebesa jsou rozhořčena nad zanedbáváním prokazovaným vůči lidským duším. Věděli bychom, jak se na to dívá Kristus? Jak by se cítili otec a matka, kdyby věděli, že jejich dítě, ztracené v chladu a sněhu, bylo minuto a ponecháno zahynout těmi, kteří je mohli zachránit? Nebyli by strašně zarmoucení, divoce rozhořčení? Neodsoudili by tyto vrahy s hněvem horkým jako jejich slzy, intenzivním jako jejich láska? Utrpení každého člověka je utrpením Božího dítěte a ti, kteří nepodají pomocnou ruku svým hynoucím bližním, provokují Jeho spravedlivý hněv.“ — *The Desire of Ages*, p. 825.

b. Kdo má být zahrnut do přijímání Boží milosti? Lukáš 14:23; 2 Paralipomenon 6:32, 33.

Lukáš 14:23. Tedy řekl pán služebníkú: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj.

2 Paralipomenon 6:32, 33. Nýbrž také i cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno tvé veliké a ruku tvou silnou, a rámě tvé vztažené, když by přišli a modlili se v domě tomto: 33. Ty vyslychej s nebe, z místa přebývání svého, a učiň všechno to, o čem volati bude k tobě cizozemec ten, aby poznali všickni národové země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a aby poznali, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavěl.

„Svým učedníkům Kristus řekl: Byli jste svědky Mého života sebeobětování ve prospěch světa. Byli jste svědky Mé práce pro Izrael. I kdyby nechtěli přijít ke mně, aby měli život, i kdyby kněží a přední mužové se mnou naložili, jak chtěli, i když Mě zavrhlí, jak je předpověděno v Písmu, budou mít ještě jinou příležitost přijmout Syna Božího. Viděli jste, že všechny, kteří ke Mně přicházejí a vyznávají své hříchy, ochotně přijímám. Toho, kdo přichází

ke mně, nikterak nevyženu. Všichni, kdo chtějí, mohou se smířit s Bohem a obdržet věčný život. Vám, Moji učedníci, svěřuji toto poselství milosrdenství. Má být dáno nejprve Izraeli a potom všem národům, jazykům a lidem. Má být dáno Židům i pohanům. Všichni, kdož věří, mají být shromážděni v jednu církev.“ — *The Desire of Ages*, p. 821.

3. OSLOVENÍ ZTRACENÝCH

Út 23. 12.

a. Popište Boží plán pro nevěřící upřímného srdce – pohany, neznabohy – kteří v hloubi duše Boha skutečně hledají. Židům 11:6; Izaiáš 56:3–8.

Židům 11:6. Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.

Izaiáš 56:3–8. Necht' tedy nemluví cizozemec, kterýž se připojuje k Hospodinu, říkáje: Jistě odloučil mne Hospodin od lidu svého. Též ať neříká kleštěnec: Aj, já jsem dřevo suché. 4. Nebo toto praví Hospodin o kleštěncích, kteříž by ostříhali sobot mých, a zvolili to, což mi se líbí, a drželi smlouvu mou: 5. Že dám jim v domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno. 6. Cizozemce pak, kteříž by se připojili k Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali jméno Hospodinovo, jsouce u něho za služebníky, všechny ostříhající soboty, aby jí nepoškrňovali, a držící smlouvu mou, 7. Ty přivedu k hoře svatosti své, a obveselím je v domě svém modlitebném. Zápalové jejich a oběti jejich příjemné mi budou na oltáři mém; nebo dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů. 8. Pravit' Panovník Hospodin, kterýž shromažďuje rozeňnané Izraelovy: Ještěť shromáždím k němu a k shromážděným jeho.

„Mezi pozemskými obyvateli, rozptýlenými ve všech zemích, jsou takoví, kteří nesklánějí kolen před Bálem. Jako nebeské hvězdy, které se objevují jen v noci, tak i tito věrní budou zářit, až tmy přikryjí zemi a mrákota národy. V pohanské Africe, v katolických zemích Evropy a Jižní Ameriky, v Číně, v Indii, na mořských ostrovech a ve všech temných koutech země má Bůh v záloze oblohu vyvolených, kteří budou přesto zářit uprostřed temnoty, zjevující jasně odpadlému světu proměňující moc poslušnosti vůči Jeho zákonu.“ — *Prophets and Kings*, pp. 188, 189.

„Po celém světě muži a ženy toužebně vzhlíží k nebi. Modlitby a slzy a prosby vycházejí z duší toužících po světle, po milosti, po Duchu Svatém. Mnozí jsou na pokraji království, čekajíce jen na to, aby byli shromážděni.“ — *The Acts of the Apostles*, p. 109.

b. Jaké zaslíbení dává Bůh všem, kdož věří? Římanům 10:8–11. Co znamená víra – v protikladu k domněnce? Deuteronomium 6:6–9.

Římanům 10:8–11. Ale co dí? Blízko tebe jestiť slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. Toť jest slovo to víry, kteréž kážeme: 9. Význáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen

budeš. 10. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení. 11. Nebo dí písmo: Všeliký, kdož věří v něj, nebude zahanben.

Deuteronomium 6:6–9. A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. 7. A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje. 8. Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náčelník mezi očima svýma. 9. Napíšeš je také na veřejích domu svého a na branách svých.

„Satan může prostřednictvím různých podvodů konat divy, které se budou jevit jako pravé zázraky. Právě toto chtěl učinit zkušební otázkou pro Izraelské v čase jejich vysvobození z Egypta. Pokyn daný Mojžišovi pro Izrael je aktuálním poučením pro nás: [Citováno Deuteronomium 6:6–9.]

„Když přivedeme své životy k úplné poslušnosti zákonu Božímu, považující Boha za svého nejvyššího Vůdce, a držíce se Krista jako své naděje spravedlnosti, bude Bůh pracovat v náš prospěch. Toto je spravedlnost víry, spravedlnost skrytá v tajemství, o kterém světský člověk nic neví a kterému nemůže rozumět. Faleš a svár následují v družině toho hada; ale přikázání Boží pečlivě studovaná a uplatňovaná nám otevírají spojení s nebem a rozlišují pro nás pravé od falešného. Tato poslušnost pro nás uskutečňuje Božskou vůli, přinášeje do našich životů spravedlnost a dokonalost, které byly vidět v životě Kristově.“ — *Manuscript Releases*, vol. 7, p. 357.

4. PRAVÁ VÍRA

St 24. 12.

a. Jak se pravá víra liší od falešné víry? Jakub 2:19, 20; Galatským 5:6.

Jakub 2:19, 20. Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činiš. I ďáblověť tomu věří, a však třesou se. 20. Ale chceš-liž věděti, ó člověče marný, že víra bez skutků jest mrtvá?

Galatským 5:6. Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neprospívá, ani neobřízka, ale víra skrze lásku dělající.

„Pravá víra vždy působí skrze lásku. Když vzhlížíš ke Golgotě, nemá to utišit tvou duši v neplnění povinností, ne aby ses uložil ke spánku, ale abys vytvořil víru v Ježíše, víru, která bude působit, očišťujíc duši od bahna sobectví. Když se vírou chopíme Krista, naše dílo právě začalo. Každý člověk má zkažené a hříšné návyky, které musejí být překonány energickým bojem. Od každé duše se vyžaduje, aby bojovala boj víry. Je-li někdo Kristovým následovníkem, nemůže být ostrý v jednání, nemůže být zatvrzelý a bez soucitu. Nemůže být ve své řeči hrubý. Nemůže být plný pompéznosti a sebeucty. Nemůže být panovačný, ani nemůže používat tvrdých slov a kritizovat a odsuzovat.

„Práce lásky pramení z práce víry. Biblické náboženství znamená neustálou práci. „Tak svět’ světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a

slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích' (Matouš 5:16). Konejte své spasení s bázní a třesením, neboť je to Bůh, který ve vás působí chtění i činění podle Své dobré vůle. Máme být horliví v dobrých skutcích, dbát na udržování dobrých skutků. A pravý Svědek říká: ‚Znám skutky tvé‘ (Zjevení 2:2).

„I když je pravda, že naše horlivé aktivity samy o sobě nezajistí spasení, je také pravda, že víra, která nás spojuje s Kristem, bude podněcovat duši k činnosti.“ — *Selected Messages, bk. 2, p. 20.*

b. Vysvětlíte pravý význam toho, co křest ve skutečnosti znamená. Marek 1:4; 1 Petr 3:21; Římanům 6:4–9.

Marek 1:4. Křtil Jan na poušti, a kázal křest pokání na odpuštění hříchů.

1 Petr 3:21. K čemuž připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to tělesné špiny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze vzkříšení Ježíše Krista.

Římanům 6:4–9. Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili. 5. Nebo poněvadž jsme s ním vštípeni připodobněním smrti jeho, tedyť i vzkříšením budeme, 6. To věduce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu. 7. Nebo kdožť umřel, ospravedlněn jest od hříchu. 8. Jestližeť jsme pak zemřeli s Kristem, věřímeť, že spolu s ním také živi budeme, 9. Věduce, že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje.

„Kristus učinil křest znamením vstupu do Svého duchovního království. Učinil křest pozitivní podmínkou, které se musejí podřídit všichni, kdož chtějí být uznáni za podřízené autoritě Otce, Syna a Ducha Svatého. Dříve než člověk může najít domov v církvi, dříve než překročí práh Božího duchovního království, musí obdržet otisk Božského jména: ‚Hospodin spravedlnost naše.‘ (Jeremiáš 23:6).“ — *Testimonies for the Church, vol. 6, p. 91.*

5. SKLÍZENÍ ÚRODY DUŠÍ

Čt 25. 12.

a. Co by mělo být zjevné v životě věřícího před křtem? Skutky 2:38; 8:36, 37; Efezským 4:22, 23.

Skutky 2:38. Tedy Petr řekl jim: Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého.

Skutky 8:36, 37. A když jeli cestou, přijeli k jedné vodě. I řekl komorník: Aj, voda. Proč nemám býti pokřtěn? 37. I řekl Filip: Věříš-li celým srdcem, slušit'. A on odpověděv, řekl: Věřím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží.

Efezským 4:22, 23. Totiž, žeť vám náleží složití ono první obcování podle toho starého člověka, rušícího se, podle žádostí oklamávajících, 23. Obnoviti se pak duchem myslí své.

„Křest je nejvážnějším zřeknutím se světa. Ti, kteří jsou pokřtěni v

trojnásobné jméno Otce, Syna a Ducha Svatého, na samém vstupu do svého Křesťanského života veřejně prohlašují, že opustili službu Satanovi a stali se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále.“ — *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 91.

„Když [kandidáti na křest] prokazují, že plně rozumějí svému postavení, mají být přijati.“ — *Testimonies to Ministers*, p. 128.

b. Jaké zaslíbení je dáno pravým věřícím a za jakých podmínek? Matouš 1:21; 24:13; Jan 10:27–29.

Matouš 1:21. Porodit' pak syna, a nazůveš jméno jeho Ježíš; onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.

Matouš 24:13. Ale kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.

Jan 10:27–29. Ovcet' mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujit' mne. 28. A jáť život věčný dávám jim, a nezhynout' na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. 29. Otec můj, kterýž mi je dal, větší jest nade všechny, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého.

„Nepřítel nikdy nemůže vytrhnout z ruky Kristovy toho, kdo prostě doufá v Jeho zaslíbení. Je-li duše důvěřivá a pracuje poslušně, mysl je přístupná Božským vnuknutím, a světlo Boží září dovnitř, osvěcujíc rozum. Jaké výsady máme v Kristu Ježíši!

„Máme bděle vyhlížet příchod Páně. . . . Každý okamžik má být věrně využit. „Kdož setrvá až do konce, ten spasen bude.““ — *Sons and Daughters of God*, p. 351.

OTÁZKY K OPAKOVÁNÍ

Pá 26. 12.

1. Jak se mám připravit na to, abych se podílel(a) na splnění velkého pověření?
2. Jak mohu pěstovat pravou víru?
3. Co pro mě znamená záchrana, o které se mluví v Matouš 1:21?
4. Definujte rozdíl mezi pravou a falešnou vírou.
5. Co znamená křest?

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no text or other markings on the paper.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no text or other markings on the paper.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no text or other markings on the paper.

Sbírky První Soboty

Sobota 4. října

Mise Lesotho v jižní Africe

Vzdělávání, evangelizace a literatura míří do Lesotha. Pomozte to uskutečnit! (viz str. 6).

Sobota 1. listopadu

Literatura pro chudé země

Publikace s pravdou pro dnešek jsou drahocenné. Musíme se o ně podělit s potřebnými! (viz str. 28).

Sobota 6. prosince

Renovace Mediálníhoho Studia 21M

V dnešní době tolik misionářské práce závisí na elektronických médiích. Udělejme z ní co nejlepší možnou práci. (viz str. 54).